

DWUDZIESTE DRUGIE POSIEDZENIE
SZÓSTEJ KADENCJI

SPRAWOZDANIE STENOGRAFICZNE
WERSJA ROBOCZA

Warszawa, dnia 22 listopada 2006 r.

Jest to robocza wersja stenogramu z posiedzenia. Poprawki do tej wersji można zgłaszać w ciągu dwóch dni po posiedzeniu w Dziale Stenogramów Biura Prac Senackich Kancelarii Senatu, pokój nr 409, tel. 694 10 18.

Zgodnie z art. 39 ust. 1 Regulaminu Senatu urzędowym stwierdzeniem przebiegu obrad są protokół i sprawozdanie stenograficzne.

(Początek posiedzenia o godzinie 11 minut 04)

(Posiedzeniu przewodniczą: marszałek Bogdan Borusewicz oraz wicemarszałkowie Ryszard Legutko i Marek Ziółkowski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę zająć miejsca.

Otwieram dwudzieste drugie posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej szóstej kadencji.

(Marszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

Na sekretarzy posiedzenia wyznaczam senatorów: Romana Ludwiczuka oraz Mieczysława Szyzkę. Listę mówców prowadzić będzie senator Mieczysław Szyzka. Senatorowie sekretarze zajęli już swoje miejsca.

Panie i Panowie Senatorowie!

W dniu wczorajszym doszło do tragedii w kopalni „Halemba”. Wiemy już o ośmiu ofiarach śmiertelnych. Los innych uwięzionych pod ziemią górników wciąż jest nieznany. Łącząc się z ich najbliższymi w nadziei na ich ocalenie, uczcijmy minutą ciszy pamięć górników, którzy zginęli.

(Wszyscy wstają) (Chwila ciszy)

Dziękuję bardzo.

Pragnę poinformować państwa senatorów, że w dniu 12 listopada 2006 r. wygasł mandat senatorski senator Elżbiety Gelert w związku z wyborem na radną w Radzie Miejskiej w Elblągu.

Pragnę bardzo serdecznie podziękować pani senator za dotychczasową pracę w Senacie i życzyć sukcesów w nowym miejscu.

(Wszyscy wstają) (Oklaski)

Wysoka Izbo! Zgodnie z art. 8 ust. 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora chciałbym poinformować Wysoką Izbę, że w dniu 10 listopada 2006 r. senator Michał Wojtczak złożył do marszałka Senatu oświadczenie o wyrażeniu zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Informuję, że Sejm na dwudziestym ósmym posiedzeniu, w dniu 16 listopada 2006 r. przyjął wszystkie poprawki Senatu do ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych; do ustawy o zmianie ustawy o podatku od

spadków i darowizn oraz ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych; do ustawy o opłacie skarbowej; do ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw; do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy.

Przyjął też większość poprawek Senatu do ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw; do ustawy o systemie oceny zgodności wyrobów przeznaczonych na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa; do ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

I przyjął część poprawek Senatu do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw; do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Wobec niewniesienia zastrzeżeń do protokołów dziewiętnastego i dwudziestego posiedzenia Senatu stwierdzam, że protokoły tych posiedzeń zostały przyjęte.

Doręczony państwu senatorom projekt porządku obrad dwudziestego drugiego posiedzenia obejmuje:

1. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej.

2. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

3. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego.

4. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej i niektórych innych ustaw.

5. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu ter-

(marszałek B. Borusewicz)

roryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.

6. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych, podpisanej w Wilnie dnia 14 marca 2006 r.

7. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o współpracy w zwalczaniu przestępczości, ochronie porządku publicznego oraz o współpracy na terenach przygranicznych, podpisanej w Warszawie dnia 21 czerwca 2006 r.

8. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Poprawki do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjętej w Wiedniu dnia 8 lipca 2005 r.

9. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji tekstu jednolitego zmienionego Statutu Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, przyjętego w Hadze dnia 30 czerwca 2005 r.

10. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

11. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

12. Drugie czytanie projektu apelu w sprawie potępienia przez Senat RP korupcji politycznej.

Przypominam, że ustawa, która ma być omawiana w punkcie pierwszym dzisiejszych obrad, została wniesiona przez Radę Ministrów w trybie art. 123 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jako projekt pilny. W tym przypadku, zgodnie z art. 123 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, termin rozpatrzenia ustawy przez Senat wynosi czternaście dni.

Przypominam ponadto, że zgodnie z art. 71 ust. 2 Regulaminu Senatu do postępowania w sprawie ustaw pilnych nie mają zastosowania art. 16 ust. 3 pkt 1 i 2 oraz terminy określone w art. 32 ust. 2 i art. 34 ust. 2 Regulaminu Senatu.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionego projektu porządku obrad?

Pan senator Andrzejewski. Proszę bardzo.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Marszałku!

Zgodnie z art. 48 ust. 2 pkt 8 Regulaminu Senatu wnoszę o uzupełnienie porządku obrad o punkt: trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu, i rozpatrzenie go jako ostatniego punktu porządku obrad, zamiast – i tu składam wniosek o skreślenie z dzisiejszego porządku obrad tego punktu – drugiego czytania projektu apelu w sprawie potępienia przez Senat RP korupcji politycznej.

Pierwszy wniosek jest zgodny ze stanowiskiem prezentowanym na poprzednim posiedzeniu Senatu.

Drugi wniosek uzasadniam tym, że zagadnienie jest bardzo poważne i nie może być sprowadzone do dwuzdaniowej oceny jakiegoś jednego faktu. W Izbie refleksji i rozważki wymaga to, po pierwsze, zdefiniowania pojęcia korupcji politycznej, i po drugie, określenia zakresu i charakteru tego, co nazywamy korupcją polityczną. Z ustosunkowaniem się oczywiście negatywnym, bo to jest pojęcie pejoratywne i jednocześnie pojęcie wypełniające znamiona działań przestępczych. Wszystkie te kryteria muszą być bardzo jasno określone i napiętnowane, jak mierniam, przez Senat w zakresie rzeczowej potrzeby i zgodności z rzeczywistością.

Komisja regulaminowa będzie rozważać podjęcie inicjatywy, również w tym zakresie, ale dotyczącej nie apelu, lecz uchwały...

(Rozmowy na sali)

Można?

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Tak, proszę bardzo.)

...uchwały, która mogłaby stanowić, po zaprezentowaniu w sposób wyczerpujący wszystkich poglądów, które w Senacie są reprezentowane, element stabilizacji i pełnić rolę statecznika w naszym życiu politycznym ulegającym przecież różnym wahaniom.

Wydaje mi się – tutaj prezentuję, po konsultacjach z kolegami, także ich punkt widzenia – że czas przed drugą turą wyborów nie jest dobrym momentem na refleksję niezaangażowaną w dożańność. Szukamy w tej chwili porozumienia i tego, co łączy wszystkie ugrupowania polityczne reprezentowane w Sejmie i w Senacie, dla dobra samorządów i Polski.

(senator P. Andrzejewski)

W związku z tym wnoszę o skreślenie tego punktu z porządku obrad i wprowadzenie na to miejsce punktu: trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Pan senator Lasecki. Proszę bardzo.

Senator Jarosław Lasecki:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Na podstawie art. 48 pkt 2 Regulaminu Senatu zgłaszam wniosek formalny i wnoszę o zmianę porządku obrad dwudziestego drugiego posiedzenia Senatu w ten sposób, aby punkty szósty i dziesiąty proponowanego porządku obrad przenieść odpowiednio na miejsce punktów drugiego i trzeciego porządku obrad.

Wniosek ten motywuję tym, iż senatorem sprawozdawcą tychże ustaw jest senator, który obecnie przygotowuje nowelizację ustawy o planowaniu przestrzennym i zagospodarowania terenu oraz prawo budowlane, i przewidywany porządek posiedzenia Senatu powoduje kolizję z terminem prac zespołu zajmującego się tymi ustawami. Tymczasem ustawy, które mają być rozpatrywane dzisiaj w punktach szóstym i dziesiątym, są ustawami o ratyfikacji umów przyjętymi jednogłośnie przez Sejm oraz przez komisje senackie i czekającymi na podpisanie przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Pan senator Niesiołowski.

Senator Stefan Niesiołowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W związku z tragedią na Śląsku chciałbym w imieniu senatorów Platformy Obywatelskiej prosić o przesunięcie punktu dwunastego, tego o korupcji politycznej, na następne posiedzenie. Ja nie chcę tu polemizować z panem senatorem Andrzejewskim, to nie jest właściwy moment, ja po prostu uważam, że ta debata dzisiaj... To nie jest odpowiedni moment. I myślę, że jest to tak oczywiste, że dalej tego uzasadniać nie muszę.

Bardzo proszę kolegów o zgodę. Jako autor i wnioskodawca mam tutaj pewien przywilej. Chciałbym prosić – to nie jest moment na taką dyskusję – o przesunięcie tego punktu na następne posiedzenie Senatu. I bardzo dziękuję, jeżeli będzie taka wola. (Okłaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Mamy więc następujące... Tak?

Proszę bardzo.

Senator Janusz Kubiak:

Panie Marszałku! Szanowni Państwo!

Jeżeli wniosek senatora Laseckiego o przeniesienie punktów dziesiątego i szóstego zostanie uwzględniony, to wnoszę o przeniesienie również punktu jedenastego. Punkty dziesiąty i jedenasty są ze sobą powiązane, dlatego zasadne byłoby rozpoznać je łącznie.

Wnoszę w takim razie o wcześniejsze rozpoznanie, łącznie z tamtym wnioskiem. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Z wnioskiem senatora Laseckiego?

(Senator Janusz Kubiak: Tak.)

(Senator Adam Biela: Przeniesienie rozszerzone o punkt jedenasty.)

Tak, tak, ale to są różne wnioski.

A więc pierwszy wniosek zgłoszony... Pan senator złożył dwa wnioski w jednym, a więc powtórzę, że pierwszy wniosek dotyczy uzupełnienia porządku obrad o punkt: trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.

Czy ktoś wyraża sprzeciw?

W związku z tym, że nie ma sprzeciwu, uzupełniamy porządek. Ten punkt będzie punktem ostatnim – zgodnie z sugestią pana senatora.

Są dwa wnioski, a właściwie jest wniosek pana senatora Andrzejewskiego, poparty przez pana senatora Niesiołowskiego, o skreślenie punktu dwunastego porządku obrad: drugie czytanie projektu apelu w sprawie potępienia przez Senat RP korupcji politycznej, i przeniesienie tego punktu na kolejne posiedzenie Senatu.

Czy ktoś zgłasza w tej sprawie sprzeciw?

Sprzeciwu nie ma, więc zajmiemy się tym na następnym posiedzeniu Senatu.

A teraz wniosek pana senatora Laseckiego o przesunięcie punktów szóstego i dziesiątego na miejsce punktów drugiego i trzeciego.

Czy ktoś zgłasza sprzeciw? Nie ma sprzeciwu.

Przesuwamy te punkty zgodnie z wnioskiem pana senatora.

Wniosek pana senatora Kubiaka, aby po przesuniętym punkcie dziesiątym, czyli po punkcie trzecim, rozpatrywać punkt jedenasty, ponieważ jest on związany merytorycznie... Przepraszam, tylko przesunąć punkt czy także rozpatrywać punkty łącznie, bo to... Czy pana wniosek obejmował także rozpatrywanie łącznie?

(Senator Janusz Kubiak: Nie, tylko przesunięcie.)

Tylko przesunięcie. W porządku.

(marszałek B. Borusewicz)

Czy są sprzeciwy wobec tego wniosku? Nie ma.

Tak więc przesuwamy punkt jedenasty i będzie on po przesuniętym punkcie dziesiątym.

Stwierdzam, że...

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zabrać głos w sprawie przedstawionego porządku obrad? Nie widzę zgłoszeń.

Stwierdzam, że Senat zatwierdził porządek obrad dwudziestego drugiego posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej szóstej kadencji.

Informuję, że głosowania w sprawie rozpatrywanych ustaw zostaną przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Pragnę poinformować państwa senatorów, że o godzinie 12.30 zostanie zarządzona przerwa w obradach, w trakcie której zostanie otwarta wystawa „Warszawa w Europie. 15. rocznica przystąpienia Polski do Rady Europy”. Ta przerwa będzie od 12.30 do 13.00. Kolejna przerwa w dzisiejszych obradach zostanie zarządzona około godziny 14.45. W jej trakcie odbędzie się posiedzenie Konwentu Seniorów, a następnie, bezpośrednio po zakończeniu obrad konwentu, to jest o godzinie 15.00, będzie posiedzenie przewodniczących komisji senackich. Po posiedzeniu przewodniczących komisji senackich będzie posiedzenie prezydium.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym ósmym posiedzeniu w dniu 16 listopada 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 16 listopada 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 20 listopada 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki Narodowej. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 288, a sprawozdanie komisji w druku nr 288A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej senatora Jerzego Szymurę o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Jerzy Szymura:

Szanowny Panie Marszałku! Szanowni Państwo!

Mam przyjemność przedstawić sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej z dyskusji nad ustawą o zmianie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej.

Ustawa, która jest przedmiotem naszych obrad, dotyczy praktycznie przesunięcia terminu wprowadzenia ustawy o swobodzie działalności gospodarczej na rok 2007. Ministerstwo, przedstawiając taki projekt ustawy, wyjaśniło, że powodem podjęcia takiej decyzji jest fakt, iż system komunikacji elektronicznej w administracji państwowej, powszechnie nazywany podpisem elektronicznym, nie został jeszcze wprowadzony. Wprowadzenie tego systemu zostało zaplanowane, i zostało to przyjęte w uchwałach Sejmu i Senatu, na rok 2008. Ponieważ realizacja ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wymaga sprawnie funkcjonującego systemu komunikacji elektronicznej, łącznie z podpisem elektronicznym, stąd też konieczna była ta zmiana.

Komisja przeprowadziła dyskusję nad poprawkami zaproponowanymi przez rząd. Pięć poprawek zostało przyjętych jednogłośnie.

Komisja rekomenduje przyjęcie ustawy z poprawkami. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwającej nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę zgłoszeń. Dziękuję.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była pilnym rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może teraz zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu.

Czy przedstawiciel rządu chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Andrzej Kaczmarek: Nie, dziękuję.)

Dziękuję, Panie Ministrze.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie?

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Pan senator Ciecierski.

Senator Ryszard Ciecierski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, chciałbym zapytać, czy po tych zmianach, które tutaj zostały wprowadzone,

(senator R. Ciecierski)

samorządy terytorialne, które dotychczas ewidencjonowały działalność gospodarczą, będą informowały, co się dzieje w ewidencji gospodarczej na terenie danego samorządu.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Andrzej Kaczmarek:

Z formalnego i praktycznego punktu widzenia nie zmienia się system rejestracji działalności gospodarczej, który jest obecnie. Ten system, zgodnie z proponowanymi zmianami ustawy, zmieni się dopiero w październiku 2008 r. Dzisiaj nie ma potrzeby publikowania czegokolwiek, informowania osób fizycznych, przedsiębiorców, bo nic się nie zmienia.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Czy jeszcze ktoś chce zadać pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Witczaka.

(*Senator Mieczysław Szyszka: Odwrotnie. Pierwszy chce być Tomasz Misiak.*)

(*Senator Mariusz Witczak: Inna kolejność.*)

Aha, inna kolejność, proszę bardzo.

Proszę pana senatora Tomasza Misiaka o zabranie głosu.

Senator Tomasz Misiak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Platforma Obywatelska w głosowaniu nad tym projektem ustawy w Sejmie wstrzymała się od głosu. Oczywiście nie dlatego, że uważamy, iż ogólnie ustawa o swobodzie działalności gospodarczej jest złą ustawą, tylko dlatego, że po raz kolejny rząd pokazuje pewnego rodzaju lekceważenie bardzo ważnych kwestii gospodarczych. Pomimo tego, że od roku rząd ten zdaje sobie sprawę – ustawa obowiązuje bowiem od 2004 r. – iż należało poczynić kroki ułatwiające przedsiębiorcom w Polsce funkcjonowanie, tych kroków nie poczyniono. Obiecywano zresztą wiele rzeczy, bo obiecywano prostsze podatki, mniej koncesji, szybka

prywatyzację, system jednego okienka dla przedsiębiorców zapisany właśnie w tej ustawie, i te obietnice nie są przez rząd spełniane, te cele nie są osiąganym. A w zamian oczywiście zwiększają się obciążenia podatkowe, bo o tym dyskutowaliśmy na ostatniej sesji naszego Senatu, w zamian w dalszym ciągu, żeby zarejestrować firmę, w niektórych miejscach trzeba nawet trzydziestu dni i co najmniej ośmiu czynności, które trzeba wykonać przed rejestracją. I zadaję sobie takie pytanie, czy przypadkiem nasz rząd nie działa tutaj według takiej słynnej zasady prześmiewcy organizacji Dilberta, który mówi, że jak masz coś do zrobienia dzisiaj, zrób to pojutrze – będziesz miał dwa dni wolnego. To jest po prostu, proszę państwa, przykre, że od 2004 r., dokładnie wiedząc, jakie są wyzwania, tych wyzwań nie podjęto.

Zresztą być może, zważywszy na sytuację, którą mamy po wprowadzeniu w ustawie podatkowej zmian, jeżeli chodzi o samozatrudnienie, tę ustawę należałoby nazwać nie ustawą o swobodzie działalności gospodarczej, tylko ustawą o przyzwoleniu na działalność gospodarczą, i to w wyjątkowych okolicznościach. Bo, proszę państwa, nie pochylił się nad tym tematem w trakcie ostatniej naszej dyskusji, umknęło to nam w osiemdziesięciostronicowym dokumencie, a tam wprowadzono zmiany, które mają ewidentnie destrukcyjny wpływ na polską przedsiębiorczość. Destrukcyjny wpływ, który psuje ducha tej przedsiębiorczości. W analizie, takiej bezmyślnej analizie podatkowej, prostej analizie wpływów do budżetu państwa, które mogą być dodatkowo, jeżeli zlikwidujemy ten proces samozatrudniania się ludzi – dodam tylko, że w Polsce było to 14%, a na przykład w Wielkiej Brytanii jest to 15%, zaś we Włoszech nawet 32% ogółu zatrudnionych – skalkulowano bowiem, że być może będzie więcej środków na kolejne wydatki socjalne, kolejne zadłużanie się i spłacanie tych długów. A to jest błąd, bo tracimy, proszę państwa, bardzo wiele. Tracimy to, że ludzie, którzy byli samozatrudnieni, uczyli się przedsiębiorczości, uczyli się, że firma to nie jest skomplikowany mechanizm, że prowadzenie działalności gospodarczej jest proste.

Czy ktoś przeanalizował, jak wiele normalnych firm, normalnych, osobno funkcjonujących i zatrudniających dodatkowych pracowników, powstało z samozatrudnienia? Ja znam dziesiątki takich przypadków w bardzo małym jednak środowisku, w którym się obracam, bo żaden z nas nie ma możliwości dotarcia do całej społeczności przedsiębiorców. Tego, proszę państwa, nikt nie przemyślał. Czy ktoś przemyślał, ilu ludzi, którzy mają w tej chwili możliwość samozatrudnienia się i korzystają z tego ze względu na właśnie niższe obciążenia podatkowe, uciekną za granicę, mając możliwości zatrudnienia się w korporacjach, chociażby po podpisaniu umowy z Wielką Brytanią o unikaniu podwójnego opodatkowania? Fir-

(senator T. Misiak)

my są w tej chwili międzynarodowe i globalne. Menadżerowie, którzy korzystali w Polsce z tych niższych podatków i tu je płacili, mogą się w tym momencie z tymi podatkami z Polski wyprowadzić.

Proszę państwa, jest interpretacja – mówimy o swobodzie działalności gospodarczej – która mówi, że nie będzie podmiotem gospodarczym ten, który pracuje pod kierownictwem, bez ryzyka gospodarczego i jest odpowiedzialny za swoją pracę wobec osób trzecich. Ktoś taki nie jest firmą. Proszę państwa, jak wielu osób pracujących w wolnych zawodach dotyczy dokładnie taka interpretacja? Czy jak państwo zatrudniacie na pewien okres osobę wykonującą pewne zadania, czy w firmie, czy nawet prywatnie, to czy państwo nie zlecacie jej tych zadań, nie kierujecie tym hydraulikiem, mówiąc mu: proszę pana, proszę zrobić to w taki sposób? Czy nie udostępniacie mu swoich pomieszczeń do wykonania tej jego pracy? Czy on nie odpowiada przed wami za swoją pracę? I kto to będzie interpretował? Urzędy skarbowe? Po raz kolejny czternaście różnego rodzaju interpretacji w tej samej sprawie?

Ja wiem tylko jedno: że w tej chwili każdy człowiek, który będzie chciał założyć firmę, czternaście razy przemyśli, czy w ogóle może ją prowadzić. I to jest swoboda działalności gospodarczej, to jest polityka prowadzona przez nasz rząd.

To jest, proszę państwa, przykre, ale powiem na zakończenie – bo o tym temacie długo mówić nie można, właściwie ta ustawa to prosta sprawa – że po raz kolejny przesuwamy o rok do przodu, po raz kolejny nie dbamy o tę gospodarkę, po raz kolejny większym zmartwieniem są dla nas obciążenia socjalne, a nie wpływy do budżetu. Ja myślę, że na tej sali doskonale to rozumiemy. Szkoda tylko, że niewiele w tym zakresie robimy.

I już naprawdę na zakończenie tylko jedno przypomnienie, które chciałbym skierować do pana ministra, ale z prośbą o przekazanie tego panu premierowi i pani premier, którzy odpowiadają za te działania. Jest taki słynny polityk, który w swoim kraju uchodzi za polityka solidarnego, mówiąc zgodnie z naszą nomenklaturą pojęć. Ten polityk to Bill Clinton, który na ścianie w swoim gabinecie prezydenckim umieścił hasło: „Gospodarka, głupcze”. I to hasło chcę zadedykować naszemu rządowi. Dziękuję. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Pan senator Witczak, proszę bardzo.

Senator Mariusz Witczak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Od lat polskim przedsiębiorcom obiecuje się wprowadzenie zasady tak zwanego jednego

okienka. Od lat polskim przedsiębiorcom obiecuje się poluzowanie procedur związanych z rejestracją działalności gospodarczej, ulżenie, jeżeli idzie o piętrzące się kontrole i mnożące się różne działania administracyjne wobec przedsiębiorców, które utrudniają im zwykłą, codzienną działalność gospodarczą. Od lat obiecuje się obniżanie podatków, obniżanie kosztów pracy. I co z tego zostało? Póki co z tych obietnic nie zostało nic, bo nie są realizowane żadne z tych postulatów od lat już zgłaszanych.

Warto zwrócić uwagę na to, że rząd w obecnej kadencji parlamentu rozpoczął swoją działalność również z obietnicami ulżenia przedsiębiorcom, stworzenia im większej przestrzeni wolności i swobody gospodarczej. Ten rok można z pełną odpowiedzialnością określić jako rok stracony dla polskiej przedsiębiorczości.

I w tym kontekście warto, Szanowni Państwo, spojrzeć na historię ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Mianowicie w roku 2004 ta ustawa została uchwalona, zresztą po długich dyskusjach, z pewnym trudem, ale została uchwalona. Zapisano w niej *vacatio legis* co do poluzowania procedur związanych z rejestracją działalności gospodarczej i wprowadzenia zasady jednego okienka, *vacatio legis* na dwa lata. I dzisiaj rząd proponuje kolejne dwa lata. Czyli z tego wszystkiego robi się, Szanowni Państwo, okres czteroletni.

Jaka jest odpowiedzialność polityczna parlamentu, jaka jest odpowiedzialność polityczna polityków, którzy nie szanują przedsiębiorców – tych, którzy dbają o wysoki wzrost gospodarczy, o nasze PKB, którym dzisiaj chwalimy się w Europie, chwalimy się w świecie? Jaki mamy szacunek dla tych przedsiębiorców? Żaden.

To jest bardzo smutna konstatacja, konstatacja, która niestety obciąża ten rząd. I można odpowiedzialnie powiedzieć, że nie ma żadnej gwarancji, że za dwa lata rząd znów nie zaproponuje kolejnego *vacatio legis*. Bo tak jest najwygodniej: nie robić nic i proponować *vacatio legis* nieustannie, permanentnie.

To rzeczywiście jest sytuacja oburzająca i myślę, że to będzie miało brzemienne skutki, jeżeli chodzi o rozwój gospodarczy w przyszłości. Dzisiaj mamy koniunkturę i dzisiaj można takie rzeczy, wydaje się, robić, bo jest dosyć dobra, sprzyjająca okoliczność do tego, żeby robić biznes, interesy w Polsce. Ale zobaczymy, jak będzie za jakiś czas, kiedy ta koniunktura się skończy, a przedsiębiorcy będą bardzo restrykcyjnie traktowani przez nasze państwo.

Kolejna bardzo istotna kwestia w tej ustawie to jest to, że właśnie od roku 2008, w zasadzie od końca roku 2008, ma zacząć funkcjonować zasada, zgodnie z którą przedsiębiorcy będą rejestrowali się w urzędach skarbowych. To jest bardzo zła decyzja. Z tej decyzji rząd powinien się wycofać

(senator M. Witczak)

jak najszybciej. Bo gminy to są dosyć przyjazne urzędy. Jeżeli jeszcze w ogóle można mówić w Polsce o urzędach przyjaznych dla naszych obywateli, to na pewno urzędy gmin w tej hierarchii urzędów przyjaznych zajmują najwyższe miejsce. I dziwię się, że będzie się chciało zachęcać Polaków do przedsiębiorczości poprzez rejestrowanie ich podmiotów w bardzo nie lubianych instytucjach, czyli w urzędach skarbowych. To jest bardzo niemądre rozwiązanie. Powiem więcej: urzędy skarbowe – to nie jest żadną tajemnicą – cierpią na braki kadrowe, urzędnicy urzędów skarbowych zawałani są bardzo skomplikowanymi procedurami, narzekają na niskie płace i oto funduje im się dodatkowe czynności, którymi będą mieli się zajmować.

Myślę, że bardzo zasadne było pytanie zadane na tej sali, czy gminy nie tracą pewnej orientacji, jak rozwija się u nich przedsiębiorczość, jaka jest kondycja przedsiębiorczości w danej gminie. Ta więc pomiędzy gminą a rozwojem gospodarczym będzie malała, skoro urzędy skarbowe będą miały się tym zajmować. Ja wiem, że będzie można dzisiaj tłumaczyć, i pan minister zapewne będzie polemizował z tym, o czym ja teraz mówię, że gminy będą świadome, że nic złego się nie stanie. Ale mam wrażenie, że wcale tak nie będzie, że to jest bardzo złe rozwiązanie. Przypomnę, że samorzady szczebla powiatowego mają ustawowo wpisana walkę z bezrobociem, i samorząd terytorialny powinien zbliżać się do rozwoju przedsiębiorczości, dbać o przedsiębiorczość, a nie od tej przedsiębiorczości się oddalać. Szkoda zatem, że od 1 stycznia zasada jednego okienka, uproszczenie procedur rejestracji nie zaczną dla przedsiębiorców obowiązywać. I to tyle można powiedzieć o tej ustawie.

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Poproszę o zabranie głosu pana senatora Waszkowiaka.

Senator Marek Waszkowiak:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ustawa, którą omawiamy, tak naprawdę ma charakter techniczny i dlatego zgłosiłem wnioszek, żeby ją przyjąć bez poprawek. Ta ustawa musi pomóc rządowi, aby to, o czym mówimy, kiedy wymieniamy się poglądami o gospodarce, można było zrealizować.

Proszę państwa, nad ustawą o działalności gospodarczej pracuję kolejny raz. Pierwszy raz, w latach 1997–2000, kiedy tworzyliśmy ustawę

o swobodzie działalności gospodarczej, była dyskusja, wymiana poglądów i wszystko chcieliśmy wprowadzić następnego dnia. Cztery lata nie było mnie w parlamencie, teraz wracam i jesteśmy w tym samym miejscu, tyle tylko, że niektóre artykuły pozmienialiśmy.

Pojęcie jednego okienka rozumiemy tak, jak rozumiemy – okienko, urząd, a tymczasem jesteśmy w zupełnie innej rzeczywistości, mówimy o okienku elektronicznym. Proszę państwa, pięć czy sześć lat temu, kiedy rozmawiałem z ekspertami z izby informatycznej, nie bardzo rozumiałem ich obawy, zastrzeżenia, gdy mi mówili: nie dacie rady. Ale my chcieliśmy to zrobić w ciągu trzech lat. Myślę, że lepiej będzie przyznać się do tego, że nie jesteśmy w stanie tego uczynić, i zrobić krok do tyłu, niż stwarzać taką sytuację, że w każdym mieście, w zależności od sprawności urzędu skarbowego czy prezydenta, byłyby różne zasady. To byłoby najgorsze.

Któryś z panów senatorów powiedział, że to stracony rok dla polskiej gospodarki. Można tak mówić, oczywiście. Tylko problem polega na tym, że prezydenci miast mieli kłopoty z przeprowadzeniem przetargów na drogi, bo zabrakło firm chętnych do startowania. Zdaję sobie sprawę z tego, że koniunktura jest zasługą rynku, a brak koniunktury to zawsze wina urzędującego rządu. Tak było, jest i będzie.

Proszę państwa, chciałbym, żebyśmy po dyskusji o ustawach dotyczących działalności gospodarczej, po wymianie poglądów i pokazaniu, jak to widzimy, jak naszym zdaniem powinno to funkcjonować, zawsze przystępowali do rzetelnej analizy i rzetelnego podejmowania decyzji.

Pan senator Misiak powiedział o samozatrudnieniu. Proszę państwa, właśnie dlatego, że kiedyś w polskim parlamencie nie posłuchano legislatorów, ludzi od języka prawnego, i nie do końca precyzyjnie opisano pojęcie samozatrudnienia, dzisiaj nie rząd, a trybunał kwestionuje sprawę rozumienia samozatrudnienia, podnosząc, co jest najważniejszym elementem w działalności gospodarczej – ryzyko, odpowiedzialność. Może lepiej byłoby takich sytuacji unikać i przedyskutować problem bardzo precyzyjnie. Powiem w ten sposób – w komisji podnoszono różne sprawy, podnoszono kwestie terminu, byli zwolennicy tego, żeby przycisnąć rząd i dać mu nie dwa lata, ale sześć miesięcy. Mówili: zrobią. Nie zrobią, bo jeżeli minister mówi, że nie ma szans za względu na obwarowania technologiczne, nie ich chęć do pracy, to nie dadzą rady.

I ostatni element, o którym chciałbym powiedzieć. Proszę państwa, że środowisk przedsiębiorców płyną różne sygnały. Zawsze jest to zdeterminowane lokalną sytuacją, sytuacją własnej firmy, poglądami na gospodarkę. Ale dokonanie rozstrzygnięć, żeby było to sprawne i dobre, należy do nas. I tego się trzymajmy. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Poproszę o zabranie głosu pana senatora Szymurę.

Senator Jerzy Szymura:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym zwrócić państwa uwagę na jedną sprawę. Otóż dzisiejszą ustawę w rzeczywistości przyjęliśmy parę miesięcy temu, kiedy przyjmowaliśmy ustawę przesuwającą termin wprowadzenia podpisu elektronicznego w polskim systemie administracji państwa. Ta ustawa, która dzisiaj jest przedmiotem naszych obrad, jest bardzo ściśle związana z tą poprzednią. W związku z tym decyzja w sprawie pierwszej ustawy, praktycznie rzecz biorąc, implikowała w sposób prawie że automatyczny drugą ustawę.

Chcę zwrócić uwagę na fakt, iż rzeczywistym powodem takiej naszej sytuacji jest to, że Polska jest bardzo zapóźniona w rozwoju systemów informacyjnych na szczeblu państwa. Tak jest i z tego trzeba sobie zdawać sprawę. Trzeba również powiedzieć, iż środowisko polskich przedsiębiorców, którzy kiedyś stanowili elitę polskiej przedsiębiorczości i wśród których na pierwszym miejscu wymienia się pana Romana Kluskę – wspominał go również przy okazji dyskusji na temat tej ustawy pan premier Jarosław Kaczyński – zostały przetrzebione i w znacznym stopniu zniszczone. Dzisiaj polski rynek informatyczny, polskie firmy informatyczne, które de facto mają zbudować system informacyjny państwa, w moim osobistym przekonaniu są w dosyć trudnej sytuacji. W administracji państwowej funkcjonuje, praktycznie rzecz biorąc, wyłącznie jedna firma. To oczywiście, że tego typu struktura rynku powoduje, iż brak jest należytej konkurencji. Zdaję sobie sprawę z tego, iż obecna sytuacja jest wynikiem zaszczości, które narastały przez ostatnich kilka lat, i dzisiaj tak na dobrą sprawę trudno obciążać rząd za stan rozwoju systemów informatycznych, gdyż pewne zmiany muszą być czynione u podstaw stanowienia prawa w Polsce. Zdając sobie z tego sprawę, chciałbym zachęcić wszystkich państwa, abyście w swoich działaniach w parlamencie, w Senacie zwracali na te kwestie uwagę, abyśmy faktycznie działali na rzecz stworzenia nowoczesnego państwa, w którym również działalność gospodarcza nie będzie stwarzała innym problemu, a będzie źródłem naszego bogactwa narodowego. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Nie widzę więcej zgłoszeń.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję bardzo.

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Andrzej Kaczmarek: A czy przedstawiciel rządu nie może zabrać głosu?*)

Zamknąłem dyskusję i podziękowałem.

Trzeba się, Panie Ministrze, nieco wcześniej zgłaszać.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych, podpisanej w Wilnie dnia 14 marca 2006 r.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym siódmym posiedzeniu w dniu 26 października 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 27 października 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 31 października 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Praw Człowieka i Praworządności. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 273, a sprawozdania komisji w drukach nr 273A i 273B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych senatora Jarosława Laseckiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Jarosław Lasecki:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych o rządowym projekcie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych, podpisanej w Wilnie dnia 14 marca 2006 r.

Celem omawianej ustawy jest uregulowanie współpracy pomiędzy Polską a Litwą w zakresie zwalczania przestępczości międzynarodowej, ze szczególnym naciskiem na zwalczanie przestępczości o charakterze zorganizowanym, która, jak wiadomo, nie uznaje granic.

(senator J. Lasecki)

Umowa dotyczy w szczególności przestępczości przygranicznej, dlatego też konieczne stało się doprecyzowanie i zoptymalizowanie przepisów dotyczących postępowania właśnie w takich przypadkach.

Do tej pory przygraniczna współpraca służb obu krajów w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej układała się dobrze, konieczne jednak stało się wprowadzenie nowych form współpracy, pozwalających jeszcze lepiej niż do tej pory walczyć z tym zjawiskiem.

Pozwolę sobie pokrótce omówić główne założenia omawianej ustawy.

Rozdział I zawiera ustalony przez obie strony katalog szczególnie groźnych przestępstw, wobec których zastosowanie mają przepisy niniejszej umowy. Warto podkreślić, że katalog ten ma charakter otwarty i może być uzupełniany w trakcie obowiązywania tej umowy.

Umowa ta przewiduje w szczególności współpracę mającą na celu zwalczanie i zapobieganie terroryzmowi, nielegalnemu obrotowi narkotykami, nielegalnej migracji, nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią, materiałami niebezpiecznymi i towarami podwójnego zastosowania oraz współpracę naukowo-techniczną i szkoleniową.

W rozdziale tym zapisano również, na jakie organy spada realizacja tej umowy. Zarówno w Polsce, jak i na Litwie wymieniono po siedem takich organów i dano im możliwość wymiany – po wzajemnym porozumieniu – oficerów łącznikowych, tworzenia punktów kontaktowych i odbywania konsultacji.

W art. 3 zapisano formy współpracy, takie jak przekazywanie informacji dotyczących konkretnych przestępstw, wymiana i udzielanie informacji dotyczących na przykład właścicieli pojazdów, miejsca pobytu osób, posiadania i legalności broni, osób prowadzących działalność gospodarczą, danych osobowych użytkowników sieci telekomunikacyjnych i innych, zapisano też formy współpracy w zakresie organizacji wspólnych operacji antyterrorystycznych.

Rozdział II reguluje możliwość stosowania w określonych przypadkach szczególnych form współpracy, takich jak działanie w połączonych zespołach, możliwość obserwacji osób na terytorium drugiej strony oraz prowadzenia operacji pod przykryciem i niejawnego nadzorowania przesyłek.

Umowa ta otwiera również możliwość prowadzenia pościgu na terytorium drugiej ze stron, z tym że postanowienia regulujące kwestie tak zwanego pościgu transgranicznego wejdą w życie po zniesieniu kontroli granicznej na granicy państwowej pomiędzy Litwą a Rzeczpospolitą Polską.

W rozdziale III umowy określono jasno zasięg terytorialny terenów przygranicznych oraz właściwe na tym terenie organy współpracujące ze stroną litewską. Na terenie tym wprowadzono również możliwość tworzenia wspólnych patroli oraz ustanawiania stałych lub czasowych punktów kontaktowych o mieszanej, polsko-litewskiej obsadzie.

Rozdział IV zawiera zapisy regulujące status prawny funkcjonariuszy działających na terytorium drugiej ze stron. Zawiera on również zapisy informujące o możliwości odmowy współpracy oraz przepisy mające na celu ochronę danych osobowych, ochronę informacji niejawnych i przepisy informujące o postępowaniu w sprawie ewentualnych roszczeń.

Postanowienia umowy są samowykonalne, co oznacza, że jej wejście w życie nie spowoduje konieczności zmian w prawie krajowym.

Na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2006 r. Komisja Spraw Zagranicznych głosowała jednomyślnie za przyjęciem tej ustawy. Mam dzisiaj zaszczyt rekomendować Wysokiej Izbie przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka i Praworządności senator Annę Kurską o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Anna Kurska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Praw Człowieka i Praworządności na posiedzeniu w dniu 26 października rozpatrzyła sprawę ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych, podpisanej w Wilnie dnia 14 marca 2006 r.

W zasadzie nie było żadnych kontrowersji, nie wywołało to żadnej dyskusji i komisja przyjęła tę ustawę bez poprawek. Rekomenduję ją Wysokiej Izbie.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowa-

(marszałek B. Borusewicz)

nia stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni minister spraw zagranicznych oraz minister spraw wewnętrznych i administracji.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos mogą teraz zabrać obecni na posiedzeniu przedstawiciele rządu.

Czy przedstawiciele rządu chcą zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Marek Surmacz: Dziękuję bardzo.)

Pan minister spraw zagranicznych?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Janusz Stańczyk: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnych na posiedzeniu przedstawicieli rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamynam dyskusję.

Dziękuję panom ministrom.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym siódmym posiedzeniu w dniu 26 października 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 27 października 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 31 października 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Praw Człowieka i Praworządno-

ści. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 277, a sprawozdania komisji w drukach nr 277A i 277B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych, senatora Jarosława Laseckiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jarosław Lasecki:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Z wielką przyjemnością chciałbym przedstawić państwu stanowisko Komisji Spraw Zagranicznych w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z art. 3 ust. 2 Porozumienia o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Komisja Spraw Zagranicznych zajmowała się projektem tej ustawy w dniu 7 listopada 2006 r. Omawiany projekt ustawy dotyczy, jak głosi tytuł, umowy ekstradycyjnej pomiędzy Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, która obowiązuje od dnia 18 września 1999 r.

Jak wiadomo, decydując się na członkostwo w Unii Europejskiej, zobowiązaliśmy się między innymi do dostosowania naszego prawodawstwa do rozwiązań obowiązujących w Unii. Z tego też powodu musimy zmienić nasze prawo ekstradycyjne w taki sposób, aby było ono zgodne z porozumieniem podpisanym między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi. Dostosowanie naszego prawa do podpisanego porozumienia wymagało wprowadzenia kilku zmian w obowiązującej umowie.

Pierwsza z proponowanych zmian dotyczy możliwości uzależnienia wydawania osoby ściganej za przestępstwo zagrożone karą śmierci od zagwarantowania jej przez państwo wnioskujące, że kara śmierci nie zostanie orzeczona lub jeśli zostanie orzeczona, to nie dojdzie do jej wykonania. Następna zmiana wprowadza możliwość przekazywania informacji podlegających szczególnej ochronie. Kolejne zmiany dotyczą zniesienia legalizacji dokumentów i uproszczenia trybu przekazywania wniosków dotyczących tymczasowo aresztowanej osoby. Przepisy te są szczególnie ważne chociażby w świetle ostatniego wniosku ekstradycyjnego, który Polska złożyła w Stanach Zjednoczonych.

Warto również nadmienić, że uregulowania prawne dotyczą porozumienia pomiędzy Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki i wej-

(senator J. Lasecki)

dą w życie dopiero po upływie trzech miesięcy od daty wymiany między stronami dokumentów wskazujących, że wszystkie państwa Unii Europejskiej zakończyły wewnętrzne procedury zapewniające, że zmienione umowy dwustronne o ekstradycji mogą wejść w życie. W związku z takim zapisem konieczne jest jak najszybsze przyjęcie przez polski parlament omawianej ustawy, aby postanowienia zapisane w porozumieniu mogły jak najszybciej wejść w życie.

Tak jak powiedziałem już na początku, projekt tej ustawy był omawiany na posiedzeniu Komisji Spraw Zagranicznych w dniu 7 listopada 2006 r. Komisja Spraw Zagranicznych udzieliła omawianej ustawie jednomyślnego poparcia, dlatego wnoszę, aby Wysoki Senat raczył przyjąć tę ustawę bez poprawek. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka i Praworządności, senatora Janusza Kubiaka, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Janusz Kubiak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Praw Człowieka i Praworządności w dniu 15 listopada rozpatrywała projekt ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z art. 3 ust. 2 Porozumienia o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., a sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r., którą to ze strony polskiej podpisał minister sprawiedliwości Zbigniew Ziobro.

Komisja wnosi o przyjęcie tego projektu ustawy bez poprawek. Zmiana, jak powiedział już mój przedmówca, wynika z tego, iż w 2003 r. zostało zawarte porozumienie pomiędzy Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi, zostało ono podpisane, a następnie ogłoszone przez Radę Europy w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Podlega to zmianie i dostosowaniu do tychże przepisów w związku z wstąpieniem Polski do Unii.

Ekstradycja wspomnianego tu przez kolegę senatora Edwarda Mazura odbywa się jednak na dotychczasowych zasadach, gdyż te przepisy jeszcze nie obowiązują, choć oczywiście byłoby to wówczas łatwiejsze. Jest tu na przykład możliwość składania wniosku nie tylko tradycyjną drogą, jak to było dotychczas, czyli pisemnie na papierze, ale również drogą elektroniczną. Zostały

tu wprowadzone pewne zmiany. Oczywiście ta ratyfikacja nie spowoduje dodatkowych obciążeń Skarbu Państwa.

Wnoszę, tak jak i komisja, która jednomyślnie przyjęła projekt, o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu, przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca, trwające nie dłużej niż minutę, zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw zagranicznych oraz minister sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu, głos mogą teraz zabrać obecni na posiedzeniu przedstawiciele rządu. Czy pan minister Stańczyk albo pan minister Duda chcą zabrać głos? Dziękuję.

Proszę uprzejmie, pan minister Duda.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Andrzej Duda:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Szanowni Państwo Senatorowie!

Przed wszystkim chciałbym podziękować panom senatorom sprawozdawcom za wnikliwe, za dostatecznie, jak sądzę, głębokie merytorycznie przedstawienie zagadnień, których dotyczy proponowane rozwiązanie legislacyjne. W imieniu rządu, w imieniu ministra sprawiedliwości chcę z tego miejsca podziękować paniom i panom senatorom, którzy pracowali w komisjach, za to, że zechcieli tak wnikliwie zapoznać się z proponowanymi rozwiązaniami legislacyjnymi, że zadali wiele pytań, które umożliwiły bardzo ciekawą dyskusję. Sądzę, że ten problem został rozpatrzony bardzo wnikliwie.

Myślę, że wszyscy rozumiemy potrzebę wprowadzenia tego rozwiązania legislacyjnego. Należy stwierdzić, że jest ono potrzebne, że jest dobre i z pewnością przyczyni się do należytej realizacji obowiązującego porządku prawnego nie tylko w Polsce, ale również w Stanach Zjednoczonych. Jeszcze raz dziękuję bardzo i rekomenduję państwu przyjęcie tych rozwiązań bez poprawek. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu, senatorowie mogą zgłaszać z miejsca, trwające nie dłużej niż minutę, zapytania do obecnych na

(marszałek B. Borusewicz)

posiedzeniu przedstawicieli rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, zamykam dyskusję.

Do głosowania w sprawie rozpatrywanej ustawy przystąpimy pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym siódmym posiedzeniu w dniu 26 października 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 27 października 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 31 października 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Praw Człowieka i Praworządności. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 278, a sprawozdania komisji w drukach nr 278A i 278B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka i Praworządności, senatora Janusza Kubiaka, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Proszę bardzo.

Senator Janusz Kubiak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Praw Człowieka i Praworządności 15 listopada rozpatrzyła uchwaloną przez Sejm 26 października ustawę o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczo-

nymi dotyczącej stosowania umowy między RP a USA o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej 10 lipca 1996 r., zgodnie z art. 3 ust. 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi, podpisanego w Waszyngtonie 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie 9 czerwca 2006 r., i wnosi o przyjęcie tejże ustawy bez poprawek. Komisja była jednomyślna w głosowaniu.

Obecnie podstawą udzielenia pomocy prawnej w sprawach karnych między Polską a Stanami Zjednoczonymi jest umowa, sporządzona w Waszyngtonie 10 lipca 1996 r., która weszła w życie we wrześniu 1999 r., pomiędzy Polską a Stanami Zjednoczonymi o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych. Renegocjacja tejże umowy wynika z przystąpienia Polski do Unii Europejskiej i obowiązywania Porozumienia między Stanami Zjednoczonymi a Unią Europejską z 25 czerwca 2003 r., podpisanego w Waszyngtonie, o wzajemnej pomocy w sprawach karnych. Zgodnie z przytoczonym w tytule art. 3 ust. 2 lit. a porozumienia Unia Europejska i USA zapewniły, że każde państwo członkowskie, w tym także Polska, która przystąpiła do Unii z dniem 1 maja 2004 r., zobowiąże się do stosowania umowy dwustronnej w tym zakresie. Wprawdzie to porozumienie nie weszło jeszcze w życie, gdyż jeszcze nie wszystkie państwa to dostosowały, ale po trzech miesiącach może ono wejść w życie.

Ta umowa składa się z dwóch części, z części podstawowej umowy, czyli dostosowawczej, oraz z załącznika. W części dostosowawczej znajdują się postanowienia ogólne, wskazane jest, które przepisy i jak ulegają zmianie. W tejże umowie ratyfikacyjnej będą też nowe uregulowania dotyczące rozszerzenia zakresu informacji bankowych, przesłuchania świadka lub biegłego w formie wideokonferencji, powołania wspólnych zespołów, przyspieszenia trybu składania wniosków czy obowiązku udzielenia pomocy również organom administracyjnym. Ponadto należy zauważyć, że wśród tych przepisów znalazł się zapis dotyczący ochrony danych osobowych, co związane było niejako z zabiegami pomocy prawnej w słynnej sprawie pana Edwarda Mazura. Przy tym wezwane państwo także może wyznaczyć dodatkowe warunki ograniczające wykorzystanie tychże danych, tak aby po prostu nie były one ujawniane. Tak jak Komisja Praw Człowieka i Praworządności, wnoszę o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych, senatora Laseckiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jarosław Lasecki:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych mam przyjemność przedstawić sprawozdanie komisji w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z art. 3 ust. 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Komisja Spraw Zagranicznych zajmowała się projektem tej ustawy w dniu 7 listopada 2006 r. i głosowała jednomyślnie za jej przyjęciem. Ponieważ pan senator Kubiak przedstawił tę ustawę bardzo wyczerpująco, ja chciałbym zarekomendować Wysokiej Izbie jej przyjęcie bez poprawek. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca, trwające nie dłużej niż minutę, zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw zagranicznych oraz minister sprawiedliwości. Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu, głos mogą teraz zabrać obecni na posiedzeniu przedstawiciele rządu.

Czy przedstawiciele rządu chcą zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu? Nie widzę.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu, senatorowie mogą zgłaszać z miejsca, trwające nie dłużej niż minutę, zapytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, zamykam dyskusję.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym siódmym posiedzeniu w dniu 27 października 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 31 października 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 31 października 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Obrony Narodowej oraz Komisji Gospodarki Narodowej. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 281, a sprawozdania komisji w drukach nr 281A i 281B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Obrony Narodowej, senatora Czesława Rybkę, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Czesław Rybka:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej z prac nad nowelizowaną ustawą o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa. Jest to rządowy projekt ustawy.

Ustawa offsetowa, bo tak ją będę dalej nazywał, określa zasady zawierania oraz prawa i obowiązki stron w związku z zawarciem umowy dostawy na terytorium Polski uzbrojenia lub sprzętu wojskowego na potrzeby obronności lub bezpieczeństwa państwa, wyprodukowanego poza jej terytorium.

Nowela tej ustawy w sposób zasadniczy zmienia dotychczasową ustawę. Dotychczasowa ustawa budziła wiele kontrowersji, przy okazji offsetu F-16 była jednym z bardziej krytykowanych aktów prawnych, na tej podstawie oczekiwano zmiany oblicza polskiej gospodarki, nie mówiąc już o przemyśle obronnym. Oczekiwaliśmy znaczącego złagodzenia finansowych skutków zakupu samolotu wielozadaniowego F-16 poprzez wprowadzenie nowoczesnych technologii w polskim przemyśle obronnym. Jak wszyscy doskonale wiemy, realizacja umowy offsetowej wykazała wiele niedostatków samej ustawy i stąd potrzeba jej nowelizacji.

Najistotniejsze zmiany zaproponowane we wspomnianej ustawie są następujące.

(senator Cz. Rybka)

Po pierwsze, zmienia się obowiązujące dotychczas definicje takich pojęć, jak zobowiązanie offsetowe, zagraniczny dostawca, offsetobiorca, zobowiązanie offsetowe bezpośrednie. Dodaje się też nowe definicje, wprowadzając takie pojęcia, jak zamawiający, offsetodawca, podmiot dominujący, podmiot zależny, przekazanie technologii. Po drugie, wprowadza się jawność umów offsetowych, oczywiście w określonym zakresie.

Ponadto rozpatrywana ustawa wprowadza mechanizm tak zwanego przyrzeczenia offsetowego, czyli możliwość nadania propozycji zobowiązania offsetowego statusu umożliwiającego włączenie projektu do umowy offsetowej, która ma być zawarta w przyszłości.

Kolejnym niezwykle ważnym elementem tej nowelizacji jest znacznie silniejsza rola, silniejsza pozycja ministra gospodarki. Zgodnie z nowelizacją jego rola w sprawach offsetowych staje się teraz decydująca.

Kolejna istotna zmiana dotyczy procedury zamówień publicznych. Otóż mimo nieobowiązania ustawy o zamówieniach publicznych przy zakupie sprzętu wojskowego w ustawie offsetowej stosuje się jednak pewną procedurę przetargową.

Wysoka Izbo! Senacka Komisja Obrony Narodowej proponuje wprowadzenie do omawianej ustawy offsetowej kilku, łącznie siedmiu, poprawek, które panie i panowie senatorowie otrzymali w załączonych materiałach.

Poprawki druga, trzecia i piąta są to poprawki o charakterze legislacyjnym, poprawki czwarta i szósta to są poprawki o charakterze redakcyjnym.

Poprawka pierwsza – poświęcę jej kilka słów – wynika z faktu, że zmieniona definicja offsetobiorcy nasuwa wątpliwości, czy jako offsetobiorca będzie traktowany przedsiębiorca będący osobą fizyczną. W definicji jest mowa wyłącznie o siedzibie na terytorium Rzeczypospolitej. Dlatego proponuje się, aby przepis uzupełnić o inne dane, a konkretnie miejsce zamieszkania, charakteryzujące przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną.

Poprawka druga ma, jak powiedziałem, charakter legislacyjny. Uchylony został art. 9 ustawy, który określał zadania Komitetu do spraw Umów Offsetowych i pozwalał posługiwać się w ustawie skrótowym sformułowaniem: „komitet”, zamiast każdorazowego przytaczania pełnej nazwy. Konieczne jest więc wprowadzenie odpowiedniej poprawki legislacyjnej, która poprawi czytelność ustawy.

Siódma poprawka dotyczy znowelizowanego art. 21. W ust. 1 tego artykułu określono zadania Komitetu do spraw Umów Offsetowych, zaliczając do nich przedkładanie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki opinii, o których mowa w art. 7 ust. 3 oraz w art. 15 ust. 1. Ta poprawka, siódma,

uzupełnia to wyliczenie o opinię z art. 4b, art. 8a i 8b ust. 2. Obowiązek przygotowania tych opinii wynika wprost z ustawy.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Całość ustawy wraz z przedstawionymi poprawkami senacka Komisja Obrony Narodowej zaopiniowała jednogłośnie pozytywnie. W związku z tym w imieniu tejże komisji proszę o przyjęcie omawianej ustawy wraz zaproponowanymi poprawkami. W zasadzie to wszystko, jeżeli chodzi o to sprawozdanie. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej, senatora Stanisława Koguta, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Stanisław Kogut:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze!

Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa na dwudziestym posiedzeniu w dniu 27 października 2006 r. 31 października marszałek Senatu skierował tę ustawę do Komisji Gospodarki Narodowej.

Ponieważ całe uzasadnienie zawarte jest prawie na dziesięciu stronach, a wiem, że ma być ogłoszona przerwa, złożę stanowisko Komisji Gospodarki Narodowej do protokołu.

Powiem tylko, że Komisja Gospodarki Narodowej jednogłośnie podjęła uchwałę o poparciu tej ustawy i wprowadzeniu do niej dziesięciu poprawek.

Chcę serdecznie podziękować panu ministrowi Poncyljuszowi za konstruktywny dialog na posiedzeniu komisji gospodarki w sprawie tej bardzo ważnej dla polskiego wojska ustawy. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

(Głos z sali: Czy komisja jest za przyjęciem...)

Komisja jest za przyjęciem, Panie Senatorze?

(Senator Stanisław Kogut: Tak, tak.)

Dobrze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca, trwające nie dłużej niż minutę, zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowa-

(marszałek B. Borusewicz)

nia stanowiska rząd w toku prac parlamentarnych został upoważniony pan minister gospodarki. Jest pan minister Poncyłjusz?

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu, głos...

Czy przedstawiciel rządu chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu? Nie, dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca, trwające nie dłużej niż minutę, zapytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad.

Pan senator... Przepraszam, kto się zgłasza? Aha, dobrze.

(Głos z sali: Ryszard Górecki.)

Proszę, Panie Senatorze Górecki.

Senator Ryszard Górecki:

Chcę zapytać pana ministra o to, jakie nowe umowy offsetowe są w planach Ministerstwa Gospodarki. To pierwsze pytanie.

I drugie pytanie: na ile procent w ogólnej kwocie zainwestowanej w ramach offsetu Ministerstwo Gospodarki szacuje transport najnowszych technologii do naszego kraju? W mojej ocenie właśnie na ten fragment programów offsetowych powinniśmy zwracać szczególną uwagę ze względu na konieczność, nie ukrywajmy, unowocześnienia naszej gospodarki. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Paweł Poncyłjusz:

Bardzo dziękuję.

Panie Marszałku!

Przepraszam za stan, w jakim jestem, ale cały czas toczy się akcja ratownicza w kopalni „Halemba”, a ja jestem ministrem odpowiedzialnym za górnictwo węgla kamiennego. Dlatego dzisiaj off-set trochę zszedł na drugi plan wśród moich przedstawowych zainteresowań.

Odpowiadając jednak na pytanie pana senatora, powiem, że jeśli chodzi o przyszłe umowy offsetowe, to w grę wchodzi przede wszystkim samolot VIP oraz program helikopterowy. To są dwie takie najbliższe umowy offsetowe, których się spodziewamy. Jest również kilka programów związanych z Marynarką Wojenną, ale w tej chwili nie znamy jeszcze szczegółów, wiemy tylko, jakie są potrzeby Marynarki Wojennej, jeśli chodzi o zakup nowego sprzętu.

Jeśli chodzi o nowe technologie, to jest to bardzo szerokie zagadnienie. Muszę Wysokiej Izbie powiedzieć, że tak naprawdę to offsetodawca zgadza się, albo nie, na to, aby w ramach programów offsetowych dokonać transferu technologii. My tak naprawdę możemy to cały czas wpisywać do założeń umów offsetowych. Ale to offsetodawca musi mieć dobry na to pomysł. Nie dość tego, offsetodawca musi znaleźć partnera po polskiej stronie.

Zgadzam się z panem senatorem, że jak do tychczas nie mamy tu dużego doświadczenia i pozytywnego efektu działania programów offsetowych. Zapewniam natomiast pana, Panie Senatorze, że staramy się tego pilnować, staramy się upominać o nowoczesne technologie. Chyba też widać różnicę pomiędzy jakością zobowiązań offsetowych z tytułu umów podpisanych w 2003 r. a dzisiejszymi zobowiązaniami offsetowymi, gdzie już coraz więcej mówimy o nowoczesnych technologiach. I do tego transferu technologii dochodzi. Czasami są to sytuacje, kiedy offsetodawca podmienia program i czasami w ramach takiej podmiany pojawiają się kolejne zobowiązania z zakresu nowoczesnych technologii. Część tych technologii to są technologie wojskowe, kierowane do zakładów przemysłu obronnego w Polsce.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Ja poproszę jeszcze pana senatora Koguta, sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej, o uzupełnienie sprawozdania.

Senator Stanisław Kogut:

Komisja Gospodarki Narodowej rekomenduje wszystkie poprawki, które są w druku nr 281B. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze. I teraz wszystko wiemy.

Zgodnie z wcześniejszą zapowiedzią ogłaszam przerwę do godziny 13.00.

Proszę pana senatora sekretarza o odczytanie komunikatów.

Senator Sekretarz Roman Ludwiczuk:

Panie i Panowie Senatorowie, w przerwie w obradach zostanie otworzona wystawa „Warszawa w Europie, 15. rocznica przystąpienia Polski do Rady Europy”.

Komunikat drugi. Posiedzenie Komisji Rodziny i Polityki Społecznej w sprawie rozpatrzenia ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzin-

(senator sekretarz R. Ludwiczuk)

nych, druk senacki nr 291, odbędzie się w dniu dzisiejszym, bezpośrednio po ogłoszeniu pierwszej przerwy w obradach, w sali nr 176.

Państwo senatorowie, członkowie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, uprzejmie informuję, że posiedzenie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, odbędzie się w dniu 23 listopada 2006 r. o godzinie 10 w sali nr 176. Porządek obrad: rozważenie podjęcia uchwały Senatu RP w sprawie przeciwdziałania korupcji politycznej. Przewodniczący Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, Piotr Łukasz Andrzejewski. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Ogłaszam przerwę do godziny 13.00.

(Przerwa w obradach od godziny 12 minut 32 do godziny 13 minut 01)

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Wznawiam obrady.

Bardzo proszę panów sekretarzy.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę pytania do przedstawiciela rządu.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie?

Pan senator Szymański, proszę bardzo.

Senator Antoni Szymański:

Panie Marszałku, nie tyle mam pytanie, ile wniosek. Jest uprawnienie, które mówi, że po przerwie można wносить o zmianę w programie obrad. Chciałbym więc prosić w imieniu Komisji Rodziny i Polityki Społecznej o to, żeby do dzisiejszego programu włączyć zmianę ustawy o świadczeniach rodzinnych. Zmiana nie wywołuje kontrowersji w komisji, rząd ją bardzo popiera. Moja prośba wynika stąd, że sprawdzono, że w budżetach wojewodów są środki finansowe na to, żeby dodatek z tytułu podjęcia nauki szkolnej przyznać również dzieciom. I jeżeli my to dzisiaj wpisujemy w program i tak jak to było na posiedzeniu komisji, przyjmujemy tę ustawę, to w tym roku rodziny otrzymają środki na te dzieci. Jeśli tego nie wpisujemy w program, to stanie się to dopiero w przyszłym roku. Uznaliśmy zatem jako komisja, że jest zasadne, aby taką propozycję złożyć. Komisja zaopiniowała to już, jest też druk w tej sprawie. Prosiłbym, żeby to był przedostatni punkt obrad dzisiejszego posiedzenia Senatu.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Czy są jakieś głosy sprzeciwu w tej sprawie? Nie ma.

Jeśli nie, to w takim razie będziemy tę kwestię rozważać w przedostatnim punkcie porządku obrad. Dziękuję bardzo.

I wracam teraz do pytań, ewentualnych pytań do pana ministra.

Nie ma żadnych pytań.

W takim razie otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu i okoliczności zgłaszania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Jako pierwszy zapisał się do głosu pan senator Rybka.

Senator Czesław Rybka:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Dotychczasowa ustawa offsetowa z dnia 10 września 1999 r. wzbudziła oczywiście w nas ogromne nadzieje i oczekiwania. Wielu z nas offset kojarzy się z samolotem wielozadaniowym F-16 – wiemy dlaczego. W dyskusjach, które na nowo ożyły przy okazji przekazania Polsce F-16, nie brakowało słów krytyki pod kątem tejże umowy offsetowej. Trzeba obiektywnie przyznać, że w znaczącym zakresie ta krytyka była uzasadniona. Ale nie oznacza to, że wszystko, co w tej sprawie uczyniono, jest jednym pasmem niepowodzeń. Na pewno należy pamiętać, że dotychczasowy kształt ustawy był niezwykle restrykcyjny i wymagający. Zapewne dzięki temu udało się też przy okazji uniknąć poważnych błędów. Jednak znowelizowana ustawa jednoznacznie upraszcza procedury zawierania nowych umów offsetowych. Wpływa ona pozytywnie na rozwój małych i średnich przedsiębiorstw, nie wspomnę już o przemyśle zbrojeniowym. Bez wątpienia znowelizowana ustawa zwiększa również możliwości eksportowe, a także poprawia współpracę zagranicznych dostawców z offsetobiorcami.

W tym miejscu należy przypomnieć, że w niedalekiej przyszłości musimy rozstrzygnąć – zresztą dzisiaj była już o tym mowa – przetarg na helikoptery dla polskiej armii. Biorąc pod uwagę zaangażowanie miliardów złotych we wspomnianą transakcję, należy oczekiwać bardzo korzystnych projektów offsetowych. Fakt, że ta ustawa wyprzedza ten przetarg, dobrze rokuje offsetowi.

Niezwykle istotnym elementem tej ustawy jest także określenie większej roli ministra gospodarki. Teraz to on decyduje w zasadzie o sprawach offsetowych; oczywiście Komitet do spraw Umów

(senator Cz. Rybka)

Offsetowych pozostaje tak jak do tej pory, ale ma on jedynie funkcję opiniodawczą.

Należy także podnieść sprawę zmiany definicji offsetu bezpośredniego, co w następstwie powoduje dopuszczenie do offsetu także firm prywatnych mających koncesje na obrót specjalny.

Należy jednak wyraźnie zaznaczyć, że ustawa stwarza jedynie ramy prawne, a jaka będzie konkretna umowa offsetowa, to zależy od wielu czynników. Pamiętać należy między innymi o stronie umowy offsetowej, którą jest nie tylko offsetodawca, ale także offsetobiorca. Zresztą bardzo często po stronie offsetobiorcy leży problem z wykorzystaniem transferu nowoczesnych technologii – pan minister o tym już wielokrotnie wspominał. Chodzi na przykład o infrastrukturę zakładów przyjmujących transferowane technologie offsetowe. Dla wielu podmiotów partycypujących w offsecie jest to bez wątpienia szansa na przetrwanie, ale w tym przypadku występuje oczywiście znaczne ryzyko niewywiązania się z umowy offsetowej przez offsetobiorcę. Z drugiej strony jest określona grupa zakładów o dużym potencjale i dobrej kondycji. Należy tylko życzyć wszystkim, aby decyzje w tej kwestii były jak najbardziej korzystne dla Polski. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę teraz o zabranie głosu pana senatora Szymurę.

Senator Jerzy Szymura:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym zwrócić uwagę na jeden aspekt związany z funkcjonowaniem umowy offsetowej. Proponowana dzisiaj przez rząd poprawka znacznie usprawni funkcjonowanie umowy w ogóle. Ja chciałbym zwrócić uwagę na to, że ustawa powinna w lepszy sposób zapewniać rozwój nowoczesnego przemysłu gospodarki opartej na wiedzy. Oczywiście jest to trudne zagadnienie, tego problemu dotyczyły chociażby pytania dzisiaj zadawane panu ministrowi. Nie rozwiążemy tego problemu jakimkolwiek zapisem w ustawie, wymagane jest dalsze działanie w zakresie tworzenia rozporządzeń, a potem ich realizacji w praktyce.

Proponuję, aby w punkcie, w którym mowa o tym, co powinien zapewnić offsetodawca, umieścić dodatkowy punkt dotyczący rozwoju gospodarki opartej na wiedzy. Taką poprawkę złożyłem przed chwileczką z prośbą o jej przyjęcie przez Wysoki Senat. No i myślę, że będziemy tutaj w ścisłym kontakcie z ministerstwem, tak aby realizacja tej idei w związku z zamówieniami na potrzeby obronności państwa mogła być realizowana.

Proszę pamiętać o tym, że wiele krajów właśnie poprzez zamówienia zbrojeniowe stymuluje rozwój przemysłu nowoczesnych technologii. Jest to bardzo silny instrument i musimy dokładać wszelkich starań, aby wykorzystać ten element również w Polsce. Offset powinien być jednym z tych elementów, bo tak się składa, że znaczna część naszych zamówień jest realizowana za granicą. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Lista dyskutantów została wyczerpana.

Informuję, że w dyskusji wniosek o charakterze legislacyjnym na piśmie złożył pan senator Szymura.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Czy przedstawiciel rządu chciałby ustosunkować się do przedstawionego wniosku? Bardzo proszę.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Paweł Poncyłjusz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Rząd nie ma żadnych oporów przed przyjęciem takiej poprawki. Jeśli to pana zdaniem, Panie Senatorze, poprawi mobilność tej ustawy i zobliguje wszystkich moich następców do czujnego spoglądania na sprawę zobowiązań offsetowych w kontekście gospodarki opartej na nauce, nie ma żadnych przeciwwskazań, żeby tę poprawkę przyjąć. Chciałbym jednak przy tej okazji zaznaczyć, że my również w nowelizacji rozporządzenia mnożnikowego zawieramy taki punkt, który będzie nawet jeszcze bardziej uszczegóławiał, jak rozumiemy pojęcie gospodarki poprzez naukę, na jakie elementy można to podzielić. To tyle, dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo panu ministrowi.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Obrony Narodowej oraz Komisję Gospodarki Narodowej o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję bardzo panu ministrowi.

(wicemarszałek R. Legutko)

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym siódmym posiedzeniu w dniu 26 października 2006 r., a do Senatu przekazano ją w dniu 27 października 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 31 października, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 271, a sprawozdanie komisji w druku nr 271A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, pana senatora Jerzego Chróścikowskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt w imieniu komisji przedstawić sprawozdanie z uchwalonej przez Sejm ustawy w dniu 26 października bieżącego roku, ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego.

Ustawa wprowadza zmiany w przepisach regulujących organizację trzech rynków: rynku owoców i warzyw, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego. Najistotniejsze zmiany odnoszą się do rynku tytoniu i polegają na, po pierwsze, doprecyzowaniu przepisów w zakresie realizacji przez następcę prawnego praw i obowiązków wynikających z umowy kontraktacji zawartej przez producenta surowca tytoniowego, będącego członkiem grupy producentów tytoniu, z tą grupą. Uściślając: następca prawny nie musi przystąpić do grupy producentów tytoniu, aby realizować zobowiązania wynikające z umowy kontraktacyjnej.

Po drugie, uszczegółowieniu zasad magazynowania surowca tytoniowego oraz jego wywozu z zatwierdzonego punktu odbioru. Pierwszy przetwórca surowca tytoniowego może przechowywać surowiec tytoniu lub surowiec tytoniowy po pierwszym przetworzeniu wyłącznie w posiadanych przez siebie obiektach, co ma ułatwić identyfikację surowca tytoniowego i kontrolę przepływu – z zatwierdzonego punktu odbioru surowiec tytoniowy powinien trafić do obiektu, w którym odbywa się pierwsze przetwarzanie surowca tytoniowego.

Po trzecie, poszerzeniu katalogu przesłanek skutkujących skreśleniem pierwszego przetwórcy

surowca tytoniowego z rejestru pierwszych przetwórców. Uściślając: wykreśleniu z rejestru będzie podlegał pierwszy przetwórca, który przestał dysponować obiektami gwarantującymi możliwość pierwszego przetwarzania surowca tytoniowego, oraz pierwszy przetwórca, który przechowuje surowiec tytoniowy lub surowiec tytoniowy po pierwszym przetworzeniu w obiektach nieznajdujących się w jego posiadaniu.

W zakresie organizacji rynku owoców i warzyw ustawa dodaje przepis, który stanowi podstawę przeprowadzenia przez wojewódzkiego inspektora jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych kontroli spełnienia przez handlowców obowiązku przekazywania informacji o ich nazwie i adresie, rodzaju i zakresie przeprowadzanej działalności oraz ilości owoców i warzyw wprowadzonych do obrotu w każdym roku kalendarzowym, jak również kontroli zgodności tych informacji ze stanem faktycznym.

Zmiany dokonane w przepisach odnoszące się do rynku suszu paszowego mają charakter zmian porządkujących. Po pierwsze, modyfikują przepis wskazujący przyczyny ponownego wprowadzenia na teren przedsiębiorstwa suszu paszowego, wyprodukowanego przez to przedsiębiorstwo, w celu uzyskania zgodności przepisu z obowiązującym brzmieniem rozporządzenia komisji Unii Europejskiej nr 382 z 2005 r. z dnia 7 marca 2005 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego. Po drugie, ujednolicają terminologię ustawy z terminologią rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 382 z 2005 r. Po trzecie, uchylają delegację do wydawania rozporządzenia w sprawie metod pobierania próbek suszu paszowego i wykorzystywania parametrów jakościowych suszu paszowego ze względu na fakt, iż kwestie te zostały uregulowane w innych aktach wykonawczych.

Komisja na swoim posiedzeniu w dniu 7 listopada po długiej dyskusji wniosła sześć poprawek. Niektóre poprawki mają charakter legislacyjny, niektóre merytoryczny.

Pierwsza poprawka wskazuje przepis, na podstawie którego prowadzona będzie kontrola realizacji przez handlowców obowiązku przekazywania informacji o ich nazwie i adresie, rodzaju i zakresie prowadzenia działalności oraz ilości owoców i warzyw wprowadzonych do obrotu w każdym roku kalendarzowym.

Poprawki druga i piąta dopisują przepisy określające przesłanki wykreślenia z rejestru pierwszych przetwórców oraz stanowiące podstawę odpowiedzialności karnej.

Poprawka trzecia ujednoliciła terminologię ustawy.

Poprawka czwarta zmierza do tego, aby obowiązek informowania o zmianie umów na uprawę tytoniu oraz przekazania kopii dokumentów potwierdzających tę zmianę przez nowego posiada-

(senator J. Chróścikowski)

cza gospodarstwa rolnego, który uzyskał je na skutek śmierci producenta surowca tytoniowego lub przekazania przez producenta gospodarstwa w celu uzyskania renty strukturalnej, realizowany był w terminie innym niż termin przewidziany dla producentów surowca tytoniowego i grupy producentów tytoniu.

I poprawka ostatnia, szósta, dodaje przepis przejściowy, na mocy którego pierwszym przetworcom przysługuje trzydzieści dni na dostosowanie swojej działalności do nowych zasad przechowywania surowca tytoniowego i surowca tytoniowego po pierwszym przetworzeniu.

Pragnę prosić, w imieniu Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, o poparcie tych poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Proszę pana senatora o pozostanie jeszcze tutaj, w tym miejscu.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister rolnictwa i rozwoju wsi. Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu, głos może zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi reprezentuje podsekretarz stanu – pan Sebastian Filipek-Kaźmierczak.

Witam pana, Panie Ministrze. Czy pan minister chciałby zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu? Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Sebastian Filipek-Kaźmierczak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Rozpatrywany projekt uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej zawiera poprawki zgłoszone przez Komisję Rolnictwa i Ochrony Środowiska do ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego. Z uwagi na fakt, iż przyjęte w toku prac komisji poprawki przyczyniają się w większości do klarowności i precyzyjności tekstu ustawy, rząd przychyła się do nich

i proponuje, aby Wysoka Izba zechciała przyjąć uchwałę w tej sprawie w brzmieniu proponowanym przez komisję. Jednocześnie pragnę podziękować panu przewodniczącemu i całej Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska za zaangażowanie, którego efektem jest udoskonalenie przedmiotowej ustawy pod względem merytorycznym i prawnym. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać takie pytanie? Nie widzę...

Pani senator Fetlińska. Bardzo proszę.

Senator Janina Fetlińska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, jakie konkretne skutki dla rolnika, który uprawia tego rodzaju rośliny, wynikają z tej ustawy? Co on na tym zyskuje? Chciałbym to wiedzieć.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Sebastian Filipek-Kaźmierczak:

Przedmiotowa ustawa, tak jak zostało to tutaj przedstawione przez pana przewodniczącego Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, w wielu punktach upraszcza zapisy dotyczące przedmiotowych rynków, jak również reguluje kwestie, które nie były regulowane w poprzednich ustawach dotyczących tych rynków. Tak że jeszcze raz to mówię: jest to kwestia doprecyzowania pewnych zapisów, a co najważniejsze, ich uproszczenia.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Są jeszcze jakieś pytania? Nie słyszę.

Dziękuję bardzo panu ministrowi.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania, konieczności zapisywania się do głosu, przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Do głosu zapisał się pan senator Ryszard Górecki. Bardzo proszę.

Senator Ryszard Górecki:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym krótko podsumować dyskusję, która miała miejsce na spotkaniu klubu, a także króciutko wyrazić opinię.

Ustawa rozszerza zakres uprawnień kontrolnych wojewódzkiego inspektora jakości handlowej, nakłada nowe obowiązki na tak zwanych pierwszych przetwórców w zakresie przechowywania surowca tytoniowego, dostosowuje również niektóre przepisy do wymagań unijnych, to z kolei stwarza możliwość wprowadzenia europejskich standardów na wymienionych rynkach. Krótko mówiąc, zmiany idą w dobrym kierunku, dlatego też Klub Parlamentarny Platforma Obywatelska popiera tę ustawę, popiera też wszystkie poprawki, które zostały zgłoszone przez senatora Chróścikowskiego w imieniu komisji, dysponuje niezależną, trzecią ekspertyzą, która dokładnie te poprawki, także w takiej samej liczbie, wychwyciła, tak więc wyjątkowo jesteśmy zgodni. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Lista mówców wyczerpana. Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję państwu bardzo.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej i niektórych innych ustaw.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym siódmym posiedzeniu 26 października 2006 r. Do Sejmu przekazano ją 27 października. Marszałek Senatu 31 października zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu skierował ją do Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie. Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 272. Sprawozdanie komisji w druku nr 272A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, pana senatora Józefa Łyczaka, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji. Bardzo proszę.

Senator Józef Łyczak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Szanowni Państwo!

Mam zaszczyt przedstawić, w imieniu senackiej Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska,

sprawozdanie z prac komisji w sprawie stanowiska wobec uchwalonej przez Sejm w dniu 26 października ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej i niektórych innych ustaw.

Celem nowelizacji powyższej ustawy jest przede wszystkim objęcie zakresem ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej kwestii notyfikowania, monitorowania i sprawozdawczości pomocy publicznej w rolnictwie i rybołówstwie. Problematyka ta wyłączona jest z zakresu aktualnie obowiązującej ustawy na podstawie obowiązującego obecnie art. 4.

Dokonując nowelizacji, ustawodawca uznał, że za pomoc publiczną w rolnictwie lub rybołówstwie powinien być odpowiedzialny minister właściwy do spraw rolnictwa. Ustawa przewiduje, że minister będzie miał kompetencje analogiczne do tych, które są określone dla prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w zakresie pomocy publicznej i niebędącej pomocą publiczną w rolnictwie i rybołówstwie. Z uwagi na szereg obowiązków wynikających z prawa wspólnotowego minister właściwy do spraw rolnictwa został zobligowany między innymi do ogłoszenia w drodze obwieszczenia informacji o wysokości wykorzystania krajowego limitu skumulowanej kwoty pomocy *de minimis* w rolnictwie lub w rybołówstwie. Ponadto nowelizacja precyzuje, porządkuje oraz uzupełnia dotychczas obowiązujące przepisy dotyczące pomocy publicznej, uwzględniając wnioski płynące z praktyk ich stosowania.

Ustawa nowelizująca upraszcza procedurę udzielania pomocy publicznej w drodze aktu prawa miejscowego. Notyfikacji podlegają wyłącznie projekty rozporządzeń określające warunki udzielania pomocy. Organ jednostki samorządu terytorialnego przesyła do prezesa urzędu akt prawa miejscowego w terminie trzydziestu dni od dnia wejścia w życie tego aktu. Notyfikacji podlega również zmiana programu pomocowego, pomocy indywidualnej lub pomocy indywidualnej na restrukturyzację – art. 8, 9 nowelizowanej ustawy.

Uproszczona została także procedura notyfikacyjna, bowiem projekt pomocy indywidualnej udzielanej w ramach wyłączeń grupowych nie wymaga, jak to było uprzednio, uzyskania opinii prezesa urzędu, chyba że podmiot udzielający pomocy wystąpi o jego notyfikację. Opinii takiej wymagają więc tylko projekty programów pomocowych, w tym przewidujących udzielenie pomocy w ramach wyłączeń grupowych oraz pomocy indywidualnej na restrukturyzację. W zakresie pomocy w rolnictwie lub rybołówstwie natomiast wymagane jest uzyskanie opinii ministra właściwego do spraw rolnictwa. Nowością jest również nałożony na podmioty udzielające pomocy obowiązek wydania opinii w sprawie możliwości udzielania pomocy indywidualnej na restrukturyzację.

(senator J. Łyczak)

Nadto ustawodawca postanowił, że uzupełnienie notyfikacji programu nie będzie wymagało stosownej uchwały Rady Ministrów. Zgoda taka nie będzie również konieczna dla dokonania notyfikacji projektu programu pomocowego ustanowionego na podstawie aktu prawa miejscowego – notyfikacja następuje niezwłocznie po wydaniu opinii.

W odniesieniu do postępowania przed komisją oraz przedstawienia w wyznaczonym terminie informacji niezbędnych do opracowania odpowiedzi na zapytania komisji, wyjaśnień, uwag lub stanowisk nowelizowana ustawa upoważnia prezesa urzędu do występowania do banku z żądaniem przekazania informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie niezbędnym do udzielenia odpowiedzi na zapytania Komisji Europejskiej. W tym celu zmieniono art. 105 ustawy – Prawo bankowe, który określa przypadki, w jakich bank ma obowiązek udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową.

W celu uproszczenia procedury ubiegania się o pomoc publiczną umożliwiono podmiotom ubiegającym się o pomoc inną niż pomoc *de minimis* lub pomoc *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie przedstawienie wraz z wnioskiem o udzielenie pomocy jedynie informacji o nieotrzymaniu pomocy. Nadto beneficjenci nie będą zobowiązani do składania okresowych sprawozdań dotyczących otrzymanej pomocy publicznej.

Istotnej zmiany dokonano także w przedmiocie obowiązku ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa, jak również informacji podlegających ochronie na podstawie odrębnych przepisów. Zgodnie z art. 41 nowelizowanej ustawy, pracownicy podmiotów realizujących zadania określone w ustawie są zobowiązani do ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa oraz innych informacji podlegających ochronie na podstawie odrębnych przepisów, o których powzięli wiadomość w związku z toczącymi się postępowaniami lub realizacją innych zadań określonych w ustawie. Obowiązek ten nie dotyczy informacji powszechnie dostępnych, wskazania podmiotu ubiegającego się o pomoc, beneficjenta pomocy, informacji o wielkości i formie udzielanej mu pomocy oraz o jej przeznaczeniu, podstawie prawnej, a także podmiotach udzielających pomocy.

Komisja Rolnictwa i Ochrony Środowiska wraz z Biurem Legislacyjnym wprowadza pięć poprawek do tekstu omawianej ustawy.

I tak, poprawka pierwsza. Art. 1 ust. 3b otrzymuje następujące brzmienie: Prezes Urzędu, a w zakresie pomocy publicznej w rolnictwie lub rybołówstwie – minister właściwy do spraw rolnictwa, dokonuje uzupełnienia notyfikacji za pośrednictwem Stałego Przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej przy Unii Europejskiej w Brukseli.

Ma to na uwadze zapewnienie jednoznaczności przepisów oraz wyeliminowanie możliwych wątpliwości interpretacyjnych. Uzasadnione jest wskazanie wprost, że uzupełnienie notyfikacji następuje za pośrednictwem stałego przedstawiciela.

Poprawka druga. Ust. 2 otrzymuje brzmienie: W związku z postępowaniem przed Komisją organy administracji publicznej, które opracowały projekt programów pomocowych, podmioty udzielające pomocy, które opracowały projekty pomocy indywidualnej, podmioty ubiegające się o udzielenie pomocy, beneficjenci pomocy lub inne właściwe podmioty przedstawiają Prezesowi Urzędu, a w zakresie pomocy publicznej w rolnictwie lub rybołówstwie – ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa, w wyznaczonym terminie, informacje niezbędne do opracowania odpowiedzi na zapytania Komisji, wyjaśnień, uwag lub stanowisk.

W poprawce tej ustawodawca rozszerzył katalog obowiązków, których niewykonanie lub nienależyte wykonanie umożliwiać będzie nałożenie kary pieniężnej na beneficjenta pomocy. Zgodnie ze znowelizowanym art. 44 ust. 1, kara pieniężna będzie mogła być nałożona na beneficjenta pomocy w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez niego obowiązku przedstawienia prezesowi urzędu albo ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa informacji niezbędnych do opracowania wyjaśnień, uwag lub stanowisk oraz odpowiedzi na zapytania Komisji Europejskiej.

Poprawka trzecia jest konsekwencją zmiany dokonanej w art. 36 ust. 1 i jest propozycją zmiany art. 36, który został podzielony na literę a i b. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 36 ust. 1 stanowić będzie o dwóch sprawozdaniach, które będą przedstawione Radzie Ministrów, a mianowicie sprawozdaniu prezesa urzędu oraz sprawozdaniu ministra właściwego do spraw rolnictwa w zakresie pomocy publicznej w rolnictwie i rybołówstwie.

Poprawka czwarta dotyczy zastąpienia wyrazów „art. 21 ust. 1 i 2” wyrazami „art. 21 ust. 1”. Zmiana ta jest konsekwencją zmiany dokonanej w art. 36 ust. 1. Poprawka ta ma skutki czysto legislacyjne.

Poprawka piąta dotyczy usuniętego art. 40 ust. 3 pkt 1 i 2, w którym jest mowa o przekazywaniu prezesowi urzędu sprawozdań w sprawie wykorzystania pomocy publicznej, w szczególności w związku z realizacją praw wyłącznych lub specjalnych oraz wykonaniem zadań publicznych, pozwalających na zapewnienie przejrzystości stosunków finansowych. W związku z faktem, iż opiniowana ustawa uchyla art. 40 ust. 1 i 2 należy sformułować art. 44 ust. 1, który będzie obowiązywał od dnia 21 kwietnia 2007 r. w sposób uwzględniający ten fakt. Bez takiej zmiany w ustawie o przejrzystości stosunków finansowych od 21 kwietnia 2007 r. minister właściwy do

(senator J. Łyczak)

spraw rolnictwa byłby pozbawiony kompetencji do nakładania kar pieniężnych na beneficjenta.

Poprawka ta ma następującą treść.

W art. 44 ust. 1 otrzymuje brzmienie: 1. Za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 21 ust. 2 i w art. 39, oraz za utrudnianie przeprowadzenia kontroli u beneficjenta pomocy, Prezes Urzędu, a w zakresie pomocy publicznej w rolnictwie lub rybołówstwie – minister właściwy do spraw rolnictwa, może, w drodze decyzji, nałożyć na beneficjenta karę pieniężną do wysokości równowartości 10 000 euro.

Kończąc, chciałbym poinformować, że senacka Komisja Rolnictwa i Ochrony Środowiska proponowanych pięć poprawek przyjęła jednogłośnie.

W imieniu komisji wnoszę o to, aby Wysoka Izba poparła przedstawiony przeze mnie projekt wraz z poprawkami. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa chciałby zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister rolnictwa i rozwoju wsi.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi reprezentuje pan Marek Zagórski, sekretarz stanu.

Witam pana ministra. Czy pan chciałby zabrać głos? Chciałby.

Bardzo proszę.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Marek Zagórski:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Króciutko chcę powiedzieć, że rząd popiera poprawki zgłoszone przez Komisję Rolnictwa i Ochrony Środowiska i dziękuje za dobre tempo pracy nad tą ustawą. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę pytania do przedstawiciela rządu.

Czy ktoś z państwa chciałby zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo panu ministrowi.

Otwieram dyskusję.

Nikt się nie zapisał do dyskusji, w związku z tym zamykam dyskusję.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej i niektórych innych ustaw zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym siódmym posiedzeniu w dniu 27 października 2006 r. Do Senatu przekazano ją w dniu 31 października 2006 r. Marszałek Senatu 31 października zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu skierował ją do spraw Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Gospodarki Narodowej i Komisji Praw Człowieka i Praworządności. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania. Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 280, sprawozdania komisji w drukach nr 280A, 280B, 280C.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej, senatora Bogdana Lisieckiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Bogdan Lisiecki:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W imieniu Komisji Gospodarki Narodowej pragnę przedstawić stanowisko komisji w kwestii projektu ustawy o ratyfikacji konwencji Rady Europy, sporządzonej w Warszawie w dniu 16 maja 2005 r.

Nasilanie się światowego terroryzmu oraz pogłębianie się procedury prania brudnych pieniędzy wymaga skuteczniejszych i jeszcze lepiej zorganizowanych działań zapobiegających takim przestępstwom i likwidujących je. Z tego powodu niezbędna jest stała rewizja konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa, która została podpisana przez Polskę, Austrię, Belgię, Cypr, Islandię, Luksemburg, Maltę, Mołdawię, Portugalię, Rumunię, Serbię i Czarnogórę oraz Szwecję.

W wymienionej konwencji przyjęto szereg ważnych postanowień. Przykładem niech będą przepisy dotyczące pozbawiania sprawców przestępstw korzyści majątkowych, to znaczy konfiskaty obligatoryjnej i odwrócenia ciężaru dowodów, stosowania środków tymczasowych w celu

(senator B. Lisiecki)

późniejszej konfiskaty przychodów z przestępstwa. Inny przykład to uznanie przestępstwa popełnionego za granicą jako pierwotnego dla prania brudnych pieniędzy.

Ten projekt uwzględni również szereg zaleceń, między innymi dotyczących konieczności objęcia w uregulowaniach, mających zapobiegać praniu brudnych pieniędzy, nie tylko banków, ale wszystkich instytucji finansowych, które mogą być wykorzystywane do ukrycia prawdziwego pochodzenia posiadanych środków finansowych.

Podpisanie, jak również późniejsze związanie się przez Polskę omawianą konwencją Rady Europy, nie będzie wymagało zasadniczych zmian prawa polskiego. Warto zwrócić uwagę, że odniesiemy dzięki temu korzyści gospodarcze oraz polityczne. Gospodarcze to zabezpieczenie instytucji oraz przedsiębiorców przed skutkami tego rodzaju przestępczości, polegającej na wykorzystaniu systemu finansowego do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. Jeżeli chodzi o skutki polityczne, to potwierdzają one głównie zaangażowanie polskiego rządu w zwalczanie omawianych przestępstw.

W imieniu Komisji Gospodarki Narodowej wnoszę o przyjęcie proponowanej ustawy. Komisja nie wniosła do niej żadnych uwag i poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Teraz poproszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych, pana senatora Andrzeja Kaweckiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Andrzej Kaweck:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych proszę o przyjęcie bez poprawek ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r. 27 października 2006 r. Sejm wyraził zgodę na ratyfikowanie wymienionej konwencji przez prezydenta RP. 7 listopada 2006 r. Komisja Spraw Zagranicznych Senatu jednogłośnie wypowiedziała się za przyjęciem bez poprawek ustawy o ratyfikacji konwencji.

Konwencja Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa weszła w życie 1 września 2000 r., a w stosunku do Polski 1 kwietnia 2001 r. Chodzi o tę starą konwencję. Jej celem było wdrożenie międzynarodowej współpracy przy zwalczaniu międzynarodowej przestępczości zorganizowanej.

Państwa, które ratyfikowały tę konwencję, zobowiązały się do zapewnienia możliwości konfiskaty dochodów pochodzących z przestępstwa, do penalizacji w prawie krajowym czynów polegających na praniu brudnych pieniędzy oraz do międzynarodowej współpracy w zakresie ujawniania i konfiskaty dochodów pochodzących z przestępstwa. Komitet Zarządzający Rady Europy do spraw problematyki przestępczości powołał Komitet Ekspertów do spraw rewizji tej konwencji, który przygotował nową konwencję, modyfikującą metody zwalczania przestępczości polegającej na praniu brudnych pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Nowa konwencja została podpisana 16 maja 2005 r. w Warszawie. Jej najważniejsze postanowienia to ustalenie definicji Jednostki Analityki Finansowej, rozszerzenie konwencji na zwalczanie finansowania terroryzmu, przepisy o zamrażaniu przychodów z przestępstwa, uzyskiwanie informacji bankowych i wprowadzenie odpowiedzialności osób prawnych.

Możliwość stosowania postanowień konwencji zapewniają niektóre bezpośrednio stosowane przepisy samej konwencji, a także przepisy prawa polskiego, w szczególności Kodeks karny, Kodeks postępowania karnego, Kodeks karny wykonawczy, Kodeks karny skarbowy, a także ustawa z 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowania terroryzmu.

Zgodnie z art. 53 konwencji, Polska przewiduje złożenie następujących oświadczeń. Po pierwsze, o niestosowanie art. 3 ust. 4 konwencji, który nakłada na sprawcę przestępstwa ciężar dowodu polegającego na obowiązku wskazania źródła przychodu lub własności rzeczy. Według art. 45 § 2 kodeksu karnego polskiego istnieje domniemanie, że każda korzyść majątkowa uzyskana w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu stanowi korzyść uzyskaną z przestępstwa. Po drugie, o niestosowanie art. 9 ust. 6 konwencji, który daje możliwość, odmiennie niż w prawie polskim, skazania za przestępstwo prania pieniędzy nawet w przypadku braku skazania za przestępstwo źródłowe. Następny punkt dotyczy sposobu doręczania dokumentów sporządzanych przez sądy. Kolejny punkt mówi o podmiotach odpowiedzialnych za realizację zadań z rozdziału czwartego konwencji. W przypadku Polski są nimi Ministerstwo Finansów i Ministerstwo Sprawiedliwości. Następnie jest mowa o języku dokumentów kierowanych na podstawie rozdziału czwartego konwencji. Dokumenty mają być składane wraz z tłumaczeniem na język polski bądź też na jeden z oficjalnych języków Rady Europy.

Z tych wszystkich względów proszę o przyjęcie ustawy sejmowej, jak mówiłem na wstępie, bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka i Praworządności, pana senatora Zbigniewa Romaszewskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mimo że ostateczna rezolucja Komisji Praw Człowieka i Praworządności jest identyczna jak stanowiska pozostałych komisji, to znaczy wnioskujemy o przyjęcie ustawy bez poprawek, to muszę powiedzieć, że cały problem ratyfikacji konwencji nie jawi się nam aż tak prosto, jak to było przedstawiane, i że uważam, iż jest to jeden z istotniejszych problemów dotyczących stosunków w naszym systemie gospodarczym. W chwili obecnej jest to rzecz niezwykle ważna.

Otóż, po pierwsze, chciałbym zauważyć, proszę państwa, że pierwotna konwencja Rady Europy, która została przyjęta, przedłożona do podpisu, pochodzi z roku 1990. Była to konwencja, która prowadziła do ograniczenia możliwości, do zapobiegania czerpaniu korzyści materialnych z przestępstwa, pozwalała docierać do danych dotyczących przepływów finansowych, precyzowała, w jaki sposób można odebrać zagrabiony majątek. Konwencja ta stanowiła niewątpliwie znakomity postęp w funkcjonowaniu, otwierającego się coraz bardziej, rynku finansowego. Ta konwencja, tak niezbędna w Polsce, została ratyfikowana dopiero w roku 2000. Do tego czasu zachowywaliśmy się właściwie tak, jakby tu były Kajmany. Zachowywaliśmy głęboką tajemnicę bankową. Przepływy bankowe mogła kontrolować tylko jedna osoba: inspektor skarbowy. Generalnie państwo pozostawało po prostu bezbronne wobec rozwijających się w tym czasie afer o najrozmaitszym podłożu, łącznie z podłożem prywatyzacyjnym, i z narastającymi zjawiskami korupcyjnymi. Przez dziesięć lat. Dopiero sytuacja podjęcia rozmów o wejściu do Unii Europejskiej i wchodzenia w ostatnią ich fazę zmusiła nas do przyjęcia tej konwencji.

Proszę państwa, taki jest prolog. Ta konwencja jest konwencją, która bardzo mocno godzi we wszelkiego rodzaju brudne interesy. Brudne interesy, które przez długi czas usiłowaliśmy ukrywać. Nowa wersja konwencji, która powstała po wydarzeniach 11 września 2001 r. obejmuje również działania terrorystyczne i śledzenie przepływów finansujących terrorizm i jeszcze to wszystko, korzystając z doświadczeń, które od tego czasu przyniosła tamta konwencja, rozszerza i rygoryzuje. Z tego względu konwencja w przedłożonej wersji powinna być, w moim przekonaniu, bardziej skuteczna, powinna bardziej skutecznie do-

cierać do majątku gromadzonego w drodze przestępstwa.

Proszę państwa, prawda jest po prostu taka, że jeżeli my na przykład mówimy o przestępstwach korupcyjnych, to są to przestępstwa niezwykle trudno udowodnialne i to udowodnialne w poszczególnych przypadkach, podczas gdy korupcja często może funkcjonować jako przestępstwo o charakterze ciągłym i wtedy gromadzony majątek nie ma nic wspólnego z korzyściami odniesionymi z tego czy innego przestępstwa. Dlatego właśnie badanie, walka z przestępczością od strony gromadzonego majątku, od strony gromadzonych przychodów, wydaje się jednym ze skuteczniejszych sposobów walki z przestępczością zorganizowaną, z przestępczością gospodarczą, z przestępczością korupcyjną.

Na tym tle, ja muszę powiedzieć, jestem zaskoczony wyłączeniami, które są proponowane przy ratyfikacji konwencji. Wydaje się, że jest tu chyba jakieś nieporozumienie pomiędzy Ministerstwem Spraw Zagranicznych, Ministerstwem Sprawiedliwości i Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji. Wydaje się, że mamy tu do czynienia z pewną niespójnością.

Zupełnie nie rozumiem, proszę państwa, dlaczego mamy wyłączać art. 13 ust. 4, który stanowi, że na sprawcy przestępstwa ciąży ciężar dowodu, przy pomocy którego ma wykazać, że zgromadzony majątek ma pochodzenie legalne. Dlaczego my z tego rezygnujemy? No dlatego, że art. 45 § 2 kodeksu karnego powiada, że korzyść majątkowa znacznej wartości – podkreślam: znacznej wartości – uzyskana w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu stanowi korzyść uzyskaną z przestępstwa. Takie jest przyjęte domniemanie i można je obalić, tylko przedstawiając dowód, że dany przedmiot, dany samochód, willa czy coś tam innego, pochodzi z legalnych źródeł. Ale, proszę państwa, dotyczy to okresu, kiedy przestępstwo zostało popełnione, w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu. Ja muszę powiedzieć, że przestępstwo, na które natrafiamy, może być wierzchołkiem góry lodowej procederu, który kwitnie od lat, a my dopiero w tym momencie mówimy o konfiskacie majątku. Konfiskaty możemy dokonać po tym konkretnym przestępstwie, kiedy ustalono, że ktoś przyjął tysiąc złotych łapówki. A w międzyczasie został nagromadzony majątek wart dziesiątki milionów złotych. No, muszę powiedzieć, że ograniczanie się do tego sformułowania i robienie zastrzeżenia w konwencji akurat w tej sprawie jest w moim przekonaniu sprzeczne z polityką Ministerstwa Sprawiedliwości, która w tej dziedzinie – rozumiem, że są prowadzone w tej chwili uzgodnienia międzyresortowe – generalnie zmierza w tym kierunku, ażeby w wypadku popełnienia przestępstwa ciężar dowodu na to, że cały majątek pochodzi ze źródeł legalnych, ciążył jednak na przestępcy. To jest dzia-

(senator Z. Romaszewski)

lanie znacznie efektywniejsze. Dlaczego, mając w programie tego rodzaju uregulowania w kodeksie karnym, w kodeksie postępowania karnego czy w kodeksie karnym wykonawczym, my wprowadzamy w tej sprawie zastrzeżenie? No, prawdopodobnie brak jest korelacji czasowej. Niewątpliwie prostsza byłaby po prostu nowelizacja art. 45 § 2 w kierunku realizacji art. 3 ust. 4. Tak więc ja sądzę, że przy ratyfikacji konwencji coś się tutaj nie udało.

Drugie zastrzeżenie, proszę państwa, dotyczy art. 9 ust. 6 konwencji. On stanowi, że pranie brudnych pieniędzy może być karane również wówczas, kiedy nie zostało ustalone tak zwane przestępstwo źródłowe, czyli przestępstwo, z którego te pieniądze pochodzą. Na to pozwala konwencja. My natomiast, na podstawie art. 299 § 1 kodeksu karnego, powiadamy, że aby móc stosować sankcję konfiskaty w wypadku prania brudnych pieniędzy, jesteśmy zobowiązani udowodnić przestępstwo, z którego te środki materialne pochodzą. No, jest to znowu ogromne utrudnienie w dochodzeniu majątku, który został uszczuplony, czy to chodzi o majątek państwa, czy o majątek poszczególnych obywateli. Jest to ogromne utrudnienie. Często dużo prościej jest udowodnić przestępstwo prania brudnych pieniędzy, niż udowodnić cały kompleks przestępstw gangsterskich, wymuszeń. Zapewne często te sprawy trwają za długo, niemniej one muszą tyle trwać. Przy przestępstwach zorganizowanych grup przestępczych to są bardzo trudne i bardzo poważne procesy. Tymczasem stosunkowo łatwo można wykazać, że takie pieniądze wypływały z konta pana takiego i takiego i w niejasnych okolicznościach wpływały na konto pana takiego i takiego, nie wiadomo dlaczego. Myślę, że często udowodnienie przestępstwa prania brudnych pieniędzy jest dużo prostsze niż uzyskanie wyroku, bo tu my musimy najpierw mieć prawomocny wyrok skazujący po to, żeby dopiero do tego dojść. Prostsze jest przyjęcie, że po prostu możemy skazać za samo przestępstwo prania brudnych pieniędzy niezależnie od tego, czy potrafimy udowodnić poszczególne przestępstwa, z których one pochodzą.

Dlatego, proszę państwa, jest dla mnie znowu zaskoczeniem, że wnosimy zastrzeżenie do art. 9 ust. 6, utrudniając w ten sposób możliwość ścigania korzyści materialnych odniesionych z przestępstwa.

Ja muszę powiedzieć, że coś się tutaj po prostu pomieszało. No w porównaniu do tego, że od roku 1990 do roku 2000 nie byliśmy w stanie przyjąć konwencji, oczywiście mamy ogromny postęp, ale wnoszenie tych zastrzeżeń, muszę przyznać, budzi we mnie przykre skojarzenie. Uważam, że jest ono niezgodne z koncepcjami kształtowania systemu prawnego preferowanymi przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Zgodnie z art. 34 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę pytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa chciałby zadać takie pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Proszę państwa, rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw zagranicznych oraz minister finansów.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos mogą zabrać obecni na posiedzeniu przedstawiciele rządu. Ministerstwo Spraw Zagranicznych reprezentuje pan Janusz Stańczyk, podsekretarz stanu, a Ministerstwo Finansów – pan Paweł Banaś, podsekretarz stanu.

Witam panów.

Czy panowie chcieliby zabrać głos w sprawie ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

Proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Janusz Stańczyk:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym serdecznie podziękować reprezentującym trzy różne komisje panom senatorom za bardzo wnikliwą analizę tekstu konwencji i zalet przystąpienia do konwencji przez Rzeczpospolitą Polską.

W tym miejscu należą się słowa wyjaśnienia panu senatorowi dotyczące zgłoszonych uwag, chociaż nie mają one formalnych zastrzeżeń, wyłączających pozytywną rekomendację komisji.

Co się tyczy trybu przystępowania do poprzedniczki tej konwencji, konwencji Rady Europy z 1990 r., to drogi związania się naszego kraju tą konwencją w istocie nie można ocenić jako krótką. Konwencja, wyłożona do podpisu w 1990 r., weszła w życie w 1993 r. Polska podpisała ją w listopadzie 1998 r. Po długiej ratyfikacji z udziałem parlamentu wejście konwencji w życie nastąpiło tak naprawdę w 2001 r.; proces ratyfikacyjny następował w roku poprzedzającym. Rzeczywiście trzeba przyznać, że proces związania się tą konwencją nie był procesem szybkim i odpowiednio zreżymie prowadzonym.

Jeśli chodzi o dwie uwagi merytoryczne, Panie Senatorze, to nie jestem w stanie szczegółowo się do nich odnieść. Mogę tylko powiedzieć, tak od strony formalnej, że są to uwagi, które wynikają z dostosowania do konwencji polskiego ustawodawstwa, takiego, jakie ono jest w chwili obecnej,

(podsekretarz stanu J. Stańczyk)

a forma oświadczenia nie zamyka drogi do modyfikacji. Nie jest to częścią ustawy ratyfikacyjnej. Tekst oświadczenia i polskie wyłączenia oraz informacje należące się depozytariuszowi na mocy innych artykułów to dokument, który będzie anonsonowany w dokumencie ratyfikacyjnym i w każdym czasie modyfikowalny. Rozumiem, że Ministerstwo Sprawiedliwości i Ministerstwo Finansów, zajmując się kwestiami o dużym wydźwięku publicznym i społecznym oraz ewentualnymi modyfikacjami stanu prawa, chciało tego dokonać również w formie publicznej debaty, odpowiednio szerokiej, a normalnie debaty takie nie towarzyszą procesowi ratyfikacyjnemu. Rozumiem, że takie były tu powody. Ale, jak mówię, sprawa jest otwarta. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do przedstawicieli rządu.

Czy ktoś z państwa chciałby takie pytanie zadać?

Pani senator Fetlińska, bardzo proszę.

Senator Janina Fetlińska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Chciałabym zapytać, czy jest to badane i jak się szacuje skalę zjawiska prania brudnych pieniędzy. Czy raczej podmioty zagraniczne piorą u nas brudne pieniądze, czy też podmioty krajowe? Jak to wygląda? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Który z panów ministrów chciałby odpowiedzieć na to pytanie?

Może już z miejsca, żeby nie...

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Paweł Banaś:

Dziękuję bardzo.

Jest to zjawisko niezwykle trudne do oszacowania. Chciałbym tutaj też podkreślić, odnosząc się jeszcze do wątpliwości zgłoszonych przez pana senatora Romaszewskiego, że nie jest łatwe udowodnienie przestępstwa prania pieniędzy. Cała sztuka polega przede wszystkim na odróżnieniu, co jest zwykłą, legalną transakcją, a co jest transakcją dokonaną za pomocą środków, które pochodzą z nieujawnionych, nielegalnych źródeł. No, generalnie zewnątrz ta transakcja nie różni

się niczym od transakcji legalnej – chodzi po prostu o to, że pieniądze są wprowadzane do obiegu, poddawane różnym operacjom finansowym – i w związku z tym w praktyce niezwykle trudna jest metodyka obliczania wielkości tych przepływów nielegalnych. My się tutaj opieramy przede wszystkim na współpracy z instytucjami, które dokonują takiego ogólnosięwiatowego przeglądu, dlatego że pranie pieniędzy jest jednak zjawiskiem międzynarodowym. Bez takiej współpracy nie byłoby żadnej możliwości walki z tym zjawiskiem. Najprościej jest rzeczywiście prać pieniądze, przelewając je z jednego kraju do drugiego, kiedy obserwacja jednego systemu krajowego się kończy i służby krajowe przestają mieć dane pieniądze na widoku. Tak więc trzeba powiedzieć, że nie ma tu wiarygodnych danych, te dane utrzymują się w bardzo dużych przedziałach. Jeśli pani senator sobie życzy, to my prześlemy zestawienie oparte na informacjach, którymi dysponujemy, natomiast trzeba powiedzieć, że rzeczywiście trudno jest uznać te informacje za wiarygodne. Trudno jest również stwierdzić, czy więcej pieniędzy piorą firmy zagraniczne, czy firmy krajowe. To się wiąże z obrotem gospodarczym w ogóle, ze skalą przestępczości. Niewątpliwie firm zagranicznych i przestępczości poza Polską jest więcej, bo Polska jest tylko jakąś częścią świata. Ale jeśli mielibyśmy to odnosić do jakiegoś wskaźnika indywidualizującego, to byłoby to niezwykle trudne i jak powtarzam, bardzo mało wiarygodne.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Pan senator Michalak.

Senator Paweł Michalak:

Panie Ministrze, ja może w takim razie zadam precyzyjniejsze pytanie, bo oczywiście, jeśli chodzi o ujawnianie źródeł nieujawnionych, to głównie Urząd Kontroli Skarbowej może takie rzeczy robić. Ale chciałbym mieć orientacyjną wiedzę: na ile jest w skali w kraju wykorzystywane to, że urzędy kontroli skarbowej mają instrument karnia za nieujawnienie dochodów?

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Paweł Banaś:

To problem niezwykle interesujący, wiążący się też z wątpliwością zgłoszoną przez pana senatora Romaszewskiego i odpowiedzią, którą przedstawił pan minister Stańczyk. To jest, jak ja rozumiem, w znacznym stopniu problem dotyczący

(podsekretarz stanu P. Banaś)

art. 9 ust. 6 oraz art. 3 ust. 4 konwencji, w przypadku których strona Polska chce zgłosić oświadczenia akcentujące odrębność rozwiązania, co właśnie nie oznacza, że my nie zamierzamy opracowywać głębiej tej kwestii. Powszechnie, to znaczy medialnie znany jest fakt pracy ministra sprawiedliwości nad zaostrzeniem obecnej formuły obowiązującej w art. 45 §2; rozpoczynają się prace koncepcyjne ministra finansów nad zmianą ustawy, którą już mamy.

I tutaj przechodzę już bezpośrednio do odpowiedzi. Głównym organem, który zajmuje się walką i koordynacją walki z praniem pieniędzy, nie jest Urząd Kontroli Skarbowej, tylko generalny inspektor informacji finansowej, również w Ministerstwie Finansów, organ podlegający ministrowi finansów. Niezwykle istotnym i krytycznym elementem tej sprawy jest fakt, że ustawa, która obowiązuje obecnie, wprowadziła wiele ograniczeń przepływu informacji między generalnym inspektorem informacji finansowej a innymi organami, w tym również kontroli skarbowej. A tylko ona, tak jak pan senator słusznie zauważył, jest w stanie dowieść całego szeregu przestępstw polegających na zatajeniu źródeł przychodu, które powinny podlegać opodatkowaniu.

Trzeba powiedzieć, że system państwowy się uczy, tak ogólnie bym to ujął. Rzeczywiście, tak jak pan senator Romaszewski zaznaczył, bardzo długo trwało, zanim Polska zdecydowała się w ogóle wejść w ten system. Od 2001 r. funkcjonuje departament, który obsługuje generalnego inspektora informacji finansowej. Trwa rozbudowa systemu informatycznego, systemu pozyskiwania i analizowania informacji, niezwykle ważnego w tej sprawie, bo trzeba się zajmować ogromnymi ilościami transakcji, które są dokonywane w całym kraju. I wydaje mi się, że zbliża się moment, w którym dochodzi się do wniosku w systemie państwowym, że te ograniczenia, które wydawały się niezbędne w roku 2000, kiedy uchwalana była obecnie obowiązująca ustawa... Wtedy parlament miał na względzie przede wszystkim tajemnicę bankową, tajemnice finansowe, tajemnice maklerską itd., czyli zabezpieczenie rynku finansowego przed zbyt łatwą penetracją na przykład przez służby zwalczające przestępczość. A więc wydaje się, że nastał moment, kiedy rząd będzie w stanie zaproponować takie rozwiązania, które, nadal pozwalając zachować te tajemnice, oczywiście niezbędne dla funkcjonowania zdrowego systemu finansowego, pozwolą jednak na pewne uelastycznienie tego systemu, po to właśnie, żeby przynajmniej między organami podlegającymi ministrowi finansów nie było w trakcie współpracy zupełnie absurdalnych ograniczeń w przepływie informacji. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.
Jeszcze pan senator?

Senator Paweł Michalak:

Myślę, że nie satysfakcjonuje mnie ta odpowiedź. Ja pytałem precyzyjnie o urzędy kontroli państwowej, które mają w tej chwili odpowiednie instrumenty. W przypadku indywidualnych osób są to coroczne formularze PIT. Są czasami... Mam taki przykład, który śledzę, próbując wyjaśnić, co robi urząd kontroli skarbowej, skoro zwykły obywatel z dnia na dzień, ewidentnie, może wyciągnąć milion złotych i zapłacić gotówką za oficjalną transakcję. Urząd Kontroli Skarbowej może obciążyć 70%, a nawet 75% takich nieujawnionych dochodów. Ale czy wykorzystał chociaż raz ten instrument? Dostałem odpowiedź, że ani razu nie wykorzystał. I dlatego pytam o ogólną ocenę tego dokonanej przez Ministerstwo Finansów. Jak działa ten instrument, który może być stosowany, bo może to być sprawdzane na poziomie UKS? Jak to jest wykorzystywane?

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Paweł Banaś:**

Panie Senatorze, to jeden z instrumentów najczęściej wykorzystywanych przez kontrolę skarbową. Na stronach internetowych Ministerstwa Finansów znajdzie pan senator sprawozdanie kontroli skarbowej za okres styczeń – sierpień; będą się pojawiały następne. Dość dokładnie tam pokazujemy walkę z nieujawnionymi źródłami przychodów. Ten siedemdziesięcioprocentowy podatek jest podstawowym instrumentem do walki z patologią, jakie państwo dało swoim służbom.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.
Nie ma więcej pytań.
Otwieram dyskusję.

Ponieważ do dyskusji nikt się nie zapisał, to ją zamykam, zgodnie z art. 52 ust. 2.

Informuję państwa, że głosowanie w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstw oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r., zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

(wicemarszałek R. Legutko)

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o współpracy w zwalczaniu przestępczości, ochronie porządku publicznego oraz o współpracy na terenach przygranicznych, podpisanej w Warszawie dnia 21 czerwca 2006 r.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym siódmym posiedzeniu w dniu 26 października 2006 r. Do Senatu przekazano ją 27 października. Marszałek Senatu w dniu 31 października, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Praw Człowieka i Praworządności. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 274, a sprawozdanie komisji w drukach nr 274A i 274B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych, pana senatora Zbigniewa Raua, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Zbigniew Rau:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W dniu 7 listopada bieżącego roku Komisja Spraw Zagranicznych debatowała nad ustawą o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o współpracy w zwalczaniu przestępczości, ochronie porządku publicznego oraz o współpracy na terenach przygranicznych, podpisanej w Warszawie dnia 21 czerwca 2006 r. To druki sejmowe nr 965 i 1040 oraz druki senackie nr 274, 274A i 274B.

Przedmiotowa umowa bilateralna dotyczy szeroko pojmowanej współpracy właściwych polskich organów państwowych z ich czeskimi partnerami w dziedzinie zapobiegania i zwalczania przestępczości, w szczególności przestępczości o charakterze zorganizowanym i międzynarodowym, w tym przestępczości granicznej i przygranicznej.

Umowa służy współpracy obu państw w ramach Unii Europejskiej. Co więcej, podobnie jak poprzednio omawiana umowa z Republiką Litewską, wprowadza pewne instytucje, które będą funkcjonować w momencie uzyskania przez Polskę członkostwa w konwencji z Schengen.

Z dniem wejścia w życie przedmiotowej umowy utraci moc obowiązującą wcześniejsza umowa o podobnym zakresie o współpracy między Ministerstwem Spraw Wewnętrznych Rzeczypospolitej Polskiej a Federalnym Ministerstwem Spraw Wewnętrznych Czeskiej i Słowackiej Republiki Federacyjnej, podpisana w Pradze w dniu 5 września 1991 r. Zatem nie tylko długość granicy,

ale także uwzględnienie faktu, że w międzyczasie nastąpił podział Czechosłowacji na dwa państwa i mamy już zawartą oraz ratyfikowaną podobną umowę ze Słowacją, stanowi przyczynę takiej, a nie innej regulacji tego zagadnienia w stosunkach między Polską a Republiką Czeską.

Przedmiotowa umowa zawiera katalog szczególnie groźnych przestępstw, których zwalczanie jest jej przedmiotem, a także listę organów właściwych do realizacji tej umowy. Co więcej, wskazuje formy realizacji współpracy, którymi będą: przekazywanie informacji dotyczących konkretnych przestępstw, informacji o planowanych zamachach i ugrupowaniach terrorystycznych, przeszukiwanie osób i rzeczy, ochrona świadków, tworzenie grup roboczych, wymiana informacji o ruchach migracyjnych, wymiana informacji i doświadczeń w zakresie metod pracy operacyjnej, śledczej oraz wiedzy fachowej. Postanowienia umowy regulują też kwestie tak zwanego pościgu transgranicznego. Uregulowania te wejdą jednak w życie po zniesieniu kontroli granicznej na granicy między stronami umowy.

Ponieważ umowa dotyczy wolności, praw i obowiązków obywatelskich określonych w konstytucji oraz spraw uregulowanych w ustawie, wymaga ratyfikacji w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 konstytucji. Sejm w dniu 26 października bieżącego roku wyraził zgodę na dokonanie ratyfikacji tej umowy przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Komisja Spraw Zagranicznych jednomyślnie wypowiedziała się za ratyfikacją umowy, a ja teraz mam zaszczyt prosić Wysoką Izbę, aby zechciała, to znaczy aby raczyła przyjąć opinię i sprawozdanie komisji zawarte w drukach senackich nr 274A i 274B.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Teraz proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka i Praworządności, panią senator Annę Kurską, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania.

Senator Anna Kurska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

26 października Sejm uchwalił ustawę o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o współpracy w zwalczaniu przestępczości, ochronie porządku publicznego oraz o współpracy na terenach przygranicznych, podpisanej w Warszawie dnia 21 czerwca 2006 r. Komisja praw człowieka rozpatrywała tę ustawę na posiedzeniu 15 listopada.

Ponieważ pan senator Rau streścił w zasadzie wszystko, co jest w tej umowie, zostało mi do dodania niewiele, może tylko to, że umowa ta dotyczy w szczególności przestępczości przygranicznej i jest to trzecia umowa, jaką Polska zawiera.

(senator A. Kurska)

Z tym że ostatnia, z Republiką Słowacką z 23 marca 2004 r., która to umowa jeszcze nie weszła w życie... No ale ma ona tę specyfikę, że przewidziane jest, iż w określonych przypadkach dozwolony jest pościg na terytorium drugiego państwa.

Postanowienia regulują szczegółowo formy współpracy, które enumeratywnie wyliczył pan senator Rau, więc nie będę ich powtarzać. Niemniej jednak jest to umowa, która wydaje się bardzo pożyteczna, podobnie jak ta z Litwą, ponieważ graniczymy z tymi państwami, przestępczość przygraniczna jest tam nagminna, jest więc rzeczywiście potrzeba wzmożenia środków, ażeby temu wszystkiemu zapobiec.

Rekomenduję w imieniu komisji tę ustawę do zatwierdzenia przez Wysoką Izbę. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję, Pani Senator.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 regulaminu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę pytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa chce zadać takie pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw zagranicznych oraz minister spraw wewnętrznych i administracji.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos mogą teraz zabrać obecni na posiedzeniu przedstawiciele rządu.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych reprezentuje, jak już wiemy, pan Janusz Stańczyk, podsekretarz stanu, a Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji – pan Marek Surmacz, sekretarz stanu. Witam panów.

Czy któryś z panów chciałby zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu?

(*Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Marek Surmacz: Panie Marszałku, po takich rekomendacjach uprzejmie dziękuję.*)

Dziękuję bardzo.

Ale zgodnie z art. 44 ust. 6 regulaminu senatorowie mogą teraz zadać pytania przedstawicielom rządu.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę...

(*Senator Janina Fetlińska: Jest pytanie.*)

Już widzę. Bardzo proszę.

Senator Mirosław Adamczak:

Panowie Ministrowie, ja mam takie pytanie: czy mamy orientację, jaka jest skala przestępczości, jeżeli chodzi o tę właśnie strefę przygraniczną?

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Proszę bardzo.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Marek Surmacz:

Szanowny Panie Senatorze! Wysoka Izbo!

Zawarcie tej umowy ma umożliwić ściganie każdego rodzaju przestępczości mającej miejsce w strefie nadgranicznej, ale też takie działanie w wypadku zagrożeń, które stają się plagą obecnych czasów, czyli w wypadku zagrożeń terrorystycznych, przestępczości międzynarodowej. Taką umową, szczególnie z Czechami, da nieograniczone możliwości współpracy co do ścigania tych najpoważniejszych przestępstw w obu krajach.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Skoro nie ma więcej pytań, otwieram dyskusję.

Ale nikt się do głosu nie zapisał, więc zgodnie z art. 52 ust. 2 regulaminu dyskusję zamykam.

Proszę państwa, głosowanie w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o współpracy w zwalczaniu przestępczości, ochronie porządku publicznego oraz o współpracy na terenach przygranicznych, podpisanej w Warszawie dnia 21 czerwca 2006 r., zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Bardzo państwu dziękuję.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Poprawki do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjętej w Wiedniu dnia 8 lipca 2005 r.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym siódmym posiedzeniu w dniu 26 października 2006 r. Do Senatu przekazano ją 27 października. Marszałek Senatu 31 października, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych oraz do Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 275, a sprawozdania komisji w drukach nr 275A i 275B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, pana senatora Andrzeja Gołasia, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Andrzej Gołaś:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Celem omawianej ustawy jest wyrażenie zgody na dokonanie przez prezydenta Rzeczypospolitej

(senator A. Gołaś)

Polskiej ratyfikacji Poprawki do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjętej w Wiedniu dnia 8 lipca 2005 r.

Konwencja weszła w życie z dniem 8 lutego 1987 r. Jej stronami jest sto dwanaście państw.

Zmiana konwencji zmierza do rozszerzenia zakresu jej obowiązywania na stosowanie, przechowywanie oraz transport materiałów jądrowych w granicach państw stron konwencji oraz na ochronę fizyczną obiektów jądrowych.

Inną istotną zmianą konwencji jest wprowadzenie dla państw stron obowiązku utworzenia systemu ochrony fizycznej, obejmującego materiały jądrowe i obiekty jądrowe będące w zakresie jurysdykcji danego państwa. System taki powinien obejmować akty prawne oraz wskazywać organ odpowiedzialny za implementację instrumentów tego systemu.

Ponadto wprowadzono do konwencji i zdefiniowano nowe rodzaje przestępstw, które dotyczą: sabotażu rozumianego jako atak na obiekt jądrowy, przyczyniania się do organizowania działań przestępczych i przemytu lub kierowania takimi działaniami i przemytem.

Żadne z przestępstw określonych w konwencji nie będzie traktowane, w razie wystąpienia o ekstradycję lub o wzajemną pomoc prawną, jako akt polityczny, akt związany z działalnością polityczną lub podyktowany motywami politycznymi.

Ponadto żadne z postanowień konwencji nie będzie miało wpływu na transfer technologii jądrowych dla celów pokojowych, podejmowany dla wzmocnienia ochrony fizycznej materiałów jądrowych i obiektów jądrowych.

Komisja Rolnictwa i Ochrony Środowiska na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2006 r. jednomyślnie postanowiła zarekomendować Wysokiej Izbie przyjęcie załączonego projektu uchwały.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję panu senatorowi.

Teraz proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych, pana senatora Andrzeja Kaweckiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Andrzej Kaweck:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych proszę Wysoki Senat o przyjęcie bez poprawek ustawy o ratyfikacji Poprawki do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjętej w Wiedniu dnia 8 lipca 2005 r.

Sejm uchwalił ustawę o tej ratyfikacji w dniu 26 października bieżącego roku. Komisja Spraw Zagranicznych na posiedzeniu 7 listopada 2006 r.

jednogłośnie postanowiła wnieść o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Pan senator Gołaś omówił właściwie cały ten temat bardzo dokładnie. W istocie rzeczy, nie mam tutaj nic specjalnego do dodania, może poza tym, iż ratyfikacja tej poprawki do konwencji spowoduje konieczność pewnych zmian w ustawie z 29 listopada 2000 r., to jest w ustawie – Prawo atomowe, oraz w pewnym zakresie w kodeksie karnym. No, ale to wynika ze specyfiki tej ustawy. Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję panu senatorowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać trwające nie dłużej niż minutę pytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś pragnie zadać takie pytanie? Nikt.

Rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw zagranicznych, minister środowiska oraz prezes Państwowej Agencji Atomistyki.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos mogą teraz zabrać obecni na posiedzeniu przedstawiciele rządu.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych reprezentuje pan Janusz Stańczyk, podsekretarz stanu; Ministerstwo Środowiska – pan Mariusz-Orion Jędrysek, podsekretarz stanu, główny geolog kraju; a Państwową Agencję Atomistyki – prezes agencji, pan Jerzy Niewodniczański. Witam panów, dzień dobry.

Czy któryś z panów chciałby zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu?

Bardzo proszę. Proszę może tutaj, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Mariusz-Orion Jędrysek:

W zasadzie chciałbym tylko króciutko powiedzieć, jeśli można, że nie mamy żadnych uwag, nic do dodania. Poza tym to wszystko, co ma być wprowadzone, już funkcjonuje na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą teraz zadawać pytania przedstawicielom rządu.

Czy ktoś chciałby zadać takie pytanie?

Bardzo proszę, pan senator Wach.

Senator Piotr Wach:

Poprawka do konwencji dotyczy ochrony fizycznej materiałów jądrowych. Ja chciałbym tak w sposób ogólny zapytać i otrzymać odpowiedź na pytanie: na czym polega ta ochrona fizyczna? Czy to chodzi o urządzenia techniczne, czy też o odpowiednio przeszkolone służby zabezpieczające te obiekty, w których znajdują się materiały jądrowe? Czyli z grubsza: na czym polega ta ochrona fizyczna, będąca przedmiotem poprawki do konwencji?

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Bardzo proszę, może z miejsca.

**Prezes
Państwowej Agencji Atomistyki
Jerzy Niewodniczański:**

Jerzy Niewodniczański, prezes Państwowej Agencji Atomistyki.

Są trzy rodzaje środków ochrony fizycznej: po pierwsze, środki organizacyjne, na przykład przepustki i odpowiednia klasyfikacja ludzi, którzy mają dostęp lub nie mają dostępu; po drugie, środki techniczne, to znaczy wszelkiego rodzaju płoty plus różne zabezpieczenia elektroniczne, czasem bardzo wyszukane; no i po trzecie, środki ludzkie, to znaczy strażnicy, którzy również mogą to obronić. Tak że to jest dość rozbudowane. Inaczej się chroni fizycznie materiał jadący drogą, a inaczej składowany w magazynie, jeszcze inaczej reaktor itd.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Są jeszcze jakieś pytania? Tak, proszę.

Senator Piotr Wach:

Czy można prosić o uzupełnienie? Bo poprawka zapewne wzmacnia te środki ochrony. Na czym to polega? Które z tych środków ulegają wzmocnieniu czy też zmianie w wyniku poprawki?

(Prezes Państwowej Agencji Atomistyki Jerzy Niewodniczański: Jeżeli można...)

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Proszę.

**Prezes
Państwowej Agencji Atomistyki
Jerzy Niewodniczański:**

Zasadniczo, jak już było powiedziane, w naszym prawie był obowiązek chronienia, fizycznego chronienia materiałów jądrowych, i to nie tylko

tak, jak było to do tej pory wymagane w związku z poprzednią konwencją, czyli w czasie transportu transgranicznego, ale również w czasie transportu krajowego, składowania, różnego użytkowania itd. To znaczy wszystkie magazyny, w których na przykład są przechowywane jakieś ilości materiałów jądrowych, wymagają zainstalowania kamer, rejestracji ludzi wchodzących itd. I to obowiązywało. Z kolei w tej chwili będzie trzeba na przykład wprowadzić do kodeksu karnego odpowiednie zapisy wobec ludzi, którzy będą łamali dotyczące tego przepisy i będą łamali zasady ochrony fizycznej. Ale w zasadzie to wszystko już działa w Polsce, to znaczy te wszystkie techniczne sprawy są wprowadzane.

Jeżeli odpowiedziałem w pełni na pana pytania, to...

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Czy są jeszcze jakieś pytania? Nie ma.

Proszę państwa, czas na dyskusję, którą otwieram.

Ale ponoć nikt się nie zapisał, więc dyskusję zamykam.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o ratyfikacji Poprawki do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjętej w Wiedniu dnia 8 lipca 2005 r., zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu jedenastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji tekstu jednolitego zmienionego Statutu Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, przyjętego w Hadze dnia 30 czerwca 2005 r.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym siódmym posiedzeniu 26 października 2006 r. Do Senatu przekazano ją 27 października. Marszałek Senatu 31 października, zgodnie z art. 68 ust. 1 regulaminu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 276, a sprawozdanie – w druku nr 276A.

Teraz proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych, pana senatora Raua, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania.

Senator Zbigniew Rau:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Spraw Zagranicznych w dniu 7 listopada bieżącego roku debatowała nad ustawą o ratyfikacji tekstu jednolitego zmienionego Statutu Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, przyjętego w Hadze dnia 30 czerwca

(senator Z. Rau)

2005 r. Dotyczą tego druki sejmowe nr 943 i 1041 oraz senackie – nr 276 i 276A.

Haska Konferencja Prawa Prywatnego Międzynarodowego jest najstarszą organizacją międzynarodową, której celem statutowym jest unifikacja norm międzynarodowego prawa prywatnego. Od 1893 r. projekty konwencji regulujących zakres międzynarodowego prawa prywatnego podlegały negocjacom podczas konferencji dyplomatycznych zwoływanych ad hoc w Hadze. Od roku 1955 obowiązuje statut konferencji, który zapewnił jej stałe struktury organizacyjne. W 2005 r. dokonano zmiany tegoż statutu, mając na uwadze kilka istotnych kwestii, między innymi umożliwienie przyjęcia do grona członków tejże konferencji jako organizacji międzynarodowej innych organizacji międzynarodowych, szczególnie Unii Europejskiej.

Stąd też w Polsce prowadzone są dwie równoległe procedury: z jednej strony ratyfikacji właśnie zmienionego i uzupełnionego statutu, a z drugiej strony wyrażenia zgody w Radzie Unii Europejskiej na przystąpienie Unii jako całej organizacji do tejże konferencji, która też jest organizacją międzynarodową.

Dalsze zmiany statutu dotyczą jego nowelizacji i trybu wprowadzania przyszłych zmian, które są teraz dalej rozbudowywane. Te przyszłe zmiany uzależnione są od zgody wszystkich państw stron, a nie jak dotąd od głosowania większościowego w zgromadzeniu państw stron tej organizacji.

Powołano także nowe organy konferencji, które mają przyczynić się do usprawnienia pracy polegającej głównie na tworzeniu projektów różnych aktów prawa międzynarodowego w dziedzinie prawa międzynarodowego prywatnego, które stanowi istotną część ogólnego porządku prawnego, także w naszym kraju.

Pewne pytania może wywołać tryb ratyfikacyjny, który był dość szeroko dyskutowany, także jeśli chodzi o obszar właściwości Rady Ministrów. Trzeba bowiem wskazać, iż Polska przystąpiła do Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego w 1984 r. na mocy decyzji ówczesnego prezydium rządu, co powoduje, iż statut tej organizacji międzynarodowej nie podlegał do tej pory żadnemu zatwierdzeniu w sposób zgody z postanowieniami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. By zmienić to i nadać należną rangę temu aktowi, rząd wystąpił do dokonania ratyfikacji zgodnie z art. 89 ust. 1 pkt 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi wyraźnie, że w związku z członkostwem Polski w organizacjach międzynarodowych stosowana jest ratyfikacja za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

Sejm wyraził zgodę na dokonanie przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji tekstu jednolitego zmienionego statutu Haskiej Konfe-

rencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego w dniu 26 października bieżącego roku.

Komisja Spraw Zagranicznych jednomyślnie wypowiedziała się za ratyfikacją tegoż statutu, no a mnie przypada zaszczyt proszenia Wysokiej Izby o to, by raczyła przyjąć opinię i sprawozdanie komisji zawarte w druku senackim nr 276A.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję panu senatorowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa chciałby zadać takie pytanie?

(Głos z sali: Nie ma pytań.)

Rozpatrywana ustawa była projektem rządowym. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw zagranicznych.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu.

Pana ministra już witałem.

Czy pan minister chciałby zabrać głos w sprawie tej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Janusz Stańczyk: Dziękuję, Panie Marszałku.)

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 senatorowie mogą zgłaszać z miejsca pytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu.

Czy ktoś z państwa chce zadać takie pytanie? Nie. Dziękuję bardzo.

Teraz czas na dyskusję.

Nikt się jednak do niej nie zapisał.

W związku z tym, na podstawie art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, zamykam dyskusję.

Głosowanie w sprawie ustawy o ratyfikacji tekstu jednolitego zmienionego Statutu Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, przyjętego w Hadze dnia 30 czerwca 2005 r., zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym ósmym posiedzeniu w dniu 16 listopada 2006 r. Do Senatu przekazano ją 16 listopada. Marszałek Senatu w dniu 20 listopada, zgodnie z art. 68 ust. 1...

(Głos z sali: Do widzenia.)

Do widzenia.

...Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Rodziny i Polityki Społecznej. Komisja po rozpa-

(wicemarszałek R. Legutko)

trzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 291, a sprawozdanie w druku nr 291A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rodziny i Polityki Społecznej senatora Antoniego Szymańskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Antoni Szymański:

Panie Marszałku! Pani Minister! Pani i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić w imieniu Komisji Rodziny i Polityki Społecznej sprawozdanie dotyczące zmiany ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Zmiana nie jest duża i odnosi się do uprawnienia do dodatku dotyczącego dzieci rozpoczynających naukę szkolną. W obecnym stanie prawnym do świadczeń rodzinnych uprawnione są te dzieci, w których rodzinach przeciętny dochód na członka rodziny nie przekracza 504 zł. Takie dzieci zaczynające rok szkolny otrzymują 100 zł dodatku związanego z wydatkami ponoszonymi przez rodzinę na przybory szkolne, dodatku związanego z rozpoczęciem nauki szkolnej. Otóż od dwóch lat obowiązek szkolny wygląda tak, tak to można określić, że dzieci zaczynają naukę już w klasie zerowej. Ale obecne rozwiązania prawne tego nie uwzględniają.

Ustawa zmierza do tego, żeby z tego uprawnienia mogły korzystać nie tylko dzieci w klasie pierwszej, ale również dzieci, które zaczynają naukę, pracę w klasie zerowej. W tym okresie dzieci również są zobowiązane do szkoły czy do przedszkola, jeśli tam jest zorganizowana zerówka, przynieść przybory szkolne, przynieść podręczniki, tak że są pewne wydatki z tego tytułu. Rozszerzenie jest zatem uzasadnione.

Rząd sprawdził, czy wojewodowie w tym roku mają środki, które nie były na ten cel planowane na początku tego roku. A środki, które należałoby przeznaczyć na to w roku bieżącym, gdybyśmy tę ustawę uchwalili, to 20–22 milionów zł. Otóż wojewodowie takie środki posiadają i jeżeli Senat tę ustawę uchwali, to wówczas w okolicach połowy grudnia rodzice na dzieci, które zaczęły swoją edukację w zerówce, otrzymają wspomniane 100 zł.

Komisja uznała, że rozwiązania wypracowane przez Sejm są właściwe. Te rozwiązania są popierane przez rząd, są na nie, jak powiedziałem wcześniej, środki finansowe. Wydaje się, że ta pomoc do rodzin powinna trafić jak najwcześniej, dlatego komisja jednogłośnie opowiedziała się za tym, żeby przyjąć tę ustawę bez poprawek. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać pytanie?

Proszę bardzo, pan senator Wittbrodt.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo.

Ja mam pytanie, czy 20 milionów zł, o których mówił pan senator sprawozdawca, to jest kwestia tego roku, czy już całoroczne przyszłościowe zapotrzebowanie na środki?

Senator Antoni Szymański:

Panie Senatorze, to chodzi o ten rok, chodzi o to zwiększenie i dlatego zaznaczyłem, że sprawdzano, czy wojewodowie posiadają taką kwotę, czy będzie pokrycie, czy będzie, krótko mówiąc, możliwa realizacja tego. Rząd poinformował nas, że możliwa będzie realizacja tego w roku bieżącym. Gdybyśmy tego nie rozpatrywali na tym posiedzeniu Senatu, to wówczas, z tego względu, że ustawa ma wejść w życie czternaście dni od dnia ogłoszenia, ale z mocą od 1 września 2006 r., trzeba byłoby przewidzieć w przyszłym budżecie kwotę, która byłaby większa, czyli kwotę dotyczącą nie tylko klas od klasy pierwszej. No, z całą pewnością z punktu widzenia rodzin jest korzystniejszej, żeby te środki finansowe wpłynęły jak najszybciej. Dlatego dla nas był przekonujący argument rządu, że wojewodowie dysponują tymi kwotami i że mogą przekazać je w roku bieżącym.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Massalski.

Senator Adam Massalski:

Ja mam pytanie, czy te dzieci, które dostaną tę kwotę w klasie zerowej, później w klasie pierwszej jej nie dostaną, czy dostaną ją i w klasie zerowej, i w klasie pierwszej.

Senator Antoni Szymański:

Panie Senatorze, to jest dodatek związany z początkiem roku szkolnego, czyli z tymi szczególnymi wydatkami. Tak więc dzieci dostają go i w klasie zerowej, i w następnych latach również, jeśli rodziny są uprawnione, czyli jeśli jest w nich poniżej 504 zł na członka rodziny.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Są jeszcze jakieś pytania?

Proszę bardzo, pan senator Wach.

Senator Piotr Wach:

Z tego wynikałoby, że skoro jest 20 milionów zł i jest po 100 zł, to jest dwieście tysięcy uprawnionych, o ile się nie mylę. Czy rzeczywiście taka może być liczba dzieci uprawnionych? No chyba, że po prostu się pomyliłem, ale wydaje mi się, że nie.

Senator Antoni Szymański:

Panie Senatorze, to jest wyliczenie, które zaprezentowała dzisiaj pani minister, obecna na sali. Pani minister stwierdziła, że ponad 50% dzieci, które zaczynają edukację w klasie zerowej, jest jednocześnie dziećmi uprawnionymi do tego. I z tego wyliczenia wynika, że to jest taka kwota.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Czy są jeszcze jakieś pytania? Nie ma.

Rozpatrywana ustawa została wniesiona jako poselski projekt ustawy.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu. Rząd, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej reprezentuje podsekretarz stanu, pani Joanna Kluzik-Rostkowska – dzień dobry pani, witam.

Czy chciałaby pani zabrać głos?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska: Tak.)

Chciałaby pani. To zapraszam tutaj.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej
Joanna Kluzik-Rostkowska:**

Witam państwa serdecznie.

Ja powiem kilka słów, żeby uzupełnić to, co mówił pan senator Szymański. Tak naprawdę jest tak, że w tej chwili do tego corocznego jednorazowego świadczenia, wyprawki są uprawnione wszystkie dzieci, które są objęte tymi świadczeniami rodzinnymi, wszystkie, począwszy od pierwszej klasy podstawówki. Zapomniano o tym, że zerówka od dwóch lat jest obowiązkowa i że niesie to takie same nakłady finansowe. Zatem tak naprawdę tym, czym się zajmujemy dzisiaj, parlament powinien był się zająć dwa lata temu, wtedy, kiedy ta zerówka zaczynała być obowiązkowa. W tej chwili chodzi o to, żeby jak najszybciej ze-

rówkowiczów dopuścić do tych świadczeń, tym bardziej że wojewodowie, wszyscy wojewodowie mają na te wypłaty pieniądze. Gdyby się nie udało przeprowadzić tego przez parlament w tym roku, to wtedy te pieniądze wrócą do budżetu, a tak to można je po prostu już wydatkować. Tak że to jest naprawdę tylko kwestia uporządkowania tego tak, żeby do całej puli dzieci, które korzystają z tych świadczeń rodzinnych, korzystają z tej wyprawki, dorzucić zerówkowiczów. Przyszłych zerówkowiczów jest 38... Przepraszam, gdyby wszystkich zerówkowiczów tym objąć, to wydaliłobyśmy 38 milionów zł, ale z tego względu, że około 50% zerówkowiczów jest uprawnionych do korzystania ze świadczeń rodzinnych, ta kwota będzie wynosiła dwadzieścia kilka milionów. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Może pani minister jeszcze tutaj zostanie, ponieważ zgodnie z art. 44 ust. 6 senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do przedstawiciela rządu.

Czy ktoś chciałby zadać pytania?

Pan senator Gołaś.

Senator Andrzej Gołaś:

Moje pytanie dotyczy... Jest to problem arytmetyczny, bo podtrzymuję wątpliwość mojego kolegi senatora i wydaje mi się, że dwieście tysięcy razy sto to jest właśnie dwadzieścia milionów. Czyli z tego wynikałoby, że rzeczywiście dwieście tysięcy dzieci jest do tego upoważnionych. A pytanie kolegi senatora dotyczyło tego, czy rzeczywiście aż tyle dzieci jest uprawnionych do korzystania z tego zasiłku. Dziękuję.

(Rozmowy na sali)

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej
Joanna Kluzik-Rostkowska:**

Przepraszam, musiałam się skontaktować z moją dyrektorką od świadczeń rodzinnych. Rzeczywiście, wszystkich zerówkowiczów w całej Polsce jest trzysta osiemdziesiąt tysięcy, a tych uprawnionych będzie około dwustu...

(Głos z sali: Dwustu tysięcy.)

Tak, tak. Bo tak jak mówił pan senator Szymański, trzeba mieć 504 zł netto na osobę w rodzinie albo mniej, żeby mieć dostęp do tych świadczeń rodzinnych, i my wiemy, że około 50% polskich rodzin ma dostęp do tych świadczeń rodzinnych. Cała ustawa o świadczeniach rodzinnych kosztuje nas rocznie 10 miliardów zł z lekkim okładem, więc w tym kontekście ta suma

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

dwudziestu kilku milionów, chociaż każda złotówka jest ważna, nie przewraca ustawy czy budżetu i wszyscy, i Ministerstwo Edukacji Narodowej, i Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, i Ministerstwo Finansów byli zgodni, że po prostu trzeba tych zerówkowiczów dopisać, skoro oni są objęci obowiązkiem szkolnym.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Pan senator Chróścikowski.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pani Minister, a jak będzie to traktowane w wypadku rolników? Czy rolnicy... Wiemy, że jest kilka metod naliczania. Czy to będzie naliczanie zgodnie z tym 504... Bo w wypadku, gdy jeden z rolników członków rodziny podejmie pracę, inaczej się to nalicza. W tym momencie nie obowiązuje naliczanie związane z tymi 2 ha itd., tylko liczy się dodatkowe wynagrodzenie. Często wychodzi, że w gospodarstwie się zarabia 20 tysięcy zł na miesiąc. Takie naliczanie to jest dla nas szok. Pytam się, czy w tym systemie będzie to uwzględniane, czy nie.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska:

To znaczy, przede wszystkim my tu mówimy o poprawce, która zostaje wprowadzona do systemu już istniejącego. Rzeczywiście z gospodarstwami rolniczymi jest taki problem, że tylko 5% gospodarstw faktycznie liczy dochód, a dochody całej reszty się liczy na podstawie tak zwanego hektara przeliczeniowego. Rok temu, w grudniu, kiedy była wprowadzona nowelizacja ustawy, która wprowadzała podwójne becikowe, w tej ustawie została zmniejszona kwota dochodu z hektara przeliczeniowego ze 194 zł do 135 zł i dzięki temu kilkaset tysięcy rolników wpadło w ten system. To naprawdę jest znacząca kwota, która podwyższyła koszty budżetowe o prawie 1 miliard zł. Wszystkie te rodziny, które dzisiaj mają dostęp do świadczeń rodzinnych, a ponad 60% rodzin, które korzystają ze świadczeń rodzinnych, to są rodziny nie mieszkające na wsi, automatycznie mają dostęp do tego świadczenia. Tam jest cały szereg różnych udogodnień i różnych możliwości korzystania z tych świadczeń w zależności od tego, ile się ma dzieci, w jakim wieku się ma dzieci, czy te dzieci się uczą w miejscu zamieszkania, czy te dzieci dostają stypendia, czy one mają dojeżdżać do szkoły, czy te dzieci są niepełnosprawne. No, jest

ileś różnych możliwości i jednym z elementów jest wyprawka szkolna, która w przeszłości wynosiła 90 zł, ale nowelizacją ustawy została podniesiona do 100 zł wypłacanych jednorazowo na początku roku.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Pan senator chciałby jeszcze zadać pytanie.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Tak. Jeżeli jest dwoje członków rodziny, mąż i żona, i do tego mają dzieci, to jak rozumiem, liczy się 3,75 na 1 ha... Bodajże taki jest przelicznik 3,75, tak? Jeżeli tak, to ja rozumiem, że zgodnie z tym przelicznikiem wychodzi taka kwota, którą pani minister podała. W przypadku, kiedy jeden z rodziców podjął pracę...

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska: No dobrze, ale to jest kwestia...)

Jak to wygląda konkretnie w tym przypadku?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska:

To jest uzależnione od tego, czy można liczyć dochód w rodzinie na podstawie wpływów, czy się traktuje to gospodarstwo rolne jako ilość posiadanych hektarów i się to przelicza w zależności od tego, ile się ma hektarów. Oczywiście z hektarem przeliczeniowym jest problem. W zależności od tego, do jakich celów ma to służyć, dochód z hektara powinien być albo możliwie wysoki – kiedy na przykład chce się zaciągnąć kredyt w banku, to w interesie gospodarstwa rolnego jest to, żeby ten dochód z hektara przeliczeniowego był wysoki – albo niski, kiedy ma to umożliwić dostęp do świadczeń rodzinnych. A ponieważ w zeszłym roku została wprowadzona zmiana do świadczeń rodzinnych, to powstała dosyć kuriozalna sytuacja, przed którą ja ostrzegałam parlament. W tej chwili mamy taką sytuację, że w przypadku świadczeń rodzinnych dochód z hektara przeliczeniowego to 135 zł, ale w przypadku pomocy społecznej, która tak naprawdę jest ostatnią deską ratunku i tak powinna być traktowana, to jest 194 zł.

Wiem, że w ministerstwie rolnictwa trwają przymiarki do tego, żeby zmienić sposób badania zasobności gospodarstw rolnych, aby to miało solidniejsze podstawy w rzeczywistości. Tutaj po prostu wprowadzamy poprawkę do systemu, który już istnieje. Jeżeli rodzina jest w systemie, jeżeli korzysta ze świadczeń rodzinnych, w zależności od tego, ile jest w niej dzieci, w jakim wieku... To jest po prostu ktoś, kto i tak korzysta ze świad-

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

czeń rodzinnych, jest w tym systemie, ma dziecko w zerówce, wydał pieniądze na długopisy, książki, ołówki, bo jest taki obowiązek – chodzi o to, żeby mógł pójść i dostać te 100 zł.

Nie ma tutaj żadnej rewolucji w systemie liczenia i wprowadzania osób w świadczenia rodzinne. Aczkolwiek zgadzam się z panem, że sama sprawa hektara przeliczeniowego i liczenia zasobności gospodarstw rolniczych wymaga bardzo poważnej pracy. Wiem skądinąd, że takie prace w ministerstwie rolnictwa trwają.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Są jeszcze jakieś pytania?

Dziękuję bardzo, Pani Minister.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu, o konieczności zapisywania się u pana senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Do głosu zapisał się pan senator Trybuła.

Bardzo proszę.

Senator Zbigniew Trybuła:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym gorąco poprzeć projekt tej ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych. Cieszę się, że zauważono ten błąd. Cieszę się, chociaż mnie nie będzie to przysługiwało ze względu na dochody. Ale mój syn jest w zerówce, mój szósty syn jest w zerówce, i z autopsji wiem, że podręczniki do klasy zerowej są już poważnymi podręcznikami. To nie jest jeden podręcznik, tam ich jest parę, i właściwie to jest to samo, co w naszych czasach było w pierwszej klasie. Te podręczniki nie są tanie. Ja coś wiem o wszystkich tych podręcznikach, bo mam szóstkę dzieci i wiem, ile kosztuje wyprawka szkolna dla wszystkich dzieci. Ponieważ zapomniano o zerówkowiczach... Wydaje mi się, że dobrze, że teraz ten błąd jest naprawiany. I jeszcze tak humorystycznie powiem o tym, jaka duża jest waga klas zerowych. Kiedy pytam mojego syna, jak było w przedszkolu, to on mówi: tato, nie w przedszkolu, tylko w zerówce. To jest poważna rzecz.

Raz jeszcze gorąco popieram. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

To wyczerpuje listę mówców.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamynam dyskusję.

Głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Za chwilę zarządę przerwę, ale najpierw komunikaty.

Senator Sekretarz Roman Ludwiczuk:

Panie i Panowie, Przewodniczący komisji senackich, zgodnie z art. 13 ust. 3 Regulaminu Senatu zwołuję posiedzenie przewodniczących komisji Senatu na dzień 22 listopada 2006 r., piętnaście minut po ogłoszeniu przerwy.

Wspólne posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Obrony Narodowej w sprawie rozpatrzenia wniosku do ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa odbędzie się bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach Senatu w sali nr 217.

Uprzejmie informuję, że posiedzenie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich odbędzie się w dniu 22 listopada 2006 r. o godzinie 16.30 w sali nr 179, a nie, jak poinformowano wcześniej, w dniu 23 listopada. Porządek obrad: rozważenie podjęcia uchwały Senatu RP w sprawie przeciwdziałania korupcji politycznej.

Posiedzenie Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Spraw Emigracji i Łączności z Polakami za Granicą, poświęcone pierwszemu czytaniu projektu ustawy o opiece Senatu nad Polonią i Polakami za granicą, druk nr 255, odbędzie się w dniu dzisiejszym, bezpośrednio po zakończeniu obrad, w sali nr 176.

Posiedzenie konwentu bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Zarządzam przerwę do godziny 18.30.

Senator Sekretarz Roman Ludwiczuk:

Przewodniczący komisji senackich, piętnaście minut po ogłoszeniu przerwy, sala nr 182.

(Przerwa w obradach od godziny 15 minut 06 do godziny 18 minut 33)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Wysoka Izbo, wznawiam obrady.

Senatorów sekretarzy proszę o zajęcie miejsc przy stole prezydyjnym.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Przypominam, że drugie czytanie tego projektu odbyło się na posiedzeniu w dniu 9 listopada. Senat po przeprowadzonej dyskusji skierował projekt uchwały do Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich w celu ustosunkowania się do zgłoszonych w toku dyskusji wniosków. Komisje na wspólnym posiedzeniu w dniu 9 listopada ustosunkowały się do wniosku i przygotowały dodatkowe sprawozdanie połączonych komisji. Sprawozdanie...

(Rozmowy na sali)

Wysoki Senacie, proszę o ciszę.

Przypominam, że zgodnie z art. 82 ust. 1 trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu obejmuje przedstawienie Senatowi dodatkowego sprawozdania komisji o projekcie uchwały oraz głosowanie.

Proszę zatem sprawozdawcę Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, pana senatora Włodzimierza Łyczywka, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania.

Panie Senatorze, mównica jest pańska.

Senator Włodzimierz Łyczywek:

Panie Marszałku, mam nadzieję, że nie na długo.

Panie i Panowie, na poprzednim posiedzeniu Senatu przedstawiałem stanowisko komisji, które było...

(Rozmowy na sali)

...jednomyślne i zbieżne z tym, co przedstawili wnioskodawcy, a co miało znaczenie w aspekcie art. 54 Regulaminu Senatu. Do poprzedniego posiedzenia Senatu dwukrotnie zdarzyło się, że, krótko mówiąc, trzeba było odesłać cały pakiet do komisji w sytuacji, gdy wszystkie poprawki zostały odrzucone, a nie było głosowania nad przyjęciem ustawy bez poprawek.

Pan senator Wiatr złożył jeszcze raz poprawkę dotyczącą takiej sytuacji, gdy Izba już głosowała nad przyjęciem bez poprawek i odrzuciła to, czyli rozstrzygnęła tę kwestię negatywnie, a następnie głosowała nad poprawkami; można wtedy byłoby ponownie głosować nad przyjęciem bez poprawek. Oczywiście jest to rozwiązanie, które, że tak powiem, kłajstruje jak najwięcej dziur i sprawia, żeby było jak najmniej takich sytuacji, kiedy trzeba będzie przerywać obrady i głosowanie.

W tej sprawie komisja była niejednomyślna, ale jednak podzieliła opinię wnioskodawcy i uznała, że – w przypadku art. 54 – jeżeli głosowanie nad przyjęciem bez poprawek będzie negatywne, potem będą głosowania nad poprawkami i wszystkie będą ujemne, negatywne, to będzie można jeszcze raz złożyć wniosek o głosowanie bez poprawek bez odsyłania do komisji. Takie jest sta-

nowisko większości i takie stanowisko państwu przedstawiam.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Panie Senatorze, dziękuję bardzo.

Zgodnie z regulaminem w tej chwili mogą zabrać głos sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Panie Senatorze Wiatr, czy chce pan zabrać głos jako senator wnioskodawca?

Zapraszam do zabrania głosu.

Senator Kazimierz Wiatr:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Rzeczywiście opracowałem taki wniosek i w imieniu wnioskodawców go przedłożyłem. Dotyczył on tych spraw, o których pan senator sprawozdawca przed chwilą mówił; mieliśmy już co najmniej cztery takie przypadki, także na ostatnim posiedzeniu, kiedy nie był postawiony wniosek o przyjęcie bez poprawek i trzeba to było przekazywać do komisji.

Muszę powiedzieć, że ten wniosek, sformułowany i poparty przez senatorów i przedłożony komisji, został zmodyfikowany przez Biuro Legislacyjne. Jedna modyfikacja polegała na wygładzeniu jego treści, a druga na dodaniu słów: „a nie był wcześniej poddany pod głosowanie”.

(Rozmowy na sali)

Muszę powiedzieć, że na ostatnim posiedzeniu połączonych komisji regulaminowej i ustawodawczej podnoszone były takie argumenty...

(Rozmowy na sali)

...że jest troszkę niepoważne, żeby Izba dwukrotnie głosowała nad tym samym wnioskiem. Otóż chciałbym tutaj przedstawić uzasadnienie, które przedkładałem połączonym komisjom. Sprawa nie jest taka oczywista. Są takie ustawy, w przypadku których państwo senatorowie mają jasny pogląd, czy powinny być przyjęte bez poprawek, czy z poprawkami. Ale są też sytuacje pośrednie, kiedy – mogę to powiedzieć w swoim imieniu – nie mam pewności, czy nie będąc za pewnymi poprawkami, nie powinienem dać Wysokiej Izbie szansy wypowiedzenia się, czy te poprawki mają przejść, czy nie.

A zatem jest pierwszy wniosek o przyjęcie bez poprawek, jestem mu przeciwny, ażeby Senat jednak w sprawie poprawek się wypowiedział; następnie Senat głosuje nad tymi poprawkami i one wszystkie upadają. Wtedy ponownie ktoś z senatorów może – nie musi, bo to nie jest z automatu – zgłosić wniosek o przyjęcie tej ustawy, po tych głosowaniach, bez poprawek.

Konkludując, chciałbym powiedzieć, że powaga Izby nie doznaje tu żadnego uszczerbku, ponieważ nie jest to zwykła reasumpcja głosowania, to znaczy drugie głosowanie odbywa się w innych okolicznościach niż pierwsze. Te okoliczności do-

(senator K. Wiatr)

tyczą tego, że Izba posiadała nową informację, o tym, iż Senat nie poparł poprawek, czego nie wiedział, podejmując decyzję w głosowaniu nad przyjęciem bez poprawek. Jeszcze raz chciałbym bardzo podziękować połączonym komisjom, że ten mój kolejny wniosek poparły. Myślę, że on będzie dobrze służył pracy Izby. Bardzo dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Chciałbym wszystkich państwa zapytać, czy ktoś chce, zgodnie z Regulaminem Senatu, zadać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytanie senatorowi sprawozdawcy albo wnioskodawcy.

Proszę państwa, w tym momencie nie widzę zgłoszeń do takich pytań. Informuję zatem, że...

Panie Senatorze, pan ma zwyczaj podnoszenia ręki, kiedy ja już mówię, że nie widzę zgłoszeń. No, ale trudno.

(Senator Piotr Andrzejewski: To właśnie po to, żeby pan zobaczył, Panie Marszałku.)

Do kogo jest to pytanie, Panie Senatorze?

(Senator Piotr Andrzejewski: Do senatora sprawozdawcy.)

Proszę bardzo.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Senatorze, dla uzmysłowienia, nad czym będziemy głosować, dosyć istotna jest kwestia informacji, czy to jest jednoznaczne skreślenie dotyczącego brzmienia ust. 5, który brzmi: w razie niepodjęcia uchwały Senat może przekazać ponownie jej projekt do rozpatrzenia przez właściwe komisje. Czy ten przepis zostaje, czy też zgodnie z redakcją, która jest zaproponowana, znika?

Senator Włodzimierz Lyczywek:

Znika.

(Senator Piotr Andrzejewski: Otóż to.)

Znika, dlatego że przecież treść uchwały projektowanej przez wnioskodawców jest jasna, a dodatkowe, uzupełniające sprawozdanie obu komisji zajmowało się przed trzecim czytaniem tylko i wyłącznie jedną kwestią, tylko tym jednym zdaniem po przecinku: a nie był wcześniej poddany pod głosowanie. To jest tylko ten problem. Poprzednio to wszystko już było jasne. Ja już składałem sprawozdanie w tym zakresie.

(Senator Kazimierz Wiatr: Ja mam pytanie.)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Przepraszam, Panie Senatorze, do kogo pan senator ma pytanie?

(Senator Kazimierz Wiatr: Do sprawozdawcy.)

W pana przypadku jest tylko jedyna możliwość. (Senator Kazimierz Wiatr: Oczywiście.)

Do samego siebie to raczej byłoby niemożliwe.

Senator Kazimierz Wiatr:

To znaczy, ja mam pytanie do sprawozdawcy, bo tutaj chyba pan senator Andrzejewski pytał o pkt 5, a nie ust. 5. To są dwie różne sprawy. Przedmiotowa poprawka dotyczy pktu 5, zastąpienia go nową treścią, natomiast ustępem 5 w ogóle się nie zajmujemy. Ta możliwość: w razie niepodjęcia uchwały Senat może przekazać ponownie jej projekt do rozpatrzenia przez właściwe komisje, dalej pozostaje w niezmienionym brzmieniu. Proszę o odpowiedź, czy moja interpretacja jest właściwa.

Senator Włodzimierz Lyczywek:

Jasne. Oczywiście, Panie Senatorze. Przecież my się zajmujemy tylko i wyłącznie ustępem 1 pktem 5, a nie pktem 5, który brzmi: w razie niepodjęcia uchwały...

(Senator Piotr Andrzejewski: Czyli to zostaje...)

Podejmujemy uchwałę, chyba że drugie głosowanie, bez poprawek, byłoby znowu negatywne. No, to się może zdarzyć, ja sobie wyobrażam taką sytuację, aczkolwiek to już by wskazywało na to, że w Izbie dzieje się coś złego.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę państwa, teraz naprawdę nie widzę innych zgłoszeń do zadania pytań.

W takim razie informuję wszystkich państwa, że przechodzimy do głosowań nad kolejnymi punktami.

Proszę o należyte skupienie się.

Zatem przystępujemy do głosowania nad projektem uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.

Zgodnie z regulaminem informuję, że w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o wprowadzenie poprawki, jest to druk nr 254X, a następnie nad przyjęciem projektu w całości w brzmieniu zaproponowanym przez komisję.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawioną przez senatora Kazimierza Wiatra poprawką, druk nr 254X. Poprawka ta umożliwia głosowanie przez Senat nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek także w przypadku uprzedniego odrzucenia przez Senat takiego wniosku oraz odrzucenia wszystkich zgłoszonych poprawek.

Proszę państwa, zaczynamy głosowania.

Proszę wcisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Dziękuję.

Ogłaszam wyniki głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 51 głosowało za, 21 – przeciw, 11 wstrzymało się od głosu. Wszyscy głosowali. **(Głosowanie nr 1)**

Zatem Senat przyjął poprawkę.

Po przeprowadzeniu głosowania nad tą poprawką przystępujemy do głosowania nad przyjęciem projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu w całości ze zmianami wynikającymi z przyjętej przed chwilą poprawki.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem projektu uchwały? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Analogicznie, przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 83 głosowało za, nikt nie był przeciw, 1 osoba wstrzymała się od głosu. **(Głosowanie nr 2)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, iż Senat podjął uchwałę w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.

W tym momencie kończymy punkt trzynasty.

Wysoka Izbo, **powracamy do rozpatrywania punktu pierwszego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej.

Przypominam, że debata nad ustawą została zakończona. Obecnie możemy przystąpić do głosowania.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej.

Przypominam, że Komisja Gospodarki Narodowej przedstawiła projekt uchwały, w którym wniosła o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Druk nr 288A.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję bardzo.

Proszę o odczytanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 58 głosowało za, 27 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 3)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, iż Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej.

Koniec punktu pierwszego.

Powracamy do rozpatrywania punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych, podpisanej w Wilnie dnia 14 marca 2006 r.

Przypominam, że debata została zakończona. Możemy przystąpić do głosowania.

Przystępujemy do głosowania.

Przypominam, że Komisja Spraw Zagranicznych oraz Komisja Praw Człowieka i Praworządności przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał wnoszące o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję.

Proszę bardzo o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 85 głosowało za. **(Głosowanie nr 4)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych, podpisanej w Wilnie dnia 14 marca 2006 r.

Koniec punktu drugiego.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzeciego porządku obrad, teraz będzie bardzo długa nazwa ustawy: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Przypominam, że debata została zakończona. Możemy przystąpić do głosowania.

Przystępujemy do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przypominam, że Komisja Spraw Zagranicznych oraz Komisja Praw Człowieka i Praworządności przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał wnoszące o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 84 głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 5)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie – czytam nazwę – ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie 9 czerwca 2006 r.

Powracamy do rozpatrywania punktu czwartego porządku obrad, równie długa nazwa ustawy: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Przypominam, że debata została zakończona i możemy przystąpić do głosowania.

Komisja Spraw Zagranicznych oraz Komisja Praw Człowieka i Praworządności przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał. Wnoszą one o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem projektu? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 6)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania

Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Wysoki Senacie, **powracamy do rozpatrywania punktu piątego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

Przypominam, że w przerwie obrad odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Obrony Narodowej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie. Dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z Regulaminem Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Obrony Narodowej, pana senatora Stanisława Koguta, który już się zbliża do mównicy, o zabranie głosu.

Senator Stanisław Kogut:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Dnia 22 listopada po rozpatrzeniu wniosków zgłoszonych w toku debaty połączone komisje, Komisja Gospodarki Narodowej i Komisja Obrony Narodowej, przedstawiają Wysokiemu Senatowi następujące stanowisko.

Komisje proponują, aby Wysoki Senat raczył przyjąć wnioski zawarte w punktach pierwszym, drugim, trzecim, czwartym, piątym, szóstym, siódmym, ósmym, dziewiątym, dziesiątym i jedenastym. Połączone komisje proponują, aby głosować łącznie nad następującymi poprawkami: czwartą, szóstą, siódmą, ósmą, dziewiątą i jedenastą. Chciałbym poinformować Wysoki Senat, że dziesięć poprawek zostało zgłoszonych przez Komisję Gospodarki Narodowej i Komisję Obrony Narodowej, a jedna, poprawka piąta, została zgłoszona przez senatora Jerzego Szymurę. Ta poprawka daje lepszą, wyraźniej sformułowaną podstawę do wprowadzenia stosownych zmian przy nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów, tak zwanego mnożnikowego.

W imieniu połączonych komisji serdecznie proszę Wysoki Senat o poparcie tej ustawy. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy senator wnioskodawca lub pozostały senator sprawozdawca, to znaczy senator Szymura albo senator Rybka, chcą zabrać głos? Nie widzę.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Przystępujemy zatem...

Aha, czy nie ma sprzeciwu wobec propozycji pana senatora Koguta, aby nad poprawkami czwartą, szóstą, siódmą, ósmą, dziewiątą i jedenastą głosować łącznie? Nie widzę sprzeciwu, zatem tak będziemy postępować.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

W toku debaty komisje oraz senator wnioskodawca przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z Regulaminem Senatu za chwilę przeprowadzone zostaną kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza uzupełnia przepis, który stanowi podstawę wyłączenia stosowania ustawy do dostaw uzbrojenia dla polskich misji wojskowych za granicą, o kryterium pilności oraz mechanizm wniosku zatwierdzanego przez Radę Ministrów.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 84 było za, 1 osoba wstrzymała się od głosu. **(Głosowanie nr 7)**

Zatem poprawka została przyjęta.

Poprawka druga uzupełnia definicję offsetobiorcy o dane dotyczące przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 84 było za, 1 osoba wstrzymała się od głosu. **(Głosowanie nr 8)**

Stwierdzam, że Wysoki Senat przyjął poprawkę drugą.

Poprawka trzecia uzupełnia definicję zamawiającego o organy podległe lub nadzorowane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Poproszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów wszyscy byli za.

(Głosowanie nr 9)

Zatem stwierdzam, że poprawka trzecia została przyjęta.

W tym momencie, zgodnie z wnioskiem pana senatora, będziemy głosowali łącznie nad poprawkami czwartą, szóstą, siódmą, ósmą, dziewiątą i jedenastą.

Poprawki czwarta, szósta i ósma umożliwiają posługiwanie się skrótowym określeniem „Komitet” w odniesieniu do Komitetu do spraw Umów Offsetowych.

Chwileczkę, muszę znaleźć odpowiednie poprawki.

Poprawka siódma ma charakter redakcyjny. Poprawka dziewiąta ma na celu ujednoczenie terminologii ustawy oraz wyeliminowanie z niej określeń potocznych. Poprawka jedenasta ma charakter redakcyjny.

Jeszcze raz przypominam, że nad tymi poprawkami głosujemy łącznie.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem tych poprawek? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję bardzo.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 84 było za. **(Głosowanie nr 10)**

Zatem stwierdzam, że Senat przyjął poprawki czwartą, szóstą, siódmą, ósmą, dziewiątą i jedenastą.

Teraz poprawka piąta. Przepraszam, muszę się do niej cofnąć.

Poprawka piąta zmierza do tego, aby zobowiązania offsetowe zapewniły rozwój gospodarki opartej na wiedzy.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych...* **(Głosowanie nr 11)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba jest za gospodarką opartą na wiedzy i przyjęła poprawkę piątą.

(Głos z sali: Dwóch było przeciw.)

(Wesołość na sali)

* Wyniki głosowania: Na 85 obecnych senatorów 82 głosowało za, 2 – przeciw, 1 osoba wstrzymała się od głosu.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Proszę państwa, obecnie przechodzę do poprawki dziesiątej...

(Rozmowy na sali)

Wysoki Senacie, proszę!

Przechodzimy do głosowania nad poprawką dziesiątą. Uzupełnia ona przepis o wskazanie wszystkich opinii Komitetu do spraw Umów Off-setowych, co do których obowiązek sporządzenia wynika wprost z ustawy, a nie z doraźnych potrzeb.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 85 obecnych senatorów 84 było za, 1 osoba wstrzymała się od głosu. **(Głosowanie nr 12)**

Zatem Senat poprawkę przyjął.

Przystępujemy obecnie do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa w całości ze zmianami wynikającymi z przyjętych przed chwilą poprawek.

Przycisk obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem uchwały? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymuje? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 85 senatorów, wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 13)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

Zakończyliśmy rozpatrywanie punktu piątego, Wysoki Senacie.

Powracamy do rozpatrywania punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego.

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przystępujemy do głosowania.

Przypominam, że Komisja Rolnictwa i Ochrony Środowiska przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosi o wprowadzenie poprawek.

Zgodnie z Regulaminem Senatu za chwilę przeprowadzimy kolejne głosowania nad przedstawio-

nymi poprawkami, a następnie nad podjęciem uchwały w całości ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi przez komisję poprawkami.

Poprawka pierwsza wskazuje przepisy, na podstawie których przeprowadzona będzie kontrola realizacji przez handlowców obowiązku przekazania informacji o ich nazwie i adresie, rodzaju i zakresie prowadzonej działalności oraz o ilości owoców i warzyw wprowadzonych do obrotu w każdym roku kalendarzowym.

Przycisk obecności.

Kto za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Obecnych 85 senatorów, wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 14)**

Zatem poprawka została przyjęta.

Uwaga: poprawki drugą i piątą należy przegłosować łącznie. Precyzują one przepisy określające przesłanki wykreślenia z rejestru pierwszych przetwórców oraz stanowiące podstawy odpowiedzialności karnej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Analogicznie.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Wszyscy obecni senatorowie w liczbie 85 głosowali za. **(Głosowanie nr 15)**

Zatem poprawki druga i piąta zostały przyjęte.

Poprawka trzecia ujednotociła terminologię ustawy.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymuje? Przycisk „wstrzymuję się” i oczywiście także podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 85 senatorów, wszyscy głosowali za poprawką trzecią. **(Głosowanie nr 16)**

Poprawka czwarta zmierza do tego, aby obowiązek informowania o zmianach umów na uprawę tytoniu oraz przekazywania kopii tych dokumentów przez nowego posiadacza gospodarstwa rolnego, który nabył prawa i obowiązki wynikające z umowy kontraktacji lub umowy na uprawę tytoniu na skutek śmierci producenta z surowca tytoniowego lub przekazania przez producenta gospodarstwa w celu uzyskania renty strukturalnej, realizowany był w terminie innym niż przewidziany dla pozostałych producentów surowca tytoniowego i grup producentów tytoniu.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymuje? Analogicznie.

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 85 senatorów, wszyscy głosowali za.

(Głosowanie nr 17)

Zatem przyjęliśmy tę poprawkę.

Poprawka piąta była już przegłosowana łącznie z poprawką drugą.

Poprawka szósta dodaje przepis przejściowy, na mocy którego pierwsi przetwórcy mają trzydzieści dni na dostosowanie swojej działalności do nowych zasad przechowywania surowca tytoniowego i surowca tytoniowego po pierwszym przetworzeniu.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję. Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 84 senatorów, wszyscy głosowali za.

(Głosowanie nr 18)

Tak więc poprawka została przyjęta.

Przystępujemy w tym momencie do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego w całości ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z senatorów jest za przyjęciem uchwały?

Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Analogicznie.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 85 senatorów, 84 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 19)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego.

Powracamy do rozpatrywania punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej i niektórych innych ustaw.

Debata została zakończona i możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przypominam, że Komisja Rolnictwa i Ochrony Środowiska przedstawiła projekt uchwały, w któ-

rym wnosi o wprowadzenie poprawek do ustawy, druk senacki nr 272A.

Zgodnie z Regulaminem Senatu za chwilę przeprowadzimy kolejne głosowania nad poprawkami, a następnie nad podjęciem uchwały w całości, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Przystępujemy do głosowania nad poprawkami.

Poprawka pierwsza zmierza do zachowania konsekwencji w ramach uregulowań ustawy, wskazując jednoznacznie, że uzupełnienie notyfikacji dokonuje się za pośrednictwem Stałego Przedstawicielstwa Rzeczypospolitej Polskiej przy Unii Europejskiej w Brukseli.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Analogicznie.

Proszę o podanie wyników.

Obecnych 85 senatorów, wszyscy głosowali za.

(Głosowanie nr 20)

Poprawka została przyjęta.

Poprawki drugą i czwartą przegłosujemy łącznie. Zmierzają one do jednoznacznego wskazania, że beneficjent pomocy zobowiązany jest do przedstawienia prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a w zakresie pomocy publicznej w rolnictwie lub rybołówstwie ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa, w wyznaczonym terminie informacji niezbędnych do opracowania odpowiedzi na zapytania Komisji, wyjaśnień, uwag lub stanowisk.

Przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 85 senatorów, wszyscy głosowali za.

(Głosowanie nr 21)

Poprawka trzecia uwzględnia, że Rada Ministrów, od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej, zobowiązana będzie przedstawić Sejmowi dwa sprawozdania zawierające wyniki monitorowania pomocy publicznej: jedno w oparciu o sprawozdanie prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, drugie zaś w oparciu o sprawozdanie ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za? Proszę o przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Analogicznie.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 85 senatorów, wszyscy głosowali za.

(Głosowanie nr 22)

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Zatem poprawka trzecia została przyjęta.

Poprawka piąta – ponieważ czwarta została już przegłosowana – ma na celu uwzględnienie zmian, które będą dokonane w ustawie nowelizowanej przez ustawę z dnia 22 września 2006 r. o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorstw.

Przycisk obecności.

Kto z państwa jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto przeciw? Analogicznie.

Kto się wstrzymuje? Analogicznie.

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyniku głosowania.

Obecnych 86 senatorów, wszyscy głosowali za tą poprawką. **(Głosowanie nr 23)**

W tym momencie możemy przystąpić do głosowania nad całością projektu uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej i niektórych innych ustaw w całości ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem uchwały? Przycisk „za” i podniesie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 86 senatorów, 84 głosowało za, 2 nie wzięło udziału w głosowaniu. **(Głosowanie nr 24)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej i niektórych innych ustaw.

Zakończyliśmy, Wysoki Senacie, rozpatrywanie punktu siódmego.

Powracamy do rozpatrywania punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.

Przypominam, że debata została zakończona i możemy przystąpić do głosowania.

Przystępujemy do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przypominam, że Komisja Gospodarki Narodowej, Komisja Spraw Zagranicznych oraz Komisja Praw Człowieka i Praworządności przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek; druki senackie nr 280A, 280B i 280C.

Przystępujemy zatem do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem uchwały.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem projektu uchwały? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 86 senatorów, wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 25)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.

Powracamy do rozpatrywania punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o współpracy w zwalczaniu przestępczości, ochronie porządku publicznego oraz o współpracy na terenach przygranicznych, podpisanej w Warszawie dnia 21 czerwca 2006 r.

Debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i możemy przystąpić do głosowania.

Przystępujemy do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przypominam, że Komisja Spraw Zagranicznych oraz Komisja Praw Człowieka i Praworządności przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek; druki nr 274A i 274B.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem uchwały.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem projektu? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 86 senatorów, wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 26)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o współpracy w zwalczaniu przestępczości, ochronie porządku publicznego oraz o współpracy na terenach przygranicznych, podpisanej w Warszawie dnia 21 czerwca 2006 r.

Wysoka Izbo, **powracamy do rozpatrywania punktu dziesiątego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Poprawki

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjętej w Wiedniu dnia 8 lipca 2005 r.

Debata została zakończona i możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przystępujemy do głosowania.

Przypominam, że Komisja Rolnictwa i Ochrony Środowiska oraz Komisja Spraw Zagranicznych przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek; druki senackie nr 275A i 275B.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem projektu uchwały? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 86 senatorów, 86 głosowało za. (**Głosowanie nr 27**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Poprawki do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjętej w Wiedniu dnia 8 lipca 2005 r.

Powracamy do rozpatrywania punktu jedynastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji tekstu jednolitego zmienionego Statutu Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, przyjętego w Hadze dnia 30 czerwca 2005 r.

Debata została przeprowadzona i możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przypominam, że Komisja Spraw Zagranicznych przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosila o przyjęcie tej ustawy bez poprawek; druk senacki nr 276A.

Przystępujemy do głosowania nad projektem uchwały.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Obecnych 84 senatorów, 84 głosowało za. (**Głosowanie nr 28**)

Wobec tych wyników głosowania stwierdzam, iż Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji tekstu jednolitego zmienionego Statutu Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, przyjętego w Hadze dnia 30 czerwca 2005 r.

Wysoka Izbo, **powracamy do rozpatrywania punktu dwunastego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i możemy przystąpić do głosowania.

Komisja Rodziny i Polityki Społecznej przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosila o przyjęcie tej ustawy bez poprawek; druk senacki nr 291A.

Przystępujemy zatem do głosowania nad projektem uchwały.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem projektu? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Obecnych 83 senatorów, 83, a więc wszyscy, głosowali za. (**Głosowanie nr 29**)

Wobec tych wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Wysoka Izbo, informuję, że porządek obrad dwudziestego drugiego posiedzenia Senatu został niniejszym wyczerpany.

Przystępujemy do oświadczeń senatorów poza porządkiem obrad. Ale aby do nich przystąpić, ogłaszam trzydziestosekundową przerwę techniczną...

(Senator Sekretarz Roman Ludwiczuk: Jeszcze komunikat.)

A, przepraszam bardzo, jeszcze komunikat.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Sekretarz Roman Ludwiczuk:

Posiedzenie Komisji Ustawodawczej oraz Komisji...

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Głośniej, głośniej, Panie Senatorze.)

Posiedzenie Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Spraw Emigracji i Łączności z Polakami za Granicą poświęcone pierwszemu czytaniu projektu ustawy o opiece Senatu nad Polonią i Polakami za granicą, druk nr 255, odbędzie się w dniu dzisiejszym bezpośrednio po zakończeniu obrad w sali nr 176.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę państwa, to teraz trzydziestosekundowa przerwa techniczna dla Wysokiej Izby.

(Głos z sali: Kiedy następne posiedzenie?)

13, 14 grudnia jest następne posiedzenie Izby.

(Rozmowy na sali)

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Przystępujemy do oświadczeń senatorów poza porządkiem obrad.

Przypominam, że zgodnie z art. 49 ust. 2 Regulaminu Senatu oświadczenia nie mogą trwać dłużej niż pięć minut. Przedmiotem oświadczenia mogą być sprawy związane z wykonywaniem mandatu, przy czym nie może ono dotyczyć spraw będących przedmiotem porządku obrad bieżącego posiedzenia Senatu. Nad oświadczeniami nie przeprowadza się dyskusji.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Piotra Wacha.

Panie Senatorze, proszę bardzo.

Senator Piotr Wach:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Moje oświadczenie, które...

(Rozmowy na sali)

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Wysoki Se-nacie, proszę o stworzenie warunków, żeby pan senator Wach mógł wygłosić swoje oświadczenie.)

Moje oświadczenie, referowane na forum Izby, skierowane jest do ministra sprawiedliwości, pana Zbigniewa Ziobry. Oświadczenie to dotyczy aktualnej sytuacji w Służbie Więziennej, czego odbiciem...

(Rozmowy na sali)

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Proszę państwa – przepraszam bardzo, Panie Senatorze – proszę o przeprowadzanie rozmów prywatnych poza salą obrad Senatu.)

Oświadczenie to dotyczy aktualnej sytuacji w Służbie Więziennej. Odbiciem tej sytuacji jest obecny stan gotowości do podjęcia akcji protestacyjnej oraz oflagowanie budynków. Stan ten jest wywołany różnicą w traktowaniu służb mundurowych podległych Ministerstwu Sprawiedliwości – a więc Służby Więziennej – i służb mundurowych podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Projekt ustawy o ustanowieniu „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2009” przewiduje wiele działań modernizacyjnych w odniesieniu do tych służb mundurowych, między innymi podwyżki płac, które w okresie trzyletnim sięgać będą poziomu 50%. Służby więzienne podlegające Ministerstwu Sprawiedliwości nie mają analogicznej ustawy. Pojawia się więc bardzo wyraźna różnica między tymi rodzajami służb działającymi wewnątrz kraju.

Znajduje to również odbicie w projekcie ustawy budżetowej, która przewiduje na kolejny rok odpowiednie środki dla wymienionych służb podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji i dla Służby Więziennej. Zostało to dostrzeżone bardzo wcześniej przez funkcjonariuszy

i pracowników służb więziennych. Związek zawodowy, a dokładnie Niezależny Samorządny Związek Zawodowy Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa, znacznie wcześniej zwracał się do ministra sprawiedliwości, a także do innych czynników w państwie, żeby zwrócić uwagę na to bardzo zróżnicowane i niesprawiedliwe traktowanie. W tym okresie – był to mniej więcej lipiec tego roku – związek uzyskał od pani wiceminister Beaty Kempy zapewnienie, że jest to niezamierzone i że ta sytuacja zostanie skorygowana.

Po pewnym okresie w odpowiedzi na to bardzo zróżnicowane potraktowanie, dyskryminujące pracowników więziennictwa, została przedstawiona planowana nowelizacja ustawy o Służbie Więziennej. W projekcie tym proponuje się pewne podwyżki płac dla funkcjonariuszy i pracowników więziennictwa, ale kosztem ich uprawnień mieszkaniowych. Związek zawodowy funkcjonariuszy i pracowników więziennictwa, którego pełną nazwę przed chwilą podałem, dowodzi przekonująco, że jest to rozwiązanie zdecydowanie krzywdzące. Między innymi polega to na tym, że około 220 zł średniej podwyżki jest zrównoważone, a nawet, że tak powiem, przeważone likwidacją równoważnika za brak mieszkania, którego wysokość wynosi 250 zł miesięcznie. Związek wskazuje także na krzywdzące propozycje dotyczące pomocy finansowej w nabywaniu mieszkań – z grubsza polegają one na likwidacji pomocy bezzwrotnej.

Chciałbym zaznaczyć, że funkcjonariusze więziennictwa w głównej części są bardzo źle wynagradzani, ich pensje są rzędu 1200–1500 zł. Jednocześnie chcę powiedzieć, że w przeszłości bardzo lojalnie współpracowali z rządem i z resortem, który nimi zawiaduje, w sprawach rozwiązywania poprzednich problemów płacowych i pominięć, które ich dotknęły, takich jak: nagrody roczne w latach 2002–2004, nieopłacone godziny nadliczbowe, a także zwiększenie zakresu pracy w związku z wyraźnym zagęszczeniem i powiększeniem liczby osadzonych w aresztach i więzieniach.

Z moich informacji wynika, że służby więzienne i pracownicy więziennictwa są rozgorzyczeni i mają głębokie poczucie krzywdy w związku z tą sytuacją, czego wyrazem jest, między innymi, początek akcji protestacyjnej.

W związku z tym mam następujące pytania do ministra sprawiedliwości. Czy stan, który opisałem w zarysie, jest zamierzony i ma na celu wyraźne zróżnicowanie pod względem płac i sytuacji materialnej funkcjonariuszy więziennictwa w stosunku do innych służb mundurowych podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji, czy też jest wynikiem błędów lub jakiegoś niedopatrzania? Czy Ministerstwo Sprawiedliwości traktuje te służby jako mniej ważne i dlatego spotyka je takie traktowanie, które jest odbierane przez tych pracowników jako dyskry-

(senator P. Wach)

minujące? Czy – pytanie ostatnie – ministerstwo planuje skorygowanie ustawy o Służbie Więziennej tak, aby usunąć główne elementy dyskryminujące funkcjonariuszy służb więziennictwa pod względem wynagrodzeń i uprawnień socjalnych?

Ze swojej strony, kończąc to wystąpienie, chciałbym powiedzieć, że jestem przekonany, iż dobre traktowanie więźniów, jak również pracowników więziennictwa jest jednym z elementów świadczących o poziomie cywilizacyjnym państwa i opłaca się całemu społeczeństwu. Stanowisku temu dałem wyraz w czerwcu tego roku w swoim wystąpieniu w Zgromadzeniu Parlamentarnym Rady Europy, gdzie była rozpatrywana i została przyjęta odpowiednia rezolucja „Social reintegration of prisoners”, która zwraca uwagę szczególnie na kształcenie więźniów. W ramach tej debaty zwróciłem uwagę na to, że podstawowym elementem dobrej resocjalizacji, dobrej sytuacji w więziennictwie jest również względne zadowolenie i dobre wykształcenie pracowników więziennictwa. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę panią senator Ewę Tomaszewską o wygłoszenie oświadczenia.

Senator Ewa Tomaszewska:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W lipcu bieżącego roku opublikowany został raport w sprawie pozyskiwania do transplantacji narządów wewnętrznych od praktykujących Falun Gong w Chinach. Raport przygotowali Kandydycy: David Matas, prawnik, i David Kilgour, były parlamentarzysta i sekretarz stanu do spraw Azji i Pacyfiku. Tekst raportu pozwoliłam sobie skierować do państwa skrytek. Przekazuję go także panu marszałkowi.

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Dziękuję bardzo, Pani Senator...)

(Senator Piotr Andrzejewski: Teraz ja.)

Kilka miesięcy temu...

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Jeszcze chwila, Panie Senatorze.)

...w Warszawie odbyła się wystawa fotograficzna prezentująca między innymi pocięte w celach transplantacyjnych ciała Czeceńców, porwanych dla zysku ze sprzedaży organów. Uważam, że nie powinniśmy patrzeć spokojnie na tak drastyczne łamanie praw człowieka. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Teraz, zgodnie z obietnicą, wygłosi oświadczenie pan senator Piotr Łukasz Andrzejewski.

Senator Piotr Andrzejewski:

Dziękuję panu marszałkowi za spełnienie obietnicy.

Pierwsze oświadczenie wygłoszę w trybie art. 49 ust. 1 Regulaminu Senatu.

Pytanie do ministra spraw zagranicznych: jak wygląda nadzór placówek dyplomatycznych Polski we Włoszech nad prestiżem Polski w zakresie upamiętnienia czynu zbrojnego Polski i Polonii na terenie Włoch? Chodzi o cmentarze Monte Cassino, Bolonia, Ankona i inne. Zaniepokojenie budzi stan flagi narodowej, zaniedbanej, postrzępionej i brudnej, na cmentarzu żołnierzy polskich na Monte Cassino.

Na podstawie ust. 4 w art. 49 regulaminu proszę o skierowanie przez marszałka Senatu tego pytania do ministra spraw zagranicznych.

Drugie oświadczenie – do ministra sprawiedliwości.

Wnoszę o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w przedmiocie poprawności stosowania standardu rzetelnego postępowania przez wrocławską prokuraturę i prokuratora Roberta Mielczarka. Chodzi o stosowanie aresztu tymczasowego i poprawność czynności dotyczących postawienia zarzutu i aresztowania Jacka Karabana i Roberta Nowaka, prezesów poznańskiej firmy Bestcom, a także o kwestię dołożenia należytej staranności w zapewnieniu ochrony i przestrzegania standardów praw człowieka, zawartych w procedurze postępowania karnego.

Na podstawie ust. 4 w art. 49 Regulaminu Senatu wnoszę, żeby pan marszałek skierował to za pytanie i uzyskał od ministra sprawiedliwości odpowiedź w zakresie jego działań nadzorczych nad działaniem wrocławskiej prokuratury. Nadużycia w tym zakresie są sygnalizowane przez opinię społeczną. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Pani senator Janina Fetlińska. Proszę bardzo.

Senator Janina Fetlińska:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W całości popieram wystąpienie pana senatora Wacha, gdyż do mnie również wpłynęły informacje z Zakładu Karnego w Płocku, od przedstawicieli związku zawodowego pracowników więziennictwa. Ja również chciałabym znać odpowiedzi na pytania, które pan senator Wach skierował do pana ministra sprawiedliwości.

A moje oświadczenie kieruję do głównego lekarza weterynarii, pani doktor Ewy Lech.

Wyborcy z mojego rolniczego okręgu, okręgu płocko-ciechanowskiego, podczas spotkań w terenie podkreślają, że odczuwają potrzebę zorganizowania nocnej pomocy weterynaryjnej. Często

(senator J. Fetlińska)

występują sytuacje, że po godzinie 18.00 nie mają oni dostępu do lekarza weterynarii albo dostęp ten jest bardzo utrudniony, a u zwierząt często występują nagle problemy zdrowotne.

Zwracam się zatem w imieniu rolników i hodowców zwierząt z prośbą o rozpoznanie możliwości zorganizowania dostępnej pod względem organizacyjnym i finansowym nocnej pomocy weterynaryjnej. Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Informuję państwa senatorów, że protokół dwudziestego drugiego posiedzenia Senatu Rze-

czypospolitej Polskiej szóstej kadencji, zgodnie z art. 39 ust. 3 Regulaminu Senatu, zostanie udostępniony senatorom w terminie trzydziestu dni po posiedzeniu Senatu w Biurze Prac Senackich, pokój nr 255.

Informuję, że szesnaście oświadczeń zostało złożonych do protokołu*.

Niniejszym zamykam dwudzieste drugie posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej szóstej kadencji.

(Wicemarszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

Dziękuję państwu.

* Oświadczenia złożone do protokołu – w załączeniu.

(Koniec posiedzenia o godzinie 19 minut 32)

Wyniki głosowań

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1 M.J. Adamczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 F. Adamczyk	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 P.J. Alexandrowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 P.Ł. Andrzejewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
5 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
6 M. Augustyn	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 D.J. Bachalski	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
8 R.J. Bender
9 A. Bentkowski	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 P. Berent	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Bochenek
13 P.M. Boroń	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 B.M. Borusewicz	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 M. Budner	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
16 J.M. Chmielewski	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 J.M. Chróścikowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 R. Ciecierski	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
19 K.P. Cugowski
20 J. Fetlińska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 U.J. Gacek	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 J.P. Gałkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
23 A.M. Gołaś	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 J. Gowin
25 D.M. Górecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 R.J. Górecki	?	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
27 H. Górski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 A.S. Jaroch	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 S. Karczewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 A.J. Kawecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
31 S. Kogut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 B.J. Korfanty	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 W.J. Kraska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
34 J. Kubiak	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 A.M. Kurska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 K.J. Kutz
37 J.W. Lasecki	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
38 R.A. Legutko	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 T.S. Lewandowski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
40 B. Lisiecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 R.E. Ludwiczuk	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 A. Łuczycki	?	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 J.M. Łyczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 W. Łyczywek	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+
45 T. Maćkała
46 A. Massalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 M.S. Maziarz
48 A.T. Mazurkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 P. Michalak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
50 M. Miłek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+
51 T.W. Misiak	-	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 A.A. Motyczka
53 S.K. Niesiołowski	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	21	22	23	24	25	26	27	28	29
1 M.J. Adamczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 F. Adamczyk	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 P.J. Alexandrowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	.
4 P.Ł. Andrzejewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
5 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	+	+	+	+	+	+	+	+	+
6 M. Augustyn	+	+	+	+	+	+	+	.	.
7 D.J. Bachalski	+	+	+	#	+	+	+	.	.
8 R.J. Bender
9 A. Bentkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 P. Berent	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Bochenek
13 P.M. Boroń	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 B.M. Borusewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 M. Budner	+	+	+	+	+	+	+	+	+
16 J.M. Chmielewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 J.M. Chróścikowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 R. Ciecierski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
19 K.P. Cugowski
20 J. Fetlińska	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 U.J. Gacek	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 J.P. Gałkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
23 A.M. Gołaś	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 J. Gowin
25 D.M. Górecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 R.J. Górecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+
27 H. Górski	+	+	+	#	+	+	+	+	+
28 A.S. Jaroch	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 S. Karczewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 A.J. Kawecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+
31 S. Kogut	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 B.J. Korfanty	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 W.J. Kraska	+	+	+	+	+	+	+	+	+
34 J. Kubiak	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 A.M. Kurska	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 K.J. Kutz	.	.	+	+	+	+	+	+	+
37 J.W. Lasecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+
38 R.A. Legutko	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 T.S. Lewandowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
40 B. Lisiecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 R.E. Ludwiczuk	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 A. Łuczycki	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 J.M. Łyczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 W. Łyczywek	+	+	+	+	+	+	+	+	+
45 T. Maćkała
46 A. Massalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 M.S. Maziarz
48 A.T. Mazurkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 P. Michalak	+	+	+	+	+	+	+	+	+
50 M. Miłek	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 T.W. Misiak	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 A.A. Motyczka
53 S.K. Niesiołowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	21	22	23	24	25	26	27	28	29
54 M. Nykiel	+	+	+	+	+	+	+	+	+
55 M. Okła	+	+	+	+	+	+	+	+	+
56 W. Ortyl	+	+	+	+	+	+	+	+	+
57 A. Owczarek	+	+	+	+	+	+	+	+	+
58 M. Pańczyk-Pozdziej	+	+	+	+	+	+	+	+	+
59 A. Person	+	+	+	+	+	+	+	+	+
60 K.M. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+
61 S. Piotrowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+
62 M. Płażyński
63 L.P. Podkański	+	+	+	+	+	+	+	+	+
64 K.J. Putra
65 E. Rafalska	+	+	+	+	+	+	+	+	+
66 Z.W. Rau	+	+	+	+	+	+	+	+	+
67 M.D. Rocki	+	+	+	+	+	+	+	+	+
68 Z. Romaszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
69 J.J. Rudnicka	+	+	+	+	+	+	+	+	+
70 C. Rybka	+	+	+	+	+	+	+	+	+
71 C.W. Ryszka
72 S. Sadowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
73 J. Sauk	+	+	+	+	+	+	+	+	+
74 W. Sidorowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+
75 R.T. Sikorski
76 R.M. Smoktunowicz
77 J. Szafranec
78 Z.M. Szaleniec	+	+	+	+	+	+	+	+	+
79 J. Szmit	+	+	+	+	+	+	+	+	+
80 A. Szymański	+	+	+	+	+	+	+	+	+
81 J.M. Szymura	+	+	+	+	+	+	+	+	+
82 M. Szyszka	+	+	+	+	+	+	+	+	+
83 R.J. Ślusarz	+	+	+	+	+	+	+	+	+
84 E. Tomaszewska	+	+	+	+	+	+	+	+	+
85 Z.A. Trybuła	+	+	+	+	+	+	+	+	+
86 P. Wach	+	+	+	+	+	+	+	+	+
87 M. Waszkowiak	+	+	+	+	+	+	+	+	+
88 K. Wiatr	+	+	+	+	+	+	+	+	+
89 R.W. Wierzbicki	+	+	+	+	+	+	+	+	+
90 E. Więclawska-Sauk	+	+	+	+	+	+	+	+	+
91 M.S. Witczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+
92 E.K. Wittbrodt	+	+	+	+	+	+	+	+	+
93 J.W. Włosowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+
94 M.J. Wojtczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+
95 L. Zalewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
96 P.B. Zientarski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
97 M. Ziółkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
98 K.T. Złotowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
99 C.M. Żelichowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+
Obecnych	85	85	86	86	86	86	86	84	83
Za	85	85	86	84	86	86	86	84	83
Przeciw	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wstrzymało się	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Nie głosowało	0	0	0	2	0	0	0	0	0

Przemówienia i oświadczenia
senatorów
przekazane do protokołu,
niewygłoszone
podczas 22. posiedzenia Senatu

Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Koguta

Oświadczenie skierowane do ministra transportu Jerzego Polaczka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana z uprzejmą prośbą o pochylenie się nad sprawą uprawnień do ulg przejazdowych przysługujących byłym kolejarzom. Grupa osób zatrudnionych w PKP i korzystających ze świadczeń przedemerytalnych nie otrzymała po uzyskaniu emerytury wspomnianych wyżej uprawnień, w przeciwieństwie do tych kolegów, którzy na emeryturę przeszli bezpośrednio z pracy w firmie.

To rozróżnienie budzi poczucie krzywdy, tym bardziej że w wielu napływających do mnie listach cytowane są deklaracje przedstawicieli administracji kolejowej zapowiadające ujednoczenie zasad korzystania z ulgowych przejazdów, kierowane do poszkodowanych, lecz nierealizowane.

W mojej ocenie mamy tu do czynienia z naruszeniem zasady równego traktowania. Mam nadzieję, że Pan Minister podobnie oceni omówione wyżej okoliczności, szczególnie po zapoznaniu się z treścią kilku skarg, których kopie zostały Panu przesłane.

Będę zobowiązany, jeśli Pan Minister zechce mnie poinformować o działaniach podjętych w omawianej sprawie.

Stanisław Kogut

Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Koguta

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator RP zwracam się z prośbą o zbadanie sprawy umorzenia śledztwa dotyczącego obrażenia uczuć religijnych przez zniekształcenie wizerunku Matki Boskiej Częstochowskiej i Dzieciątka Jezus w miesięczniku „Machina” w lutym 2006 r. w Warszawie, to jest czyn z art. 196 k.k., na podstawie art. 17 § 2 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego, prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Warszawa Ochota, ul. Wiślicka 6, 02-114 Warszawa.

W załączeniu przekazuję kopię postanowienia o umorzeniu śledztwa przez Prokuraturę Rejonową Warszawa Ochota z dnia 5 października 2006 r., pismo nr 4 Ds. 440/06/V.*

Uprzejmie proszę o pozytywne ustosunkowanie się do mojej prośby.

Z wyrazami szacunku
Stanisław Kogut
senator RP

* Załącznik do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Ciecierskiego

Oświadczenie skierowane do wiceprezes Rady Ministrów, minister finansów Zyty Gilowskiej

Szanowna Pani Premier!

Proszę uprzejmie Panią Premier o polecenie dopracowania przepisów dotyczących interpretacji podatkowych w ustawie nowelizującej ordynację podatkową, tak by wyeliminować jej negatywne skutki, jakie odczują przedsiębiorcy po 1 lipca 2007 r., gdy przepisy interpretacyjne wejdą w życie.

Uzasadnienie.

Przyznaję, że ustawa zapewnia większą przejrzystość reguł wydawania interpretacji podatkowych. W szczególności wprowadza oczekiwane reguły podpisywania deklaracji. Nie jest jednak wolna od poważnych niedoróbek. Stan ten jest powodem nazwania przez profesora H. Dzwonkowskiego przepisów ustawy półproduktem legislacyjnym. Niewątpliwie pozytywne jest ujednoczenie interpretacji spowodowane wyznaczeniem ministra finansów na organ właściwy, zamiast dotychczasowych naczelników urzędów skarbowych. Pozytywnie należy też ocenić uproszczenie postępowania w zakresie zmiany interpretacji dokonywanej przez organ z urzędu i z uwzględnieniem orzeczeń sądów. Trybunału Konstytucyjnego i Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. W tym miejscu trzeba jednak zwrócić uwagę na wydawane przez ministra finansów interpretacje ogólne, które są poza kontrolą sądowo-administracyjną w odróżnieniu od interpretacji indywidualnych. Brak tej kontroli powoduje osłabienie pozycji przedsiębiorcy w stosunku do ministra.

W decyzji wymiarowej na wniosek podatnika, który zastosował się do interpretacji, organ podatkowy ma obowiązek wziąć pod uwagę treść interpretacji. W konsekwencji ma określić wysokość zwolnienia podatkowego, a gdy podatek zapłacono, wysokość nadpłaty. Pierwsza wątpliwość odnosi się do prawa uwzględnienia skutków interpretacji w zeznaniu podatkowym w ramach samowymiaru oraz tego, czy w decyzji o zwolnieniu określa się zobowiązanie po uwzględnieniu zwolnienia czy przed jego uwzględnieniem. Kolejna kwestia to przyjęcie, że gdy podatek nie został zapłacony, to w decyzji organ określa kwotę zwolnienia, a gdy go zapłacono, to nadpłatę. W ostatnim przypadku występuje sprzeczność, gdyż nadpłata może być przy tej konstrukcji jedynie konsekwencją zwolnienia z obowiązku zapłaty części podatku, a nie czymś alternatywnym do zwolnienia. Z ustawy wynika też, że istnieje możliwość wydania przez organy podatkowe decyzji wymiarowej wbrew interpretacji, do której podatnik się zastosował, a jednocześnie mają one na jego wniosek wydać kolejną decyzję, która określi zobowiązanie podatkowe i kwotę zwolnienia z podatku albo nadpłatę, gdy podatek zapłacono.

Wydaje się, że zasadą powinno być to, że interpretacja jest zgodna z prawem. W ustawie przyjęto zaś odwrotną logikę, czego konsekwencją jest wprowadzone zwolnienie podatkowe. Dodatkowo ograniczono się do niezgodności mającej wpływ na wysokość zobowiązania podatkowego, pomijając interpretacje dotyczące na przykład sposobu prowadzenia dokumentacji dla celów podatkowych, które nie przekładają się na wysokość tego zobowiązania. Interpretacja podatkowa w ustawie nie staje się elementem stosunku prawnopodatkowego, ale istnieje obok niego, to jest obok obowiązku i zobowiązania podatkowego. Jeżeli istnieje różnica między nimi, a obowiązek podatkowy jest surowszy, to na wniosek podatnika właściwy organ podatkowy wydaje decyzję, wskazując poza zobowiązaniem także „zwolnienie” wynikające z interpretacji albo nadpłatę.

W konstrukcji tej nie bierze się pod uwagę sytuacji, gdy np. interpretacja (błędna), do której zastosował się podatnik, nakłada na niego cięższe obowiązki niż wynikają z przepisów albo interpretacja (prawidłowa) odpowiada obowiązkowi wynikającym z norm prawa, zwłaszcza w kontekście, gdy to w decyzji określono błędnie zobowiązanie podatkowe. Nie wiadomo też, jak określić zależność między postępowaniem podatkowym a postępowaniem prowadzonym w związku z interpretacją.

W podejmowanych regulacjach powinniśmy dążyć do możliwie prostych rozwiązań, do prostej logiki. W tym duchu należałoby przyjąć, że indywidualna interpretacja podatkowa wyłącza możliwość (konieczność) interpretacji prawa w kolejnych postępowaniach dotyczących tego samego zdarzenia. Pozostałby więc tylko obowiązek porównania przewidywanego stanu faktycznego przyjętego do interpretacji ze stanem, jaki wystąpił w danym okresie rozliczeniowym. Jeśli są takie same, to podatnik w ramach samoobliczania w zeznaniu podatkowym (deklaracji) albo organ podatkowy w decyzji określającej lub ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego uwzględnia zasady określone w indywidualnej interpretacji. Tak więc ani podatnik, ani organ nie zastanawiają się, jaka norma prawna obowiązuje w tym zakresie, gdyż jest ona określona w interpretacji. W noweli takiej prostej logiki jednak brak.

Ustawa odnośnie do skutków interpretacji posługuje się bardzo zawiłym i niejasnym językiem (pojęciami), co widać też w chaotycznym łączeniu skutków interpretacji z ogólnymi zasadami prawa podatko-

wego i postępowania podatkowego. Zamiast określić, że interpretacja nie może szkodzić w przypadku błędnej interpretacji, powinny być na przykład zapisy o braku konieczności zapłaty podatku, odsetek czy braku odpowiedzialności karno-skarbowej. Niedoprecyzowanie pojęć spowoduje, niestety, różne wątpliwości.

Przepisy są zagmatwane i niekonsekwentne. Z ich analizy wynika, że istnieją różne okresy dla skutków interpretacji, odrębne dla zwolnienia i odrębne dla reszty. Jest to efekt nadmiernego doprecyzowania i regulowania wyjątków, zamiast zasad i ewentualnie wyjątków. Jednocześnie na przykład dodanie w przepisie o nieszkodzeniu dookreślenia, że dotyczy on okresu przed zmianą interpretacji lub doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądownoadministracyjnego, czyni ten przepis również zupełnie nieczytelny.

Nie wiadomo też, dlaczego za granicę skuteczności interpretacji przyjęto moment doręczenia organowi prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację. Trudno zgodzić się z czynieniem dla interpretacji wyjątku i łączyć skutki prawne z czynnością materialno-techniczną. Wadą jest także nieokreślenie w odrębnym przepisie momentu utraty skuteczności interpretacji. Nie wiadomo więc, czy podatnik ma czekać na to, że dostanie zmienioną interpretację, czy też zmiana przepisu sama unicestwi interpretację. Zupełnie niepotrzebnie posłużono się pojęciem „nieuwzględnienia interpretacji w sprawie podatkowej”, zamiast wprowadzić ogólną zasadę obowiązku uwzględniania interpretacji w rozstrzygnięciach organów. Dodatkowo, jeśli chodzi o podatników będących przedsiębiorcami, w związku z przyjęciem konstrukcji o zwolnieniu powstanie problem stosowania przepisów o pomocy publicznej.

Dopuszczono możliwość występowania o interpretację zarówno w odniesieniu do stanów faktycznych (przeszłych), jak i zdarzeń przyszłych. Tym samym dotychczasowa praktyka została usankcjonowana. Jednak rozgraniczenie to nie zostało wyraźnie uwzględnione w przepisach i jest przyczyną ich niespójności.

Podatnicy narażeni będą na różne wątpliwości. Przyjęto na przykład, że zmiana interpretacji jest skuteczna od kolejnych okresów rozliczeniowych. Wówczas interpretacja dotycząca przeszłych stanów faktycznych wyczerpała swoją moc w związku z przeszłą sytuacją, jej zmiana nie może więc spowodować żadnych konsekwencji podatkowych. Należałoby również rozważyć wprowadzenie generalnej zasady, że interpretacje dotyczące zdarzeń przyszłych „obowiązują” przez kolejne trzy bądź pięć lat następujących po miesiącu, w którym wydano interpretację. Biorąc pod uwagę liczbę wydawanych interpretacji, kilkadziesiąt tysięcy w skali roku, trudno wyobrazić sobie, jak wielki będzie za kilka lat aparat czuwający nad aktualizacją interpretacji, czy to z uwagi na zmianę linii orzeczniczej, czy to zmianę przepisów prawa.

Przyjęta ustawa zawiera poważne mankamenty, których nawet nie sposób tutaj w pełni opisać. Przyjęty mechanizm odnoszący się do skuteczności interpretacji jest zbyt skomplikowany, a przepisyawiłe i chaotyczne. Należałoby na przykład przyjąć najprostsze rozwiązanie, takie, że interpretacja, do której zastosował się podatnik, wiąże organy przy wydawaniu decyzji czy przy innych czynnościach, zaś nieuwzględnienie interpretacji powinno być podstawą do korekty deklaracji lub weryfikacji decyzji.

Konsekwentnie powinno się więc w przepisach określić, po pierwsze, wyłączenie wszelkiej odpowiedzialności podatnika w związku z zastosowaniem się do interpretacji, na wypadek gdy jest ona błędna, ze wskazaniem, czego wyłączenie tej odpowiedzialności ma dotyczyć, po drugie, zakres związania organów interpretacją, do której zastosował się podatnik, po trzecie, od kiedy należy uwzględnić interpretację i do kiedy interpretacja wywiera skutek, z uwzględnieniem podziału na interpretacje dotyczące przeszłości i przyszłości.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Ciecierski

Oświadczenie złożone przez senator Margaretę Budner

Oświadczenie skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Kazimierza Ujazdowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnich latach wskutek przekazania MENiS kompetencji w zakresie tworzenia specjalności artystycznych i nadawania w nich stopni naukowych, do czego nie było ono przygotowane, skutecznie zdewastowano niezły, choć niedostosowany do zasad transformacji ustrojowej i wymogów UE system opieki nad zabytkami i zagrożono dewastacją systemowi szkolnictwa konserwatorskiego.

Najpierw dam uwagi do ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z 23 lipca 2003 r. – DzU nr 162, poz. 1568.

Kolejne kadencje Sejmu nie uporządkowały sprawy najbardziej fundamentalnej – statusu prawnego własności zabytków ruchomych i nieruchomości administrowanych przez samorządy i instytucje państwowe pod nadzorem służb konserwatorskich, nie przesądzono zasad reprivatyzacji ani zwrotu właścicielom zabytków zagarniętych bezprawnie ani nie uregulowano warunków, na jakich gminy lub Skarb Państwa sprzedają je nowym właścicielom. Zasadne wydaje się mniemanie, że władze państwa nie orientują się nawet, jakiej części zbiorów publicznych i zabytków nieruchomości ów problem dotyczy i jakie ma to znaczenie dla prawidłowej opieki nad zabytkami.

Konsekwencją tego stanu rzeczy jest pozorna omnipotencja służb konserwatorskich, którą potrafiły one sobie zapewnić w ustawie o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z 23 lipca 2003 r. – DzU nr 162, poz. 1568. Jest to omnipotencja pozorna, bo pieniędzy na ochronę zabytków mają one niewiele, możliwości sądowej egzekucji przepisów jeszcze mniejsze i w sposób widoczny usiłują wszystkie koszty przerzucić na użytkowników zabytków, niekiedy z naruszeniem konstytucji. Teoretycznie bez zgody konserwatora wojewódzkiego właściciel zabytku nie może prowadzić w nim żadnych prac budowlanych ani konserwatorskich, jednak ustawa nie określa obowiązków nabywcy obiektu zabytkowego od państwa czy samorządu. W rezultacie widzi się dość sporo zabytków sprzedanych za symboliczne sumy nabywcom prywatnym, które to zabytki nadal latami niszczeją, bo kupione zostały jedynie w celach spekulacyjnych, i są niedostępne dla nauki i turystów. Gdyby pieniądze wpłacone przez nabywców traktowane były jako wadium, a akt własności nadawany był dopiero po wykonaniu podstawowych zabezpieczeń konserwatorskich określonych w umowie, to proces przekazywania zabytków w ręce prywatne byłby zdrowszy, gdyż niewywiązanie się z umowy skutkowałoby przepadkiem zabytku i wadium – w całości lub części, według umowy wstępnej.

Właścicielowi obiektu zabytkowego można nakazać jego zbadanie na własny koszt i nieodpłatne udostępnienie wyników badań administracji konserwatorskiej. Jeśli działka budowlana leży na terenie potencjalnie archeologicznym, to właściciel przed przystąpieniem do budowy na własny koszt ma opłacić przymusowe badania archeologiczne, przy czym teren badań określa jedynie urząd konserwatorski, który w dodatku nie jest związany żadnym terminem realizacji badań ani żadną stałą stawką. Koszty takich badań, nigdzie w ustawie nielimitowanych, mogą przekroczyć wartość zabytkowego obiektu lub działki i z tego powodu rezygnowano dotąd z przeprowadzania badań przy mniej cennych obiektach – wszystko to jest w rozdziale 3 ustawy. Ale co to ma wspólnego z gwarantowanym w konstytucji prawem własności, z prawem autorskim, z zasadami ustanawiania danin tylko na mocy ustaw? W dodatku takie rozwiązanie prawne skutecznie zniszczy wszelką obywatelską inicjatywę w zakresie zgłaszania przypadkowych, czasem niesłychanie cennych znalezisk, gdyż pociągać to będzie za sobą nie tylko czasowe wyłączenie terenu lub obiektu z użytkowania i pożytków własnych, ale także niemożliwe do przewidzenia koszty.

Do tej grupy przepisów zaliczyć należy również zakaz wywozu z kraju obiektów zabytkowych. Ale kto i jak ma egzekwować ten przepis, skoro na większości granic nie ma już służb celnych i nie mają one takiego obowiązku?

Zgodnie z ustawą o zabytkach prace konserwatorskie wykonywane za pieniądze państwowe poddane zostały procedurze przetargowej (ustawa – Prawo o zamówieniach publicznych z 2004 r., DzU nr 19, poz. 177). Procedura ta wymaga, aby ktoś ustalał program prac, a ktoś inny był jego wykonawcą. Jak się to ma do praw autorskich konserwatorów? Przecież w ostatnich latach większości „odkryć” dokonano w trakcie prac konserwatorskich, a to znaczy, że tak ustalone programy są właściwie tylko roboczym przewidywaniem. Program konserwatorski obejmuje w pewnej mierze aranżację zabytku w jego nowych funkcjach oraz nowym otoczeniu i jest to projekt jak najbardziej autorski. Lata funkcjonowania tej procedury dowiodły jej wybitnej szkodliwości właśnie w odniesieniu do prac przy zabytkach. Obok powszechnie znanej patologii w postaci ustawiania przetargów występuje tu cała gama niesłychanie szkodliwych dla zabytków i nauki praktyk wynikających z faktu, że przy powszechnym niedostatku pieniędzy z reguły wy-

grywają oferty najtańsze. Konserwator przedstawiający taką ofertę – a także urząd – usiłuje następnie wyjść na swoje, redukując niezbędne badania, dokumentację, czas poświęcony pracochłonnym zabiegom technicznym, np. przy oczyszczaniu obiektu, jego strukturalnemu wzmocnieniu, zdjęciu przemalowań itp. W rezultacie zbyt dużo jest konserwacji fasadowych, które w dłuższej perspektywie są dla obiektów szkodliwe. Często szkoda jest nieodwracalna, a przy komisyjnym odbiorze trudna do stwierdzenia, gdyż wymaga to nowych, kosztownych badań dowodowych i wniesienia opłat za proces cywilny.

Nadużycia popełniają też służby konserwatorskie, które często nie respektują praw autorskich konserwatorów. Znany jest proceder, zwłaszcza w przypadku większych, rozpisanych na lata prac, zmniejszenia wyceny honorariów w stosunku do sum ustalonych wstępnie za kolejne etapy, a nawet zmiany konserwatora po wykonaniu przez niego najbardziej materiało- i czasochłonnych prac technicznych. Postulat zastąpienia przetargu merytorycznym konkursem ofert i procesem negocjacji, przy przyznaniu głosu decydującego rzeczoznawcom z danej dziedziny konserwacji, oraz płynne wieloletnie finansowanie większych zadań konserwatorskich bez reżimu roku kalendarzowego umożliwi istotną poprawę jakości prac konserwatorskich. Konserwator papieru nie powinien konserwować kamienia, a konserwator tkantyny – rzeźby polichromowanej, a tym bardziej być rzeczoznawcą, np. sądowym, nie w swojej specjalności. W ustawie o zabytkach jako jedyne kryterium dopuszczenia do wykonywania zawodu ustalono uzyskanie stopnia magistra i odbycie rocznego stażu. Wydaje się, że na poziomie specjalizacji podobne różnice kompetencji zachodzą także między historykami sztuki, którzy z kolei nie orientują się w narzędziach i metodach badania materialnej struktury dzieła i nie potrafią interpretować wyników tych badań.

Kwestia ta nabiera tym większej doniosłości, że nasila się obrót zabytkami, a sprawy z tym związane powierzono sądom cywilnym, kompletnie nieprzygotowanym, które nie sięgają po pomoc właściwych rzeczoznawców. Rozwiązaniem mogłaby być izba rzeczoznawców konserwatorskich, w zakresie konserwacji oparta na kadrach trzech wydziałów konserwatorskich szkół wyższych (Toruń, Warszawa, Kraków) i pracowniach konserwatorskich muzeów narodowych. Podobną zasadę organizacyjną można by przyjąć w stosunku do reprezentacji w gronie rzeczoznawców: historyków sztuki, architektów i archeologów. W pewnej mierze zapewniłoby to pokrycie kraju siecią kwalifikowanych rzeczoznawców, instytucjonalnie niezależnych od biurokracji lokalnej, którzy dzięki orzekaniu w konkursach na prace konserwatorskie i w komisjach odbioru oraz sądach promowałyby dobrą, nowoczesną praktykę konserwatorską. Praktyka powoływania rzeczoznawców MKiS nie jest instruktywna dla sądów, a powinna być obligatoryjna.

Teraz przejdę do MENiS i jego administracji specjalnościami artystycznymi oraz tytułami naukowymi.

Chodzi o sprawę ujednoczenia tytułów naukowych i stopni. Nadano prawo doktoryzowania i habilitowania tylko tym pracownikom naukowym, którzy swe przewody habilitacyjne przeprowadzili pod rządami nowej ustawy o stopniach naukowych, natomiast ci, którzy ich habilitowali, jako niehabilitowani, a z równoważnym II stopniem kwalifikacyjnym, prawa te utracili w zakresie nadawania stopni w dziedzinie nauki. Warto tu dodać, że cała ta grupa profesorów nie mogła uzyskać habilitacji w zakresie swej specjalności, a tylko kwalifikacje I i II stopnia, zgodnie z poprzednią ustawą. Przepis o równoważności przewodu kwalifikacyjnego II stopnia z habilitacją nie okazał się tu wystarczający, bo przy wymogach stawianych gremiom zdolnym do nadawania tytułów doktora i doktora habilitowanego nauk wymieniono tylko doktorów habilitowanych nauk. Przy samym końcu kadencji poprawiono co prawda te przepisy o tyle, że samodzielnych pracowników naukowych z kwalifikacjami II stopnia zrównano w prawach z doktorami habilitowanymi w zakresie nadawania tytułów, ale tytułów tych nie ujednoczono.

Ustawa ryczałtem przyznała tytuł doktora i doktora habilitowanego nauk tym wszystkim, którzy pod rządami nowej ustawy, lecz na starych zasadach, przewidzianych dla postępowań o uzyskanie kwalifikacji I i II stopnia w sztuce, uzyskali doktorat i habilitację (por. art. 51 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym, DzU nr 65, poz. 595). Prawo do tych tytułów nie uzyskali jednak ci, którzy swe stopnie kwalifikacyjne uzyskali wcześniej, na identycznych zasadach. Przepis ten, jako przykład nierównoprawnego traktowania, może być zaskarżony do Trybunału Konstytucyjnego. Jest to tym bardziej przykre, że chodzi tu o pokolenie uczonych, które polską konserwację zabytków wprowadziło do czołówki światowej właśnie pod względem naukowym. Wydaje się, że twórcy ustawy o stopniach naukowych nie pojęli dwoistej natury konserwacji, która z jednej strony jest sztuką, rzeźbą, malarstwem, grafiką itp., w zależności od dziedziny, a z drugiej strony – nauką wykorzystującą badawcze metody historii sztuki, chemii, biologii, fizyki i wielu nauk technicznych. Rozwój nauk na pograniczach sztuki jest zjawiskiem powszechnym i odchodzenie od sztywnych podziałów staje się koniecznością.

Podobne problemy powstały, o ile mi wiadomo, również w wyższym szkolnictwie muzycznym, na styku teorii muzyki i muzykologii oraz elektroakustyki i reżyserii dźwięku. Ministerstwo Nauki usiłowało upchnąć dziedziny artystyczne w gotowe schematy, nie zadbawszy nawet o to, aby w gremiach doradczych dziedziny te były należycie reprezentowane.

Prezentowany gdzieś pogląd, jakoby kierowano się tu zasadą niedziałania prawa wstecz, jest absurdalny, bo właśnie w ustawie regułę tę złamano, nadając przy okazji habilitacji tytuł doktora tym, którzy pod rządami poprzedniej ustawy uzyskali kwalifikacje I stopnia. Prawdopodobnie zrobiono to ze

względów czysto językowych, bo w języku polskim przymiotnik „habilitowany” występuje wyłącznie z rzeczownikiem „doktor”, co wynika ze starych procedur uniwersyteckich.

Jeszcze kwestia uregulowania sytuacji zbiorów znajdujących się w muzeach polskich, a zabranych bezprawnie prywatnym właścicielom.

Pomijanie tej sprawy w dotychczas uchwalanych ustawach wynikało z kunktatorstwa kolejnych sejmów. Muzea polskie mają spore zbiory zabrane bezprawnie prywatnym właścicielom – było to działanie niepoparte żadnym dekretem ani ustawą. Pozbawienie muzeów tych zbiorów poprzez wyroki sądowe może doprowadzić wiele z nich do likwidacji. Ani muzea, ani prawowici właściciele nie mają odpowiednich pieniędzy na koszty procesów i odpowiedniej pomocy prawnej. Dla dobra samych zabytków i dobra społecznego najkorzystniejsze byłyby postępowania układowe zmierzające do zachowania zabytków w instytucjach publicznych albo wykup tych zabytków.

Czy ministerstwo kultury orientuje się w skali zjawiska, zna sumę potrzebną na ewentualny wykup z rąk prywatnych tych zbiorów? Jak zamierza rozwiązać te sprawy? Pozostawienie dyrektorów placówek muzealnych sam na sam z tymi problemami czyni ich mimowolnymi paserami państwowego złodzieja, którego prawnym sukcesorem jest Rzeczpospolita Polska.

Z poważaniem
senator RP
Margareta Budner

Oświadczenie złożone przez senatora Bogdana Lisieckiego

Oświadczenie skierowane do ministra transportu Jerzego Polaczka

Szanowny Panie Ministrze!

Wielu niezależnych ekspertów i kontrolerzy Najwyższej Izby Kontroli negatywnie oceniają pod względem rzetelności, gospodarności, celowości oraz legalności zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa w działaniach doprowadzających do podpisania przez ministra właściwego do spraw transportu oraz generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad aneksu nr 6 i załącznika nr 6 do aneksu nr 5 do umów na budowę i eksploatację autostrad A2 i A4 ze spółkami Autostrada Wielkopolska SA (AW SA) i Stalexport Autostrada Małopolska SA (SAM SA).

Ich podpisanie w październiku 2005 r. pogłębiło i utrwaliło istniejące już, niekorzystne dla interesu publicznego, relacje określone w umowach koncesyjnych między Skarbem Państwa a koncesjonariuszami. Postanowienia wymienionego aneksu i załącznika spowodowały bowiem poważne zagrożenie dla zbilansowania Krajowego Funduszu Drogowego (KFD), ograniczyły możliwości finansowania rozwoju i utrzymania infrastruktury drogowej z tego funduszu, a także bez uzasadnienia zminimalizowały ryzyko gospodarcze koncesjonariuszy związane z budową i eksploatacją autostrad, przenosząc je w znacznym stopniu na Skarb Państwa.

Wysokość zobowiązań Skarbu Państwa związanych z realizacją postanowień aneksu i załącznika wyliczona została na kwotę około 22 milionów zł. Jednocześnie NIK negatywnie ocenia rekomendowanie przez ministra przepisów prawnych, zawartych następnie w ustawie o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz ustawy o transporcie drogowym, na podstawie których podpisano ze spółkami eksploatującymi autostrady wspomniane aneks i załącznik.

Nierzetelnie bowiem zweryfikowano ekonomiczno-społeczne skutki wprowadzenia tych przepisów, nadmiernie obciążając KFD z tytułu wypłat rekompensat na rzecz koncesjonariuszy. W efekcie jedynymi beneficjentami wprowadzonych rozwiązań stali się koncesjonariusze zarządzający odcinkami autostrad A2 i A4, jak również przewoźnicy drogowi korzystający z bezpłatnych przejazdów po płatnych odcinkach autostrad.

Minister infrastruktury wraz z generalnym dyrektorem DKiA niewłaściwie zabezpieczyli interesy Skarbu Państwa w aneksie nr 6 i załączniku nr 6 do aneksu nr 5 do umów na budowę i eksploatację autostrady A2 i A4. Działania w zakresie podpisania wymienionych dokumentów prowadzone były niecelowo, niegospodarnie, nierzetelnie oraz z naruszeniem przepisów prawa. Postanowienia zawarte w tych dokumentach doprowadziły do sytuacji, w której rezygnacja bądź zmiany wprowadzane przez władze państwowe w zasadach rekompensowania bezpłatnych przejazdów autostradami płatnymi pojazdów samochodowych o masie powyżej 3,5 t mogą stanowić podstawę do wypłacenia przez Skarb Państwa koncesjonariuszom bardzo wysokich odszkodowań.

Tym samym działania administracji rządowej związane z projektowaniem przepisów w obszarze drogownictwa uzależnione zostały od woli i interesu AW SA i SAM SA. Dopuszczono bowiem do zapisów umów stanowiących, że zmiana przepisów prawa, która dotychczas wymagała podjęcia negocjacji między Skarbem Państwa a koncesjonariuszami, obecnie jest bezpośrednią podstawą do wystąpienia przez koncesjonariuszy o odszkodowanie.

Postanowienia te w powiązaniu z obowiązywaniem zasady wypłat rekompensat przez cały okres realizacji umów koncesyjnych doprowadziły do powstania zobowiązań po stronie Skarbu Państwa w całym okresie obowiązywania koncesji, to jest odpowiednio w przypadku autostrady A2 do 2037 r., zaś w przypadku autostrady A4 do 2027 r. Zobowiązania te szacowane są na około 22 miliardy zł. Źródłem wypłat zaś są środki KFD, bowiem jego podstawowym celem jest finansowanie budowy i utrzymania dróg.

Towarzyszyły temu działania doprowadzające do podpisania przez ministra infrastruktury aneksu nr 6 do umowy z Autostradą Wielkopolską SA na budowę i eksploatację autostrady A2 w wersji mniej korzystnej dla Skarbu Państwa niż wynegocjowana przez zespół złożony z firm doradczych i przedstawicieli GDDKiA. Było to, w ocenie NIK, niegospodarne, nierzetelne i niecelowe. Postanowienia wynegocjowanego projektu zapewniały bowiem, iż ryzyko natężenia ruchu na autostradzie, a zatem ryzyko uzyskania przychodów i wygenerowania stopy zwrotu na kapitale, pozostanie po stronie koncesjonariusza. Według podpisanej wersji aneksu w przypadku osiągnięcia przez koncesjonariusza niższej niż zakładana stopy zwrotu z kapitału stawka refundacji za przejazd pojazdów samochodowych zwolnionych z tak zwanego myta ma wzrastać tak, aby koncesjonariusz mógł zrealizować założony zwrot z kapitału. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli wprowadzenie takich postanowień do umowy stanowi zagrożenie dla Skarbu Państwa

związane ze zbyt daleko posuniętymi obciążeniami KFD i może też oznaczać nadmierną pomoc dla koncesjonariusza przy budowie i eksploatacji autostrady A2.

Minister infrastruktury nie uzgodnił z ministrem finansów treści postanowień załącznika nr 6 do aneksu nr 5 do umowy z SAM SA, tym samym nie wypełnił postanowień o autostradach płatnych oraz o KFD.

Niekorzystną pozycję Skarbu Państwa ukształtowaną postanowieniami aneksu nr 6 i załącznika nr 6 do aneksu nr 5 pogłębiło niegospodarne, niecelowe i nierzetelne działanie generalnego dyrektora DKiA polegające na dopuszczeniu do wzrostu stawek opłat za przejazdy autostradą, w przypadku opłat za przejazd A2 o 100%. Nastąpiło to bowiem przed 1 września 2005 r., czyli przed wejściem w życie ustawy wprowadzającej zasadę zwracania koncesjonariuszom utraconych przychodów z tytułu niepobranego myta od samochodów o masie powyżej 3,5 t, i dotyczyło tych kategorii samochodów, za których przejazdy koncesjonariusze od 1 września 2005 r. nie pobierają opłat, a otrzymują od Skarbu Państwa zwrot ze środków KFD.

Nierzetelnym działaniem ministra infrastruktury i generalnego dyrektora DKiA było również niewystarczające zabezpieczenie umów koncesyjnych przed możliwością dokonywania ewentualnych niekontrolowanych zmian na poszczególnych stronach tych dokumentów. NIK stwierdziła, że dokumentacja stanowiąca oryginały umów była niekompletna.

Istotny wpływ na powstanie tych nieprawidłowości miało przyjęcie przez ministra infrastruktury niekorzystnego dla Skarbu Państwa rozwiązania problemu podwójności opłat za dostęp do infrastruktury drogowej poprzez zniesienie myta od samochodów o masie powyżej 3,5 t i wypłacanie koncesjonariuszom rekompensat za utracone z tego tytułu przychody. Wybór takiego rozwiązania nie został poprzedzony rzetelnym zbadaniem jego skutków prawnych i ekonomiczno-społecznych. Brakowało przy tym docelowej koncepcji jednolitego poboru opłat za korzystanie z sieci drogowej, zgodnej z przepisami UE. Mimo to minister infrastruktury rekomendował powyższe rozwiązanie w projekcie ustawy dostosowującej polskie przepisy do prawa UE.

Negatywnie ocenia się przy tym fakt, iż mimo uchwalenia wymienionej ustawy nie znowelizowano rozporządzenia ministra do spraw transportu w sprawie uiszczania opłat za przejazd po drogach krajowych, zwanych opłatami winietowymi. Może to być przyczyną wszczęcia przez Komisję Europejską postępowania przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej w trybie art. 226 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Jednocześnie niedostosowanie wysokości opłat winietowych do stawek opłat zwracanych koncesjonariuszom spowodowało niewykorzystanie możliwości osiągnięcia wyższych wpływów do KFD. Zagroza to zbilansowaniu środków KFD z wydatkami ponoszonymi na rekompensowanie koncesjonariuszom utraconych przychodów z tytułu niepobierania myta od samochodów o masie powyżej 3,5 t.

Przyczyną niewłaściwego zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa w aneksie nr 6 i załączniku nr 6 do aneksu nr 5 było też niedochowanie przez ministra infrastruktury należytej staranności w nadzorze nad negocjowaniem. Prowadzenie negocjacji z koncesjonariuszami pozostawiono wyłącznie w gestii GDDKiA oraz zatrudnianych przez nią doradców, minister nie zasięgał opinii właściwych służb Ministerstwa Infrastruktury mimo skomplikowanych uwarunkowań prawnych, dużego tempa negocjacji i niezbadania przez doradców pełnej dokumentacji prawnej dotyczącej kolejnych zmian umów koncesyjnych.

W skutek podpisania aneksu nr 6 i załącznika nr 6 do aneksu nr 5, a także wprowadzenia przepisów o zwracaniu koncesjonariuszom utraconych przychodów za niepobrane myto oraz zasad i wysokości tych zwrotów, jak również nieprawidłowości w określaniu poziomu stawek opłat winietowych i myta 86% środków uzyskiwanych przez KFD z opłat winietowych pochłonęły kwoty zwracane koncesjonariuszom. Nastąpiło więc zachwianie proporcji pomiędzy wypłatami na rzecz koncesjonariuszy, a środkami finansowymi KFD przeznaczonymi na inwestycje i utrzymanie dróg krajowych, jako że długość odcinków koncesjonowanych autostrad, za które pobierane były opłaty, stanowiła zaledwie około 1,1%. Takie rozwiązanie spowodowało też taką sytuację, że oddanie kolejnego odcinka płatnych autostrad, którego operatorem byłby podmiot prywatny, praktycznie czyni KFD niewypłacalnym.

Na zmniejszenie środków KFD możliwych do przeznaczenia na rozbudowę i utrzymanie dróg negatywnie wpłynął również nierzetelny i niecelowy nadzór generalnego dyrektora DKiA nad prawidłową realizacją wpływów z opłat winietowych oraz nieprzeprowadzanie analiz funkcjonowania systemu poboru tych opłat i niepodejmowanie działań mających na celu usprawnienie jego funkcjonowania. Negatywnie oddziaływał też nieskuteczny system kontroli prawidłowości uiszczania przez kierowców opłat drogowych, sprzedaży i wypełniania kart opłat oraz uzyskiwania możliwości bezpłatnych przejazdów autostradami za okazaniem wykupionej opłaty winietowej. NIK ocenia, iż jedną z istotnych przyczyn tych nieprawidłowości były opóźnienia w dostosowaniu struktury organizacyjnej GDDKiA do powierzonych jej zadań.

W wyniku tych działań ministra infrastruktury i generalnego dyrektora DKiA koncesjonariusze i przewoźnicy drogowi stali się jedynymi beneficjentami zmian ustaw dostosowujących polskie prawo do prze-

pisów UE oraz zawartych na ich podstawie aneksu nr 6 i załącznika nr 6 do aneksu nr 5. Koncesjonariusze uzyskali bowiem stały dopływ środków finansowych w całym okresie trwania umów koncesyjnych – średnio rocznie 650 milionów zł dla operatora A2 i 55 milionów zł dla operatora A4 – zaś przewoźnicy dopłatę do przewozów prowadzonych na płatnych odcinkach autostrad. Skarb państwa stał się więc istotnym źródłem finansowania prywatnych podmiotów gospodarczych.

W związku z tym interpeluję do Pana Ministra:

Czy Minister podejmuje działania zmierzające do uniezależnienia przygotowanych przez administrację rządową rozwiązań prawnych w sprawie budowy i utrzymania autostrad od stanowiska koncesjonariuszy, poprzez przeprowadzenie szczegółowej, wielowariantowej analizy możliwości rozwiązania umów z koncesjonariuszami bądź renegocjacje umów koncesyjnych zmierzające do zrównoważenia pozycji Skarbu Państwa i koncesjonariuszy?

Czy w najbliższym czasie kierowany przez Pana Ministra resort przystąpi do prac pozwalających stworzyć jednolity i elastyczny system poboru opłat za korzystanie z sieci drogowej, zgodny z założeniami przepisów UE?

Jakie działania podejmie Minister w celu zapewnienia w ministerstwie rzetelnego, profesjonalnego i bieżącego nadzoru nad budową i eksploatacją autostrad, w tym nad realizacją umów z koncesjonariuszami, między innymi poprzez skuteczny nadzór nad generalnym dyrektorem dróg krajowych i autostrad?

Kiedy zostanie wydane rozporządzenie dostosowujące polskie przepisy w zakresie stawek opłat winietowych do wymogów dyrektywy nr 1999/62/WE z 17 czerwca 1999 r. w sprawie pobierania opłaty za używanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe?

Bogdan Lisiecki

Oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Raua

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra spraw wewnętrznych i administracji Ludwika Dorna

Wprowadzanie kwalifikowanego podpisu elektronicznego napotyka w dalszym ciągu na przeszkody, które, jak dotychczas, skutecznie uniemożliwiają jego rzeczywiste upowszechnienie. Przeszkody te mają różne przyczyny i różny jest ich charakter. Do najważniejszych jednak z pewnością należą błędy popełnione przez ustawodawcę w przyjętych rozwiązaniach prawnych. Dotyczy to zarówno samej ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym, jak i przepisów wykonawczych do niej.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 sierpnia 2002 r. w sprawie określenia warunków technicznych i organizacyjnych dla kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne dopuszcza trzy różne formaty podpisu elektronicznego. Są to: format CMS, format oparty o XML oraz format PKCS7. Wymienione formaty nie są ze sobą kompatybilne – każdy z nich ma inną strukturę i jest inaczej kodowany. Oznacza to, iż podpis elektroniczny złożony w jednym formacie nie jest możliwy do odczytania przez oprogramowanie obsługujące inny format.

Konsekwencją tak przyjętego rozwiązania jest to, iż każdy z obecnych na polskim rynku kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne wybrał inny, niekompatybilny z pozostałymi format kwalifikowanego podpisu elektronicznego. W praktyce każdy użytkownik podpisu powinien mieć wykupione kwalifikowane certyfikaty u każdego z podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne i trzy różne aplikacje do skutecznej komunikacji z innymi użytkownikami podpisu elektronicznego. Dotyczy to także administracji państwowej, dla której wykonanie wyznaczonego na maj 2008 r. obowiązku obsługiwanie dokumentów elektronicznych opatrzonych kwalifikowanym certyfikatem oznacza konieczność obsługiwanie wszystkich trzech formatów podpisu elektronicznego.

Należy jednak z satysfakcją zauważyć, że wszystkie trzy centra certyfikacji doszły do porozumienia co do konieczności opracowania jednolitego formatu podpisu elektronicznego – powołany został nieformalny zespół roboczy, którego zadaniem będzie zaadaptowanie międzynarodowej normy XAdES (ET-SI TS 101 903) do potrzeb polskich standardów podpisu elektronicznego.

W tej sytuacji można stwierdzić, iż problem niekompatybilności formatów podpisu elektronicznego został rozwiązany i nie stanowi praktycznej przeszkody w jego wprowadzaniu i upowszechnianiu. Nie zmienia to jednak faktu, iż rozporządzenie z dnia 7 sierpnia 2002 r. nadal dopuszcza trzy odmienne formaty podpisu elektronicznego.

Wydaje się zatem konieczne uporządkowanie stanu prawnego w ten sposób, aby potencjalna niezgodność dopuszczonych formatów podpisu elektronicznego nie stała się ponownie barierą w rozwoju podpisu elektronicznego w Polsce. Zmiana treści rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 2002 r. polegająca na dopuszczeniu jednego standardu podpisu elektronicznego ostatecznie wyeliminuje groźbę stosowania przez centra certyfikacji różnych niekompatybilnych formatów. Takim jednym formatem mogłby być wskazany powyżej format XAdES. Standard XAdES jest międzynarodowym standardem podpisu elektronicznego przeznaczonym dla dokumentów XML oraz przystosowanym do podpisu weryfikowanego certyfikata-
mi kwalifikowanymi.

Zbigniew Rau

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Łyczaka

Oświadczenie skierowane do sekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Stefana Jurgi

Szanowny Panie Ministrze!

Na osiemnastym posiedzeniu Senatu w dniu 14 września złożyłem oświadczenie w sprawie umożliwienia obrony rozprawy habilitacyjnej doktora Tadeusza Trocikowskiego i do dnia dzisiejszego nie otrzymałem od Pana Ministra odpowiedzi.

W związku z powyższym ponownie zwracam się do Pana Ministra o zainteresowanie przedstawioną przeze mnie sprawą oraz o podjęcie stosownych działań w celu jej wyjaśnienia.

Dla przypomnienia podaję, że pan Tadeusz Trocikowski jest doktorem nauk o zarządzaniu, doktorat obronił w 1999 r. na Uniwersytecie Technicznym w Tallinie w Estonii. Jego specjalnością są międzynarodowe stosunki gospodarcze, w tym międzynarodowa integracja gospodarcza.

W 2001 r. doktor Trocikowski podjął współpracę z Instytutem Gospodarki Akademii Nauk Gruzji, gdzie rozpoczął pisanie pracy habilitacyjnej. Temat tej rozprawy to „Ekonomiczne aspekty procesu integracji europejskiej w krajach Europy Południowo-Wschodniej (Ukraina, Gruzja, Mołdawia)”. Praca ta została złożona na Wydziale Ekonomii Uniwersytetu Państwowego w Tbilisi wraz z wymaganymi dokumentami. Spodziewanym terminem obrony jest jesień tego roku.

Do formalnego załatwienia sprawy obrony brakuje jedynie pisma kurtuazyjnego ze strony polskiego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego do przewodniczącego Rady Uczonych Ekspertów Gruzji. W dniu 21 lipca 2006 r. doktor Tadeusz Trocikowski zwrócił się z prośbą do Pana Ministra o wydanie takiego pisma. Niespełnienia tego wymogu formalnego może spowodować odrzucenie pracy habilitacyjnej. Jak podaje zainteresowany, jego pięcioletni dorobek oraz trud podjęty w celu napisania pracy habilitacyjnej mogą pójść na marne.

We wskazanym piśmie winna znaleźć się prośba o umożliwienie doktorowi Trocikowskiemu obrony rozprawy habilitacyjnej w Radzie Uczonych Ekspertów Akademika Georgii Haradze w Gruzji. Pismo takie wyrażałoby również poparcie dla wzajemnej współpracy i rozwoju stosunków kulturalnych i naukowych pomiędzy Polską a Gruzją.

Prośba doktora Tadeusza Trocikowskiego została odrzucona, w związku z czym zwrócił się on do mnie o zainteresowanie się powyższą sprawą i wyjaśnienie przyczyn, dla których ministerstwo odmawia zastosowania wskazanego pisma.

Mając na uwadze fakt, iż Polska jest stroną umowy międzynarodowej z rządem Republiki Gruzji o współpracy kulturalnej i naukowej, sporządzonej w Tbilisi dnia 20 kwietnia 1993 r. (DzU z 1993 r., nr 117, poz. 525) oraz Programu Wykonawczego między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Gruzji w dziedzinie kultury, nauki, edukacji oraz młodzieży i sportu na lata 2004–2006, podpisanego w Warszawie dnia 15 grudnia 2004 r. (DzU z 2005 r., nr 66, poz. 578), zwrócić należy szczególną uwagę na wspieranie i rozwój istniejącej współpracy między innymi w zakresie prowadzenia badań naukowych.

Nadto doktor Trocikowski powołuje się na art. 73 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej gwarantujący każdemu wolność badań naukowych oraz ogłaszania ich wyników.

W związku z powyższym pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na konieczność zainteresowania się tą sprawą i podjęcie stosownych działań celem wyjaśnienia sytuacji.

Z poważaniem
Józef Łyczak

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Łyczaka

Oświadczenie skierowane do ministra obrony narodowej Radosława Sikorskiego

W odpowiedzi na moje oświadczenie złożone na osiemnastym posiedzeniu Senatu w dniu 14 września 2006 r. w sprawie zwolnienia z zawodowej służby wojskowej pana Krzysztofa Kaźmierczaka, Pan Minister nie wyjaśnił, dlaczego wszyscy pozostali żołnierze – zwolnieni w identyczny sposób jak pan Kaźmierczak – zostali przywrócenii do służby.

Ich wypowiedzenia zostały unieważnione, w przypadku pana Kaźmierczaka zaś wypowiedzenie zostało uznane za wydane z rażącym naruszeniem prawa. Pozostali żołnierze, będąc emerytami wojskowymi, zostali na swój wniosek kolejno przywrócenii do służby. Wszystkim im wypłacono także utracone zarobki za jedenaście miesięcy służby w związku z przedterminowym zwolnieniem. Otrzymali oni nadto pozostałe uposażenie i należne świadczenia do momentu przywrócenia do służby. Tylko w przypadku pana Kaźmierczaka uznano, iż nie można stwierdzić nieważności decyzji dotyczącej wypowiedzenia stosunku służbowego nr 587/Kadr, gdyż wywołała ona nieodwracalne skutki prawne. Uznano, że nie można byłoby zaproponować zainteresowanemu odpowiedniego stanowiska służbowego stosownie do posiadanego przez niego stopnia wojskowego, kwalifikacji oraz specjalności wojskowej. Nadto odmówiono mu wypłaty odszkodowania za utracone zarobki z tytułu przedterminowego, przyspieszonego o jedenaście miesięcy, zwolnienia.

W związku z tym zwracam się z prośbą o wyjaśnienie rozbieżności w postępowaniu odnośnie do przywracania do służby wojskowej. Biorąc pod uwagę analogiczność sytuacji pana Kaźmierczaka i pozostałych żołnierzy, trudno znaleźć uzasadnienie dla odmiennych rozwiązań zastosowanych w wypadku mojego wnioskodawcy. Pragnę nadto zwrócić uwagę Pana Ministra na przewlekłość postępowania odwoławczego w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej zwolnienia z zawodowej służby wojskowej. Na odmowną decyzję nr 1760 zainteresowany oczekiwał sześć miesięcy, nie będąc jednocześnie poinformowanym o powodach przedłużającego się postępowania.

W związku z tym proszę Pana Ministra o ponowne rozpatrzenie przedstawionej sprawy i przedstawienie mi efektów podjętych działań.

Z poważaniem
Józef Łyczak

Oświadczenie złożone przez senatora Jarosława Laseckiego

Oświadczenie skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Kazimierza Ujazdowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Obowiązująca obecnie regulacja związana z wydawaniem przez wojewódzkich konserwatorów zabytków pozwoleń na wykonywanie prac przy obiektach zabytkowych – zawarta w rozporządzeniu ministra kultury z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich i architektonicznych, a także innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych i poszukiwań ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych – wprowadza wymóg formalny wskazania przez inwestora we wniosku osoby wykonawcy prac; §3 ust. 2 rozporządzenia. Regulacja ta powtarza zapisy poprzednio obowiązujących rozporządzeń z 24 sierpnia 1964 r., z 11 stycznia 1994 r. i 18 października 2000 r., które były wydane w ramach wykonania ustawy z 16 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury. Jej celem było, jak sądzę, uzależnienie wydania zezwolenia od zagwarantowania przez inwestora wykonania prac przez osoby dające rękojmię należytego z punktu widzenia ochrony zabytków wykonania prac, które niewątpliwie wymagają wiedzy specjalistycznej.

Wskazać jednak należy, że regulacja ta nie koresponduje zarówno z zasadami gospodarki rynkowej, jak i, co ważniejsze, z obowiązującymi regulacjami prawnymi. Obecnie jest zasadą, i to zarówno u podmiotów prywatnych, jak i wskutek wymogu z ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, iż wyłonienie wykonawcy następuje w drodze przetargu. Ogłoszenie przetargu następuje zaś po uzyskaniu pozwolenia na budowę i poprzedzającego go pozwolenia właściwego konserwatora zabytków, gdyż dopiero wówczas warunki realizacji – dokumentacja projektowa – są ostatecznie ustalone i jest możliwość określenia terminu rozpoczęcia robót, wykonawca może więc przygotować ofertę. Przywołany wymóg uprzedniego wskazywania we wniosku o pozwolenia konserwatorskie osoby wykonawcy w zestawieniu z procedurą przetargową powoduje swoistego pata, bo wskazanie wykonawcy nie jest możliwe bez wyłonienia go w drodze przetargu, a przeprowadzenie przetargu nie jest możliwe bez zatwierdzonej dokumentacji projektowej.

W tej sytuacji pozwalam sobie złożyć na ręce Pana Ministra postulat rozważenia konieczności zmiany rozporządzenia poprzez przeniesienie obowiązku wskazania wykonawcy na etap zgłoszenia rozpoczęcia robót bądź wskazanie innej metody, która pozwoli inwestorom wyłaniającym wykonawców w drodze przetargów uprzednie uzyskanie pozwoleń konserwatorskich.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi w tej sprawie.

Z poważaniem
Jarosław Lasecki
senator RP

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Łuczyckiego

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z pogarszającą się sytuacją materialną funkcjonariuszy Służby Więziennej przewodniczący Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa w Radomiu Dariusz Stępiński poinformował mnie o zamiarze podjęcia akcji protestacyjnej.

Z dokumentów przekazanych przez pana przewodniczącego wynika, iż od wiosny 2006 r. Zarząd Główny NSZZ FiPW podejmował działania zmierzające do uwzględnienia tej formacji w rozwiązaniach płacowych na lata 2007 – 2009, przewidywanych dla służb mundurowych. Ale po raz kolejny działania resortu sprawiedliwości były nieskuteczne. Funkcjonariusze Służby Więziennej ponownie zostali pominięci we wprowadzanych przez rząd RP regulacjach płacowych dla innych służb mundurowych.

Proszę Pana Ministra o informacje dotyczące planowanych przez Pana resort zmianach w ustawie o Służbie Więziennej.

Uważam, iż służby mundurowe powinny być traktowane jednakowo, niezależnie od resortu, w jakim pracują. Popieram żądania pracowników Służby Więziennej, aby zrównać ich uposażenia z innymi służbami mundurowymi. Zaniepokojony jestem również próbą „ratowania” sytuacji polegającą na odebraniu funkcjonariuszom dodatkowych uprawnień wynikających z ustawy o Służbie Więziennej. Pomysł, aby zaoszczędzone tym sposobem pieniądze wliczyć do koszyka podwyżek, jest nieuczciwy.

Funkcjonariusze Aresztu Śledczego w Radomiu są zdeterminowani i gotowi do dalszych prawnych działań zmierzających do pełnej realizacji ich żądań. Przeprowadzenie reformy w więziennictwie pracownicy służb więziennych uważają za wskazane, jednakże koszty finansowe takiej reformy nie mogą spoczywać głównie na barkach samych funkcjonariuszy.

Z poważaniem
senator RP
Andrzej Łuczycki

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Mazurkiewicza

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnich dniach rząd ogłosił projekt nowej ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych innych ustaw. Nowelizuje ona głównie ustawę z 29 sierpnia 1997 r.

Mam w pełni świadomość, iż nowelizacja ta jest niezbędna i konieczna. Spotkała się ona jednak ze sprzeciwem Krajowej Rady Komorniczej, która zwróciła się do mnie z prośbą o przeanalizowanie propozycji rady i uwzględnienie ich przy toczących się pracach legislacyjnych w parlamencie.

Ponieważ w Ministerstwie Sprawiedliwości powołany został zespół, którego celem było opracowanie omawianej nowelizacji, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o ustosunkowanie się do wszystkich spornych kwestii zapisów legislacyjnych poruszonych przez radę komorniczą w piśmie skierowanym do mojej skromnej osoby.

Proszę również o ustosunkowanie się do zarzutu, iż na nowelizacji najbardziej skorzystają firmy windykacyjne i banki, a nie drobni wierzyciele i przedsiębiorcy. Wyjaśnienia wymaga również sformułowanie dotyczące pobierania opłaty komorniczej za pracę niewykonaną, jak również pobieranie opłat od sumy egzekucyjnej. Czy takie fakty miały rzeczywiście miejsce i jaka była reakcja organów sprawiedliwości w tych przypadkach?

Proszę Pana Ministra o szczegółowe odniesienie się do propozycji przedstawionych przez Krajową Radę Komorniczą, koncepcji poszczególnych zapisów i udzielenie odpowiedzi, na ile propozycje rady korelują z koncepcją wypracowaną przez ministerstwo.

W załączeniu przedkładam pismo Krajowej Rady Komorniczej wraz ze stosownymi propozycjami zapisów ustawowych*.

Senator RP
dr Andrzej T. Mazurkiewicz

* Załącznik do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Biele

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Zbigniewa Ziobry, do ministra budownictwa Andrzeja Aumillera oraz do ministra gospodarki Piotra Woźniaka

Wielce Szanowny Panie Ministrze!

Pani Stefania Królikowska, zamieszkała w Łodzi przy ulicy Zgierskiej 75/81 mieszkania 68, zwróciła się do mnie w sprawie sporu prowadzonego ze Spółdzielnią Mieszkaniową imienia Władysława Jagiełły w Łodzi, dotyczącego wyliczeń firmy Techem w warunkach, gdy budynek, a właściwie wszystkie budynki nie są przystosowane do wyliczania kosztów według wirtualnych podzielników w opinii ofiar tych podzielników. Spółdzielnia nie kupiła systemu, według którego firma Techem wylicza koszty. Nie wiadomo, jak są wyliczane współczynniki korekcyjne. Tylko część pomieszczeń w poszczególnych blokach jest opomiarowana, to jest dotyczy to tylko kaloryferów w mieszkaniach. Ciepło w systemie pionowym płynie z rur znajdujących się wewnątrz mieszkań do kaloryferów. Rury są nieopomiarowane, ostatnio zaniechano też wyliczeń według podzielników dla kuchni i łazienek. Nie zostały opomiarowane kaloryfery w korytarzach, zsykach, pralniach, suszarniach oraz wszystkich lokalach użytkowych. Bloki są z wielkiej płyty, w niektórych węzłach ciepłych brak podliczników do ustalenia zużycia wody użytkowej (cieplej do kranów). Zimne są piwnice i korytarze. Mieszkania parterowe, mimo ocieplenia, są niezabezpieczone przed zimą, zwłaszcza w wieżowcach.

System podzielnikowy skłócił lokatorów, gdyż mieszkańcy piętter, posiadający mieszkania ocieplone ze wszystkich stron, z rurami biegnącymi wzdłuż każdego pomieszczenia, ogrzewane z tych rur nawet bez ciepła z kaloryferów, mają z tego tytułu wielkie nadpłaty do płaconej zaliczki, tymczasem mieszkańcy parterów są zmuszani do ogromnych dopłat.

Według opinii osób posiadających wykształcenie techniczne, podzielniki firmy Techem nie spełniają i nie spełniają polskiej normy PN-EN-835, na którą firma Techem się powołuje. Nieścisłości i rozbieżność w wyliczaniu kosztów są tak duże, że powodują nieufność wobec tego rodzaju rozliczeń. Brak podliczników ciepłej wody użytkowej uniemożliwia prawidłowe rozliczanie kosztów ciepła i wody użytkowej. Nie wszystkie mieszkania i lokale użytkowe posiadają wodomierze.

Wojna z podzielnikami wyparkowymi trwa od lat w całej Polsce, brak jest jasnych przepisów, które uregulowałyby ten problem.

Podając te dane, zwracam się z uprzejmą prośbą o pomoc w interpretacji przepisów dotyczących kwestii związanych z przedmiotową sprawą.

W wielu pismach podaje się, że sprawa wyposażenia lokali w urządzenia umożliwiające rozliczanie kosztów ogrzewania wynika z regulacji znajdujących się w przepisach ustawy – Prawo budowlane i rozporządzeniach określających warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, to jest w rozporządzeniu Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14 grudnia 1994 r. (§ 136), a także w kolejnym w tej sprawie rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (§ 135 ust. 2 pkt 2). Ponadto nowelizacja prawa energetycznego (art. 45a) wskazuje podobno warunki, jakie winny spełniać budynki.

Niestety, nikt nie może albo nie chce wyjaśnić tych przepisów i ich interpretacji, a sprawy leżą w sądach, gdyż rozzuchwalone bezkarnością spółdzielnie mieszkaniowe kierują do sądów sprawy wobec osób, które wzbraniają się dopłacać do kosztów ogrzewania, uważając, że jest to oszustwo. Dlatego liczę na pomoc w wyjaśnieniu tych przepisów, co byłoby bardzo pomocne dla emerytów, których nie stać na adwokatów czy ekspertów.

Kolejna kwestia ma charakter bardziej szczegółowy i dotyczy relacji pani Królikowskiej z jej spółdzielnią w sprawie płatności za ogrzewanie. W statucie tej spółdzielni jest zapis (§ 60 i 62), że podstawową jednostką przyjętą do obciążenia użytkowników jest 1 m² powierzchni użytkowej. Zgodnie z art. 60 zapis ten dotyczy także kosztów ogrzewania. Tymczasem spółdzielnia, opierając się na pkt 3 § 62, wprowadziła rozliczenie kosztów ogrzewania według tak zwanych wyparkowych podzielników ciepła autorstwa niemieckiej firmy Techem i od czterech sezonów rozlicza koszty ogrzewania według tych podzielników. A te podzielniki są oszukańcze, niewiarygodne i krzywdzące dla mieszkańców parterów i mieszkań szczytowych, zmuszają te osoby do niewiarygodnie wysokich dopłat do kosztów ogrzewania wyliczonych na podstawie regulaminu, który jest niezgodny ze statutem spółdzielni.

W miesięczniku „Prawnik rodzinny”, nr 2/2004, napisano, jak podaje autorka korespondencji do mnie, że niedopuszczalne jest, aby to, co ma być w statucie, było odesłane do regulaminów, które się potem dopasowuje do interesów zarządu spółdzielni. Właśnie ta sprawa jest klasycznym przykładem nie-

zgodności statutu z regulaminem. Pomijam już, że wprowadzono wsteczne daty, aby dopasować terminy wynikające z regulaminu do sezonów grzewczych.

Podzielniki wyparkowe niemieckiej firmy Techem nie spełniają i nigdy nie spełniały warunków polskiej normy PN-EN, na którą powołuje się firma Techem. Zostały przeniesione z Niemiec, gdzie istnieje inny typ budownictwa – nie z wielkiej płyty – inny dopływ ciepłej wody do mieszkań – nie jak w tym przypadku, ciepła woda płynie wewnątrz mieszkania przez rury do kaloryferów, które zostały opomiarowane. Opomiarowanie kaloryferów jest tylko w mieszkaniach, a norma wymaga zainstalowania podzielników w całym budynku. Ponadto budynek nie został właściwie ocieplony. Osoby mieszkające w mieszkaniach na piętrach, ogrzanych z wszystkich stron, w ogóle nie odkręcają w niektórych pokojach zaworów w kaloryferach, a i bez tego mają temperaturę zimą plus 25 stopni Celsjusza, z racji czego otrzymują zwrot ogromnych nadpłat za ogrzewanie, natomiast mieszkańcy parterów nie tylko marzną – zimne piwnice, korytarze, dziurawe drzwi w wieżowcach – ale też zmuszeni są dopłacać do zaliczkowych kosztów ogrzewania. Należy zaznaczyć, że faktyczne koszty ogrzewania, które ponosi spółdzielnia, są znacznie niższe niż zaliczka płacona w miesięcznym czynszu. To skłóciło lokatorów, gdyż jedni okradają drugich, co jest na rękę zarządowi spółdzielni i co ułatwia mu działanie, gdyż mieszkańców otrzymujących zwrot nadwyżek jest więcej niż pokrzywdzonych dopłatami.

Ponieważ pani Królikowska odmówiła zapłaty za koszty ogrzewania wyliczone przez Techem – w rozliczeniu: zaliczka 2 zł 37 groszy, faktyczne koszty 2 zł 6 groszy, a Techem wyliczył 3 zł 92 grosze – spółdzielnia podała ją do sądu w trybie nakazowym. Tryb ten w wyniku jej interwencji zmieniono na sprawę cywilną (c/20/05, XVIII Wydział Grodzki w Łodzi). Sprawa leży w sądzie od 1 września 2004 r., natomiast spółdzielnia, korzystając z choroby pani Królikowskiej, bez powiadomienia jej, oddała sprawę do sądu w trybie nakazowym za rzekome niepłacenie miesięcznego czynszu, który pani Królikowska opłaca regularnie i w terminie. Sprawa, która nadal jest nierozpatrzona i leży w sądzie od 4 września do dzisiaj, dotyczy kwoty 614 zł. A druga, dotycząca kwoty 421 zł 84 groszy do zapłacenia z odsetkami i kosztami sądowymi, zgłoszona została do sądu w trybie nakazowym w maju tego roku.

Ponieważ tego typu spraw związanych z podzielnikami jest trochę więcej, bardzo proszę o ponaglenie sądów do przyspieszenia trybu ich rozpatrywania i ewentualne ich objęcie kontrolą w zakresie poprawności procesowej. Czy sądy faktycznie mogą rozpatrywać spory o sygnaturze „C” jako „NC” w krótkim terminie od dnia zgłoszenia?

Z wyrazami poważania
Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senatora Piotra Zientarskiego

Oświadczenie skierowane do wiceprezes Rady Ministrów, minister finansów Zyty Gilowskiej

Szanowna Pani Premier!

Przedsiębiorcy zajmujący się doradztwem podatkowym, prowadzący działalność na terenie właściwości Izby Skarbowej w Szczecinie Ośrodka Zamiejscowego w Koszalinie zgłosili obawę o dalsze losy ośrodka zamiejscowego izby skarbowej w Koszalinie.

Jako potwierdzenie swoich obaw przedsiębiorcy wskazali, iż w ostatnim czasie w oddziale w Koszalinie drastycznie spadła liczba pracowników. Z obserwacji poczynionych przez zainteresowanych wynika, że w dziale zajmującym się podatkami dochodowymi ubyło około połowy pracowników, ponadto w miejsce pracowników odchodzących na emeryturę nie są zatrudniani nowi, zaś aktualnie zatrudnionym proponuje się objęcie pracy w urzędach skarbowych. Poza tym na skutek decyzji dyrektora Izby Skarbowej w Szczecinie systematycznie ograniczane są zadania ośrodka zamiejscowego w Koszalinie, co zdaniem przedsiębiorców również ma prowadzić do likwidacji jednostki.

Zasadność obaw została zdementowana przez rzecznika prasowego Izby Skarbowej w Szczecinie, jednak nie spowodowało to ustania spekulacji zarówno prasowych, jak i pojawiających się wśród mieszkańców rejonu.

Podkreślić należy, iż ewentualna likwidacja ośrodka w Koszalinie narazi podatników na znaczne utrudnienia w dostępie do instancji odwoławczej postępowania podatkowego – postępowanie będzie toczyło się w Szczecinie, co choćby z uwagi na dużą odległość pomiędzy miejscem zamieszkania podatnika a siedzibą organu znacznie utrudni czynny udział strony w postępowaniu.

Wobec powyższego jako senator z terenu objętego właściwością ośrodka zamiejscowego w Koszalinie stanowczo protestuję przeciwko wszelkim próbom likwidacji przedmiotowej jednostki i proszę o wyjaśnienie wątpliwości powstałych na gruncie przedstawionego problemu.

Piotr Benedykt Zientarski
senator RP

Oświadczenie złożone przez senatora Rafała Ślusarza

Oświadczenie skierowane do ministra zdrowia Zbigniewa Religi

Uprzejmie proszę o pilną interwencję w Dolnośląskim Oddziale Wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia we Wrocławiu w związku z niekorzystnymi dla NZOZ Jaworskiego Centrum Medycznego interpretacjami ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu świadczeniodawcom środków finansowych na wzrost wynagrodzeń.

NZOZ Jaworskie Centrum Medyczne (JCM) zostało zarejestrowane 24 maja 2006 r., a rozpoczęło swoją działalność 1 października 2006 r. JCM przejęło dotychczasową działalność Zespołu Opieki Zdrowotnej w Jaworze, którego funkcjonowanie ustało 30 września 2006 r. na mocy uchwały nr XLIX/254/06 Rady Powiatu z dnia 28 czerwca 2006 r. Przejęcie tej działalności potwierdza umowa dzierżawy oraz porozumienie z dnia 27 września 2006 r., dotyczące przejścia pracowników SP ZOZ w Jaworze zgodnie z art. 23¹ kp do pracy w NZOZ JCM. Zespół Opieki Zdrowotnej w Jaworze, czyli poprzedni świadczeniodawca, otrzymał w dniu 15 września 2006 r. decyzję (oświadczenie) z Dolnośląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ o podniesieniu kwoty kontraktu na opiekę długoterminową i leczenie szpitalne, w celu realizacji zobowiązań wynikających z ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń. Do dnia dzisiejszego decyzja ta nie została zrealizowana, ponieważ świadczeniodawca, której ona dotyczyła, SP ZOZ w Jaworze, zaprzestał swojej działalności szpitalnej i przekazał pracowników do NZOZ JCM.

NZOZ Jaworskie Centrum Medyczne zawarło w dniu 30 września 2006 r. kontrakt z NFZ we Wrocławiu na świadczenie usług w opiece szpitalnej i opiece długoterminowej. Mimo kontynuowania przez Jaworskie Centrum Medyczne udzielania świadczeń zakontraktowanych uprzednio przez jaworski SP ZOZ, świadczeń realizowanych w tych samych warunkach lokalowych, przy użyciu tego samego sprzętu medycznego i przy udziale tych samych pracowników, NFZ odmówił przekazania środków finansowych na wzrost wynagrodzeń.

Według mojego rozeznania powyższa sytuacja nie jest przypadkiem odosobnionym. Pragnę zwrócić uwagę, że w chwili obecnej Jaworskie Centrum Medyczne jest jedyną jednostką ochrony zdrowia, która świadczy usługi w zakresie opieki szpitalnej mieszkańcom z terenu powiatu jaworskiego, a także gmin ościennych. Powstało ono z inicjatywy pracowników byłego SP ZOZ, którzy dzięki swojej aktywności, zaangażowaniu oraz rezygnacji z roszczeń finansowych wobec byłego pracodawcy ratowali trudną sytuację ekonomiczną swojego zakładu pracy. Kapitał zakładowy JCM został zgromadzony przez osiemdziesięciu pięciu pracowników, którzy wydając swoje skromne oszczędności na ten cel, mieli nadzieję na częściową rekompensatę tych wydatków po ukazaniu się ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń. Dzięki nim placówka świadczy usługi na dotychczasowym poziomie. Budżet państwa nie został obciążony dodatkowymi kosztami, społeczeństwo ma nadal zapewnioną opiekę medyczną, lokalne władze samorządowe zostały wyręczone z obowiązku pozyskania nowego świadczeniodawcy w miejsce zlikwidowanego SP ZOZ. Wydaje się oczywiste, że pracownicy, podobnie jak ich koledzy z innych placówek medycznych, powinni być uwzględnieni przy wzroście wynagrodzeń na podstawie ustawy z dnia 22 lipca 2006 r.

Warto wziąć pod uwagę fakt, że przyznanie funduszy z tytułu ustawy o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń nie wymaga zwiększenia planowanej na ten cel kwoty, albowiem były one zarezerwowane dla poprzedniego świadczeniodawcy.

Rafał Ślusarz

Oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Szymańskiego

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Zbigniewa Ziobry

Zwracam się o rozważenie zmiany rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 12 czerwca 2003 r. w sprawie szczegółowego sposobu wykonywania uprawnień i obowiązków kuratorów sądowych, w zakresie obligatoryjnego dokumentowania podejmowanych czynności w karcie czynności nadzoru – §3 ust. 3.

W zamierzeniu ustawodawcy karty czynności nadzoru miały zredukować nadmiar sprawozdawczości i spowodować, że dokument w postaci kart czynności wyeliminuje tradycyjne sprawozdania z nadzoru, z wyjątkiem pierwszego sporządzanego po objęciu przez kuratora nadzoru i kolejnego na żądanie sądu. Okazało się jednak, że tak rozumiana intencja w wielu okręgach nie jest realizowana i kuratorzy piszą zarówno sprawozdania z nadzoru, jak i karty czynności nadzoru. Wynika to z faktu, że sędziowie, szczególnie wydziałów rodzinnych, nadal oczekują sprawozdań z nadzoru o tym, co orzekają w postanowieniach czy wyrokach, decydując jednocześnie o częstotliwości składania tych sprawozdań. Czynią to niezależnie od obowiązku wynikającego z rozporządzenia zobowiązującego kuratorów do prowadzenia kart czynności nadzoru. Sytuacja ta powoduje zatem zamiast zmniejszenia sprawozdawczości jej zwiększenie. Prowadzi to także do powielania informacji w obu dokumentach. W efekcie kuratorzy więcej czasu poświęcają na prowadzenie dokumentacji, ze szkodą dla czasu, jaki mogą poświęcić podopiecznym.

Dobrym rozwiązaniem tej sytuacji może być zmiana, która wykluczy potrzebę pisania zarówno kart czynności, jak i sprawozdań. Proponuję taką zmianę rozporządzenia w sprawie szczegółowego sposobu wykonywania uprawnień i obowiązków kuratorów sądowych, która pozwoli na to, by alternatywą dla karty czynności było sprawozdanie z nadzoru zawierające jednak dane, jakie powinny znaleźć się w karcie czynności nadzoru, wynikające z rozporządzenia.

Antoni Szymański

Oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Szymańskiego

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Jarosława Kaczyńskiego

Zwracam się o zwiększenie budżetu Krajowego Centrum do spraw AIDS, mając na uwadze potrzebę szerszego realizowania zadań z zakresu profilaktyki, zwłaszcza profilaktyki młodzieżowej.

Podniesienie wysokości tego budżetu jest szczególnie potrzebne do opracowywania i badania skuteczności programów profilaktycznych.

Jak pokazała konferencja senacka z kwietnia 2006 r. „Profilaktyka ryzykownych zachowań seksualnych młodzieży”, jesteśmy przygotowani kadrowo i merytorycznie do prowadzenia efektywnej profilaktyki młodzieżowej, stawiającej przede wszystkim na wstrzeźliwość seksualną, a później wierność w trwałym związku. Mamy zasoby kadrowe zdolne do prowadzenia wysokiej jakości badań ewaluacyjnych weryfikujących realną skuteczność prowadzonej profilaktyki. Potrzebne jest jednak zwiększenie środków w budżecie Krajowego Centrum do spraw AIDS, które – w połączeniu z możliwościami i środkami samorządów i organizacji pozarządowych – pomoże utrzymać niski poziom zakażeń wirusem HIV w Polsce.

Polska jest krajem Unii Europejskiej, który wydaje nieproporcjonalnie mało na profilaktykę AIDS, na przykład w przeliczeniu na mieszkańca sto razy mniej niż Estonia.

Leczenie terapią wielolekową chorych na AIDS jest bardzo drogie – kilkadziesiąt tysięcy złotych rocznie na jednego chorego – i konsumuje ponad 90% środków Krajowego Centrum do spraw AIDS.

Jesteśmy otoczeni krajami odnotowującymi wzrosty zakażeń wirusem HIV – są to Ukraina, Litwa, Białoruś, obwód kaliningradzki, ale także Niemcy. Szczególnie niepokojący jest wzrost w tych krajach zakażeń wśród młodzieży. Wzrost liczby zakażeń AIDS to nie tylko ludzka tragedia, ale także wielkie obciążenie dla budżetu. Profilaktyka jest wielokrotnie tańsza – zwłaszcza jeśli posługuje się programami o skuteczności udowodnionej w badaniach naukowych. Za kwoty rzędu kilkudziesięciu tysięcy złotych można rozwijać skuteczne programy profilaktyczne, dlatego zwiększenie środków na te programy jest uzasadnione.

Antoni Szymański

Treść

22. posiedzenia Senatu w dniu 22 listopada 2006 r.

Otwarcie posiedzenia

Wyznaczenie sekretarzy

Uczczenie minutą ciszy pamięci górników ofiar katastrofy w kopalni „Halemba”

Przyjęcie protokołów dziewiętnastego i dwudziestego posiedzenia

Projekt porządku obrad

Wniosek formalny o uzupełnienie porządku obrad o punkt: trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu

senator Piotr Andrzejewski 4

Wniosek formalny o skreślenie z porządku obrad punktu dwunastego: drugie czytania projektu apelu w sprawie potępienia przez Senat RP korupcji politycznej

senator Piotr Andrzejewski 4

Wniosek formalny o zmianę kolejności punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych, podpisanej w Wilnie dnia 14 marca 2006 r.; oraz punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

senator Jarosław Lasecki 5

senator Stefan Niesiołowski 5

Wniosek formalny o zmianę kolejności punktu jedenastego porządku obrad: stano-

wisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

senator Janusz Kubiak 5

Przyjęcie wniosku formalnego o uzupełnienie porządku obrad o punkt: trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu

Przyjęcie wniosku formalnego o skreślenie z porządku obrad punktu dwunastego: drugie czytania projektu apelu w sprawie potępienia przez Senat RP korupcji politycznej

Przyjęcie wniosku formalnego o zmianę kolejności punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych, podpisanej w Wilnie dnia 14 marca 2006 r.; oraz punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia

o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Przyjęcie wniosku formalnego o zmianę kolejności punktu jedenastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Zatwierdzenie porządku obrad dwudziestego drugiego posiedzenia

Punkt pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej

Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej

senator sprawozdawca
Jerzy Szymura 6

Zapytania i odpowiedzi
senator Ryszard Ciecierski 6
podsekretarz stanu
w Ministerstwie Gospodarki
Andrzej Kaczmarek 7

Otwarcie dyskusji
senator Tomasz Misiak 7
senator Mariusz Witczak 8
senator Marek Waszkowiak 9
senator Jerzy Szymura 10

Zamknięcie dyskusji

Punkt drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych, podpisanej w Wilnie dnia 14 marca 2006 r.

Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych
senator sprawozdawca
Jarosław Lasecki 10

Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka i Praworządności
senator sprawozdawca
Anna Kurska 11

Otwarcie dyskusji

Zamknięcie dyskusji

Punkt trzeci porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych
senator sprawozdawca
Jarosław Lasecki 12

Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka i Praworządności
senator sprawozdawca
Janusz Kubiak 13

Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
podsekretarz stanu
Andrzej Duda 13

Otwarcie dyskusji

Zamknięcie dyskusji

Punkt czwarty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka i Praworządności
senator sprawozdawca
Janusz Kubiak 14

Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych
senator sprawozdawca
Jarosław Lasecki 15

Otwarcie dyskusji

Zamknięcie dyskusji

Punkt piąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami

dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa	
Sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej	
senator sprawozdawca	
Czesław Rybka	15
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej	
senator sprawozdawca	
Stanisław Kogut	16
Zapytania i odpowiedzi	
senator Ryszard Górecki	17
sekretarz stanu	
w Ministerstwie Gospodarki	
Paweł Poncyłjusz	17
senator sprawozdawca	
Stanisław Kogut	17
Komunikaty	
Wznowienie obrad	
Punkt piąty porządku obrad (cd.)	
Wniosek formalny o uzupełnienie porządku obrad o punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych	
senator Antoni Szymański	18
Przyjęcie wniosku formalnego	
Otwarcie dyskusji	
senator Czesław Rybka	18
senator Jerzy Szymura	19
Zamknięcie dyskusji	
Wystąpienie sekretarza stanu	
w Ministerstwie Gospodarki	
sekretarz stanu	
Paweł Poncyłjusz	19
Punkt szósty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego	
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska	
senator sprawozdawca	
Jerzy Chrościkowski	20
Wystąpienie podsekretarza stanu	
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
podsekretarz stanu	
Sebastian Filipek-Kaźmierczak	21
Zapytania i odpowiedzi	
senator Janina Fetlińska	21
podsekretarz stanu	
Sebastian Filipek-Kaźmierczak	21
Otwarcie dyskusji	
senator Ryszard Górecki	22
Zamknięcie dyskusji	
Punkt siódmy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej i niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska	
senator sprawozdawca	
Józef Łyczak	22
Wystąpienie sekretarza stanu	
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
sekretarz stanu	
Marek Zagórski	24
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt ósmy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej	
senator sprawozdawca	
Bogdan Lisiecki	24
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych	
senator sprawozdawca	
Andrzej Kawecki	25
Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka i Praworządności	
senator sprawozdawca	
Zbigniew Romaszewski	26
Wystąpienie podsekretarza stanu	
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych	
podsekretarz stanu	
Janusz Stańczyk	27
Zapytania i odpowiedzi	
senator Janina Fetlińska	28
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Finansów	
Paweł Banaś	28
senator Paweł Michalak	28
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Finansów	
Paweł Banaś	28
senator Paweł Michalak	29
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Finansów	
Paweł Banaś	29
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dziewiąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o współpracy w zwalczaniu przestępczości, ochronie porządku publicznego oraz o współpracy na terenach przygranicznych, podpisanej w Warszawie dnia 21 czerwca 2006 r.	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych	
senator sprawozdawca	
Zbigniew Rau	30
Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka i Praworządności	

senator sprawozdawca Anna Kurska	30	senator Adam Massalski	35
Zapytania i odpowiedzi senator Mirosław Adamczak	31	senator sprawozdawca Antoni Szymański	35
sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Marek Surmacz	31	senator Piotr Wach	36
Otwarcie dyskusji		senator sprawozdawca Antoni Szymański	36
Zamknięcie dyskusji		Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	36
Punkt dziesiąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Poprawki do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjętej w Wiedniu dnia 8 lipca 2005 r.		Zapytania i odpowiedzi senator Andrzej Gołaś	36
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska senator sprawozdawca Andrzej Gołaś	31	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	36
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych senator sprawozdawca Andrzej Kawecki	32	senator Jerzy Chróścikowski	37
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska podsekretarz stanu Mariusz-Orion Jędrysek	32	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	37
Zapytania i odpowiedzi senator Piotr Wach	33	senator Jerzy Chróścikowski	37
prezes Państwowej Agencji Atomistyki Jerzy Niewodniczański	33	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	37
senator Piotr Wach	33	Otwarcie dyskusji senator Zbigniew Trybuła	38
prezes Jerzy Niewodniczański	33	Zamknięcie dyskusji	
Otwarcie dyskusji		Komunikaty	
Zamknięcie dyskusji		Wznowienie obrad	
Punkt jedenasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji tekstu jednolitego zmienionego Statutu Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, przyjętego w Hadze dnia 30 czerwca 2005 r.		Punkt trzynasty porządku obrad: trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych senator sprawozdawca Zbigniew Rau	33	Sprawozdanie połączonych Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich oraz Komisji Ustawodawczej senator sprawozdawca Włodzimierz Łyczywek	39
Otwarcie dyskusji		senator Kazimierz Wiatr	39
Zamknięcie dyskusji		Zapytania i odpowiedzi senator Piotr Andrzejewski	40
Punkt dwunasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych		senator sprawozdawca Włodzimierz Łyczywek	40
Sprawozdanie Komisji Rodziny i Polityki Społecznej senator sprawozdawca Antoni Szymański	35	senator Kazimierz Wiatr	40
Zapytania i odpowiedzi senator Edmund Wittbrodt	35	senator sprawozdawca Włodzimierz Łyczywek	40
senator sprawozdawca Antoni Szymański	35	Głosowanie nr 1	41
		Głosowanie nr 2	41
		Podjęcie uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu	
		Punkt pierwszy porządku obrad (cd.) Głosowanie nr 3	41
		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej	
		Punkt drugi porządku obrad (cd.) Głosowanie nr 4	41
		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach	

przygranicznych, podpisanej w Wilnie dnia 14 marca 2006 r.

Punkt trzeci porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 5 42

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o ekstradycji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie 9 czerwca 2006 r.

Punkt czwarty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 6 42

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącej stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzonej w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r.

Punkt piąty porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie połączonych Komisji Obrony Narodowej oraz Komisji Gospodarki Narodowej

senator sprawozdawca

Stanisław Kogut 42

Głosowanie nr 7 43

Głosowanie nr 8 43

Głosowanie nr 9 43

Głosowanie nr 10 43

Głosowanie nr 11 43

Głosowanie nr 12 44

Głosowanie nr 13 44

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa

Punkt szósty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 14 44

Głosowanie nr 15 44

Głosowanie nr 16 44

Głosowanie nr 17 45

Głosowanie nr 18 45

Głosowanie nr 19 45

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców

i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego

Punkt siódmy porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 20 45

Głosowanie nr 21 45

Głosowanie nr 22 45

Głosowanie nr 23 46

Głosowanie nr 24 46

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej i niektórych innych ustaw

Punkt ósmy porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 25 46

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.

Punkt dziewiąty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 26 46

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o współpracy w zwalczaniu przestępczości, ochronie porządku publicznego oraz o współpracy na terenach przygranicznych, podpisanej w Warszawie dnia 21 czerwca 2006 r.

Punkt dziesiąty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 27 47

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Poprawki do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjętej w Wiedniu dnia 8 lipca 2005 r.

Punkt jedenasty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 28 47

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji tekstu jednolitego zmienionego Statutu Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, przyjętego w Hadze dnia 30 czerwca 2005 r.

Punkt dwunasty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 29 47

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych

Komunikaty

Oświadczenia

senator Piotr Wach 48

senator Ewa Tomaszewska 49

senator Piotr Andrzejewski 49

senator Janina Fetlińska 49

Zamknięcie posiedzenia

Wyniki głosowań

Przemówienia i oświadczenia senatorów przekazane do protokołu, niewyłoszone podczas 22. posiedzenia Senatu

Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Koguta	59	Oświadczenie złożone przez senatora Jarosława Laseckiego	72
Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Koguta	60	Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Łuczyckiego	73
Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Ciecierskiego	61	Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Mazurkiewicza	74
Oświadczenie złożone przez senator Margaretę Budner	63	Oświadczenie złożone przez senatora Adama Bielę	75
Oświadczenie złożone przez senatora Bogdana Lisieckiego	66	Oświadczenie złożone przez senatora Piotra Zientarskiego	77
Oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Raua	69	Oświadczenie złożone przez senatora Rafała Ślusarza	78
Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Łyczaka	70	Oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Szymańskiego	79
Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Łyczaka	71	Oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Szymańskiego	80

Opracowanie: Dział Stenogramów
Biura Prac Senackich Kancelarii Senatu
Łamanie i druk: Dział Edycji i Poligrafii
Biura Informatyki Kancelarii Senatu
Nakład: 155 egz.